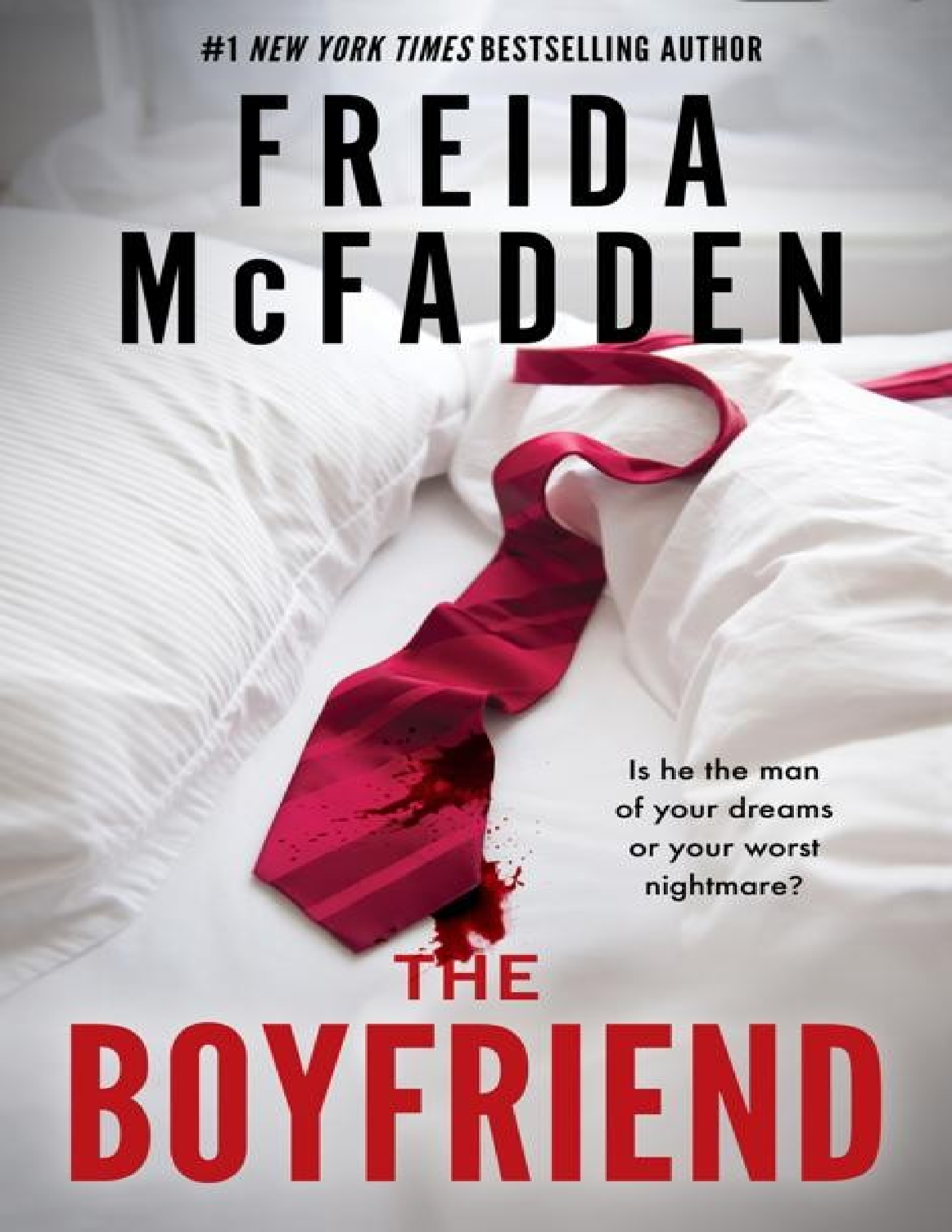
#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

FREIDA McFADDEN

Is he the man of your dreams or your worst nightmare?

THE BOYFRIEND

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇOCUK ARKADAŞ

FREIDA MCFADDEN

OCEANOFPDF.COM

Erkek Arkadaş

Telif Hakkı © 2024 Freida McFadden tarafından

Kapak ve iç tasarım © 2024 by Sourcebooks Kapak

tasarımı: theBookDesigners

Kapak fotoğrafı © Arcangel/Lee Avison

Sourcebooks, Poisoned Pen Press ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz - kısa ve öz olması durumu hariç
Sourcebooks yayıncısının yazılı izni olmaksızın eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Poisoned Pen Press, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloglaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

LSC 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

Kocam için,
Birlikte olduğumuz onca yıl boyunca beni bir kez bile öldürmeye çalışmayan

OceanofPDF.com

Contents

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39

Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Sonsöz

Teşekkür Sonsöz
Öğretmen
Ayrıca Freida McFadden
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Prologue

ÖNCE

TOM

Çaresizce, acıyla, tamamen ve aptalca aşık oldum.

Adı Daisy. Dört yaşındayken tanıştık. Dört yaşından beri bu kıza aşığım, işte bu kadar zavallıyım. Onu oyun parkında aç sincaplara sandviçinin parçalarını yedirirken gördüm ve tek düşünebildiğim Daisy Driscoll kadar güzel ya da onun kadar nazik bir canlıyla daha önce hiç karşılaşmadığımdı. Ve ben gitmiştim.

Uzun bir süre ona nasıl hissettiğimi söylemedim. Söyleyemezdim. Altın sarısı saçları, soluk mavi gözleri ve banyo lavabomuzun porseleni gibi bir teni olan bu meleğin benim onun için hissettiklerimin onda birini hissetmesi imkansız görünüyordu, bu yüzden denemenin bir anlamı yoktu.

Ama son zamanlarda bu değişti.

Son zamanlarda Daisy okuldan eve kadar onunla yürümeme izin veriyor. Şanslıysam elini tutmama izin veriyor ve kiraz kırmızısı dudaklarında dizlerimi titreten o gizli küçük gülümsemeyi bana veriyor. Onu öpmemi isteyebileceğini düşünmeye başlıyorum.

Ama korkuyorum. Onu öpmeye kalkarsam yüzüme bir tokat atmasından korkuyorum. Ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylersem, bana sempatiyle bakıp aynı şekilde hissetmediğini söyleyeceğinden korkuyorum. Bir daha onunla eve kadar yürümeme izin vermeyeceğinden korkuyorum.

Ama en çok korktuğum şey bu değil.

En çok korktuğum şey, Daisy'yi öpmek için eğildiğimde, bunu yapmama izin verecek olması. Kız arkadaşım olmayı kabul etmesinden korkuyorum. Ailesi evde yokken yatak odasına girmeme izin vermesinden korkuyorum, böylece sonunda birlikte yalnız kalabileceğiz.

Ve onu yalnız yakaladığım an, parmaklarımı onun güzel, beyaz boynuna dolayacağımdan ve canını sıkacağımdan korkuyorum.

OceanofPDF.com

Chapter One

MEVCUT GÜN

SYDNEY

Bu adam kim ve randevuma ne yaptı?

Bu akşam saat sekizde akşam yemeği için Kevin adında bir adamla buluşmam gerekiyordu. Aslında saat altıda bir şeyler içmemiz gerekiyordu - içkiden kaçmak daha kolay- ama Kevin bana Cynch arkadaşlık uygulamasından mesaj atarak işe geç kalacağını ve akşam yemeğini s e k i z e erteleyebileceğimizi söyledi.

En iyi kararıma rağmen, evet dedim.

Ama mesajlaşırken Kevin gerçekten iyi görünüyordu. Ve fotoğraflarında çok tatlıydı. *Gerçekten* sevimliydi. Gözlerinde pırıltı olan çocuksu bir gülümsemesi vardı ve açık kahverengi saçları alnının üzerine düştüğü için sevimli bir şekilde dağınıktı. Genç Matt Damon'a benziyordu. Cynch sayesinde pek çok kötü randevuya çıkmıştım ama bu seferki için ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydim. Hatta restorana erken geldim ve son on dakikayı barda hevesle onun gelmesini bekleyerek geçirdim.

"Sydney?" diye sordu karşımda duran adam.

"Evet...?"

Adama bakıyorum, bana Kevin'in randevumuza giderken trajik bir taksi kazasında öldüğünü söylemesini bekliyorum, çünkü bu adam kesinlikle Kevin *değil.* Ama onun yerine elini uzatıyor.

"Ben Kevin," diyor.

Bar taburemden kımıldamıyorum. "Öyle misin?"

Tamam, burada gerçekçi olalım - kimse gerçek hayatta flört uygulaması fotoğrafları kadar iyi görünmüyor. Demek istediğim, eğer bir randevu ayarlamak istiyorsanız, akşamdan kalma bir halde yataktan yuvarlanırken fotoğrafınızı çekmeyeceksiniz. Kendinizi süsleyecek, akla gelebilecek her açıdan ve bir düzine ışık seçeneğiyle yaklaşık elli farklı fotoğraf çekecek ve en iyisini seçeceksiniz. Bu sadece sağduyu.

Ve hey, belki de o mükemmel fotoğraf on yıl önce çekilmiştir. Bu mantığa katılmıyorum ama insanların bunu neden yaptığını anlıyorum.

Ama bu adam.

Cynch profilindeki adamla aynı kişi olmasına imkan yok. On yıl önce değil, *hiç değil*. Buna inanmıyorum.

İğrenç bir hareket olsa da, çantamdan telefonumu alıp tam önünde uygulamayı açıyorum. Fotoğraftaki çocuksu yakışıklı adamla önümde duran adamı karşılaştırıyorum. Evet, hayır.

Akşamki randevum fotoğraftaki adamdan en az on yaş daha büyük ve zayıf, çelimsizin sınırında. Sanırım göz rengi de farklı. Sarı saçları fena halde dökülmüş, ama geriye kalanlar uzun ve dağınık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış.

Bu fotoğraftaki adam değil. Bundan, Central Park'ta uzun yürüyüşler yapmaktan ve Netflix izlemekten hoşlandığım gerçeğinden daha da eminim.

"Evet, o benim," diye beni temin ediyor Sahte Kevin. (Aslında fotoğraftaki adam Sahte Kevin. Belki de fotoğraftaki gerçekten Matt Damon'dır. Öyle olabileceğini düşünmeye başlıyorum).

Fotoğraftakine hiç benzemediğini söyleyerek itiraz etmeye başlıyorum ama kelimeler kafamda çok yüzeysel kalıyor. Tamam, evet, Kevin profil fotoğrafından çok farklı görünüyor. Ama bu gerçekten önemli mi? Cynch aracılığıyla mesajlaşıyoruz ve yeterince iyi birine benziyor. Ona bir şans vermeliyim.

Ve eğer işler iyi gitmezse, arkadaşım Gretchen yirmi dakika içinde beni buradan çıkarmak için uydurma bir bahaneyle arayacak. Planlanmış bir kurtarma çağrısı olmadan asla ve *asla* bir randevuya çıkmam.

"Seninle gerçek hayatta tanışmak gerçekten harika," diyor gerçek Kevin. "Tıpkı fotoğrafındaki gibi görünüyorsun."

Benim de söylememi mi bekliyor? Bu bir çeşit test mi? "Um," diyorum.

"Hadi," diyor. "Oturalım."

Barın köşesinde bir yer kaptık. Oraya doğru yürürken, Kevin'in üzerimde nasıl yükseldiğini fark etmeden edemiyorum. Uzun boylu erkeklerden hoşlanırım ama onun biraz ete kemiğe ihtiyacı var. Sanki bir süpürgenin yanında yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Kevin karşımdaki koltuğa kayarak otururken, "Sonunda bunu yaptığımız için çok mutluyum," diyor. At kuyruğu neden bu kadar dağınık? En azından buluşmamızdan önce tarayamaz mıydı?

"Ben de," diyorum, ki bu sadece biraz yalan.

Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, zayıf yüzünde onaylayan bir ifade var. "Sana söylemeliyim Sydney, şimdi gerçekten yüz yüze görüştüğümüze göre, gerçekten mükemmel kadın olduğunu hissediyorum."

"Oh?"

"Kesinlikle." Bana gülümsüyor. "Gözlerimi kapatsam ve mükemmel kızı hayal etsem, bu sen olurdun."

Vay canına. Bu çok tatlı. Muhtemelen bir randevuda aldığım en güzel iltifatlardan biri. Teşekkürler, Gerçek Kevin. Kaldığım için memnun hissetmeye başladım. Ve dediğim gibi, uzun boylu erkeklerden hoşlanıyorum, bu yüzden profilinden çok farklı görünmesine rağmen, küçük bir çekim hissediyorum. "Teşekkür ederim."

"Şey," diye ekliyor, "kolların hariç."

"*Kollarım* mı?"

"Biraz gevşek gibiler." Burnunu kırıştırıyor. "Ama bunun dışında, vay canına. Dediğim gibi, sen mükemmel bir kadınsın."

Bekle. Kollarım *çok mu gevşek*? Bunu bana gerçekten söyledi mi?

Daha da kötüsü, şimdi çıplak kollarımı gizlice incelemek için zorlanıyorum. Ve neden bu gece kolsuz bir elbise giydim? Dolabımda sadece iki tane kolsuz elbise var. Görünüşe göre çirkin kollarımı gizleyecek kollu bir şey giyebilirdim, ama hayır, *bunu* seçtim.

"İkinize içecek bir şeyler getireyim mi?"

Bir garson kız başımızda dikiliyor, kaşlarını kaldırmış. Bakışlarımı devasa kollarımdan ayırıp ona bakıyorum. "Ben... Ben bir diyet kola alacağım."

"Diyet kola mı?" Kevin hakarete uğramış görünüyor. "Bu çok sıkıcı. Gerçek bir içki al."

Cynch'te tanıştığım bir erkekle ilk buluşmamda asla alkol almam. Hiçbir şekilde muhakeme yeteneğimi bozmak istemem. "Diyet kola gerçek bir

iç."

"Hayır, değil."

"Bu bir *sıvı*." Yapış yapış tahta masanın üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Yani ben buna içki derdim."

Kevin garsona gözlerini devirir. "Peki, ben bir Corona alacağım, o da bir *Diyet Kola*." Sonra garsona göz kırpıyor ve ağzından *özür dilerim* kelimesi çıkıyor.

Yanımdaki çantama bakıyorum. Gretchen ne zaman arayacak? Bir kaçış yoluna ihtiyacım var.

Ama belki de adil davranmıyorum. Gerçek Kevin'ı sadece beş dakikadır tanıyorum. Ona daha fazla şans vermeliyim. Bu yüzden Gretchen'a randevudan yirmi dakika sonra aramasını söyledim. Beş dakika anlık bir karar. Eğer bir erkeğe beş dakikadan fazla zaman ayıramazsam, önümüzdeki yirmi yıl boyunca ilk randevularım olacak. Ve şimdi otuz dört yaşındayım, böyle bir lüksüm yok.

"Vay canına," diyor Kevin, içkilerimizi getirmeye giden garsonun yolunu gözleriyle takip ederek. "*Gerçekten* güzel kolları var."

Gretchen, neredesin?

OceanofPDF.com

Chapter Two

"Yani gruba yeni katılan bir üyeyseniz iki bin dolar ödemek zorundasınız," diye açıklıyor Kevin bana, "ama sattığınız her tatil paketi için beş bin dolar komisyon kazanıyorsunuz. Oldukça şaşırtıcı, değil mi?"

Patates kızartmalarımdan birini tabağımdaki ketçap izine doğru sürüklüyorum. Bu randevunun neredeyse kırk dakikasındayız ve ben açıklanamaz bir şekilde hâlâ buradayım. Aptal Gretchen. Erkek arkadaşıyla falan öpüşüyor ve zavallı beni tamamen unutmuş. Ona "SOS" diye mesaj attım ama yine de beni aramadı.

"Seni kesinlikle gruba dahil edebilirim." Kevin baharatlı barbekü tavuk kanatlarından birini mideye indiriyor - bu kadar sıska bir adam için inanılmaz derecede sağlıklı bir iştahı var. Bir keresinde barbekü sosunun yanağına bulaştığını söylemiştim, o zaman silmişti ama ne zaman bir ısırık alsa daha fazlası yüzüne bulaşıyor. Bir noktada, ona yüzünün kirli olduğunu söylemekten bıktım. "Şirket merkezinden Lois'i aramamı ister misin? Bu inanılmaz bir fırsat Sydney. Geldiğim için şanslısın."

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum.

Kevin uzanıp benim diyet kolamı aldı. Kanatları geldiğinde, çok baharatlı olduklarından şikayet etti ve sonra on beş dakika boyunca

Dakikalar sonra birasını boşaltmaya başladı, sonra ikinci bir bira ve şimdi de diyet kolama el koydu. "Neden olmasın? Yılda altı haneli rakamlar kazanma fırsatını neden geri çeviriyorsun?"

"Piramit düzeni olduğu için mi?"

"Bir piramit düzeni!" Kevin kıkırdar. "Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü ben bir muhasebeciyim ve piramit düzeninin ne olduğunu biliyorum?"

"Hayır, anlamıyorsun," diye ısrar eder. "Bak, sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum Sydney. Bütün gün rakamlarla uğraştığın çok sıkıcı bir işin var. Yılda birkaç satış yapıp geri kalan zamanda kendi lüks tatil mülkünde dinlenmeyi tercih etmez misin?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, onun yerine çantamı alıyorum. "Ben tuvalete gidiyorum."

Umarım banyonun tırmanabileceğim bir penceresi vardır.

Kadınlar tuvaletine gittiğimde ne yazık ki pencere olmadığını görüyorum. Bu yüzden gerçekten tuvaleti kullanıyorum, sonra iki dakika daha aynada kendime bakıyorum, "sarkık" kollarımı dikkatle inceliyorum. O kadar da kötü görünmüyorlar, değil mi?

Öyle mi?

Telefonum çalmaya başladığında Google'da "kol inceltme egzersizleri" diye aratıyorum. Ekranda Gretchen'ın adı beliriyor ve çenem geriliyor. *Sonunda* arıyor. Yemeğe kırk beş dakika vardı. Aramayı cevaplamak için kaydırıyorum.

"Ciddi misin, Gretchen?" Merhaba bile demeden telefona bağırıyorum. "Hayatımın en kötü randevusuna çıktım ve hepsi senin suçun."

Bu tam olarak adil değil. Gerçek Kevin bu berbat akşam için övgünün en az yüzde ellisini hak ediyor. Ama sinirliyim ve hıncımı *birinden* çıkarmalıyım.

"Çok özür dilerim!" Gretchen ağlıyor. "Randy ve ben film izliyorduk ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadık..."

"Uh-huh..."

"Filmi izlemek bile istemedim," diye ısrar ediyor. "Randy aramayı unutmama izin vermeyeceğine söz verdi ama sonra, bilirsiniz işte."

Randy'nin arka planda, "Hey! Ona *benim* hatam olduğunu söyleme!" dediğini duyabiliyorum. Sonra Gretchen sanki Randy onu gıdıklıyormuş gibi kıkırdıyor. Dudaklarımı ısırıyorum, Gretchen ve Randy'nin birlikte ne kadar sevimli olduklarına içerliyorum. Onunla arkadaş olduğumuzda, o da benim gibi bekardı. Sonra bir gün asansörde birlikte yukarı çıkıyorduk ve bana nasıl

Benim binamdaki kapıcı çok sevimli. Ve şimdi altı aydır falan çıkıyorlar!

Beni yanlış anlamayın. Arkadaşım hayallerindeki erkeği bulduğu için mutluyum. Ben hala kendiminkini bulmaya çalışıyorum.

"Şimdi neredesin?" diye soruyor.

"Banyoda saklanıyorum, belli ki."

"Oh Tanrım. Çok özür dilerim."

"Sorun değil," diye homurdandım. "Sen muhtemelen erkek arkadaşınla tutkulu bir aşk yaşıyordun, ben ise burada beni bir piramit planına ikna etmeye çalışan bir adamla sıkışıp kaldım."

"Olamaz, Syd! Ciddi misin?"

"En kötüsü bu bile değil," diyorum. "Annesi yemeğimizin ortasında onu FaceTime'dan aramaya çalıştı ve o da gerçekten aramaya cevap verdi. Ona merhaba demek zorunda kaldım! *Annesi*, Gretchen! Hem de ilk randevumuzda!"

"Gerçekten üzgünüm," diyor, gülmemeye çalıştığını anlamama rağmen.

"Eminim."

"Gerçekten, Syd. Ben en kötüsüyüm. Yarın yogadan sonra latte ve kekler benden."

Sanırım bu özrü kabul edebilirim. Her neyse, randevu neredeyse bitti. Gerçek Kevin'ı da Sahte Kevin'ı da bir daha görmememe beş dakika kaldı. Matt Damon filmine gidersem Sahte Kevin'ı tekrar görebilirim.

Gretchen'a hoşça kal diyorum, kollarıma son bir kez bakıyorum (ki bu halleriyle *gayet iyiler*, Kevin!), sonra masaya geri dönüyorum. Bir de baktım ki bir mucize gerçekleşmiş ve hesabımız masada beni b e k l i y o r . Buradan beklediğimden daha erken çıkabilirim.

"Sonsuza kadar oradaydın," diye yorum yapıyor Kevin. Kolunun tersiyle dudaklarını siler. Dudaklarındaki sosu alıyor ama beyaz-kırmızı-kareli gömleğinin her yerine bulaştırıyor. Artık umurumda bile değil. "D ü ş t ü n mü?"

İnce bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Yemek için teşekkürler."

"Elbette." Kevin çeki masanın üzerinden bana doğru kaydırdı. "Senin payın otuz sekiz dolar."

Kevin'in bana bu yemeği ısmarlamasını istemezdim, çünkü ona borçlu kalmak istemiyorum, ama küçük salatam ve Diyet Kola artı bahşişin nasıl olup da otuz sekiz dolara mal olduğunu anlamakta zorlanıyorum. İçimdeki muhasebeci

Hesabı alıp yemekteki gerçek payımı hesaplamak istiyorum ama içimdeki kadın bunu bir saniye daha uzatmak istemiyor. Onun yerine masaya iki yirmilik attım.

Kevin kabinden çıkarken radyoda "Eye of the Tiger" şarkısı çalıyor. Bana sırıtıyor ve göz kırpıyor. "Bu benim en sevdiğim şarkı. *Rocky* tüm zamanların en iyi filmi değil mi?"

"Ben görmedim."

Kevin şaşkınlıkla göğsünü sıkıyor, sanki az önce ona zevk için köpek yavrusu öldürdüğümü söylemişim gibi. "*Görmedin* mi?"

"Hayır."

"Artık ikinci randevumuzda ne yapacağımızı biliyoruz."

Onu başka bir randevu olacağı fikrinden vazgeçirmemeye karar verdim. Ama buradan çıkar çıkmaz onu Cynch'te engelliyorum. Gerçek telefon numaram onda yok, yani benimle tekrar iletişime geçmesi mümkün değil.

"Ve sonra," diye ekliyor, "üçüncü randevumuzda *Rocky II*'yi izleyebiliriz. Ve
Dördüncü randevumuzda *Rocky III*!"

Bardan çıktığımızda yedinci randevumuzu (*Rocky VI*) planlamanın tam ortasındaydı. Ağustos ayının tam ortasındayız, bu da grotesk kollarımı gösteren kolsuz bir elbise giymek için harika bir zaman, ama aynı zamanda New York'ta nemin en yüksek olduğu zaman. Durulanmayan saç kremime ve saç maşası ile dikkatli çabalarıma rağmen saçlarım kabarmaya başladı. Neyse ki şu anda sevgilimin saçım hakkında ne düşündüğü umurumda değil.

Kevin bana, "Seni eve bırakayım,"
dedi. Neredeyse boğuluyordum.

"Hayır, sorun değil."

Çenesini uzatıyor. "Kesinlikle ısrar ediyorum. Dışarısı karanlık - karanlıkta eve tek başına yürümene izin verirsem nasıl bir centilmen olurum?"

"Sorun değil. Gerçekten."

"Öldürülebilirsin Sydney."

Bu pek mümkün görünmüyor. Her neyse, bu adamdan kurtulmak için ölümü göze almaya hazırım. Ama yüzünde kararlı bir ifade var ve en kolay seçeneğin beni eve bırakması olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. *Aslında* beni eve bırakmasına izin vereceğimden değil. Yaklaşık on blok ötede oturuyorum ve üç ya da dört blok sonra rastgele bir binayı gösterip benim olduğunu söyleyeceğim. Böylece Real Kevin'dan sonsuza dek kurtulmuş olacağım.

"Peki," diye homurdandım.

"Hadi gidelim." Bana sırıttı.
"Yolu göster."

Hafta sonu değil de Salı gecesi olduğu için, hava kardıktan sonra tek başıma dışarı çıktığımda sokaklar genelde olduğundan daha boş oluyor. Özellikle de genellikle daha işlek bir bölgede seyahat ettiğim için ve şimdi bunu olabildiğince çabuk bitirmek için daha meskûn bir bölgeden geçiyorum. Yerleşim alanları her zaman daha sessizdir ve ayrıca apartmanıma giden daha kalabalık yoldan daha az idrar kokarlar. Burası o kadar ıssız ki Kevin'ın bana eşlik etmesi hiç de fena değil.

Bununla birlikte, yaşadığım yeri görmesine asla izin vermeyeceğim - bu adamdan asla kurtulamayacağım.

Gerçek apartmanımdan birkaç blok ötedeki bir apartmanda kısa bir süre duruyorum. Tırabzanı işaret ediyorum. "Evet, bu benim!"

Umarım beni binaya götürmekte ısrar etmez, çünkü içeri girmenin bir yolu yok. Ama gitmek konusunda çok isteksiz görünüyor.

Kevin bana "Harika vakit geçirdim Sydney," diyor.

Kibarlık olsun diye bile olsa bu duyguya karşılık vermeyi kendime yediremiyorum. "Uh-huh."

Dudağının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Sarılmaya ne dersin?"

"Um..." Uzattığı kollarına ve Ağustos ayının nemli havasında yürüdüğümüzden beri biriken çukur lekelerine bakıyorum. "İlk buluşmalarda sarılmam."

"Oh." İlk başta itiraz edeceğini düşündüm ama sonra "O zaman bir öpücüğe ne dersin?" dedi.

Aklını mı kaçırdı? Ona sarılmak bile istemedim, ama kesinlikle bu adamın yapışkan dudaklarının benimkilere dokunmasını istemiyorum.

"Hadi," diyor. "Sana yemek ısmarladım. Gerçekten beni öpmeyecek misin?"

Bana yemek mi ısmarladı? Hangi gezegende bir salataya kırk dolar ödemem *bana* yemek ısmarladığı anlamına gelir? "İlk buluşmalarda öpüşmem ya da sarılmam," diye açıklıyorum. Ve sonra, kalçalarını tokuşturmak isterse ya da Tanrı bilir ne isterse diye ekliyorum, "Katı bir dokunmama politikam var."

"Ciddi misin?"

Bana bir adım daha yaklaşıyor. Üzerimde yükseliyor ama nefesindeki ekşi bira kokusunu hâlâ alabiliyorum. Bir adım geri atıyorum ve oturduğumu iddia ettiğim binanın girişine çıkan kısa merdivenlere çarpıyorum. Sokağı tarıyorum, görüş alanımda başka bir yaya olmamasından dehşete düşüyorum. Kevin'in bir fiyasko olduğunu düşünmüştüm ama onu zararsız olarak etiketlemiştim.

Büyük hata.

"Hadi Sydney." Bana bir adım daha yaklaşıyor - bu sefer rahatsız edici derecede yakın. Kevin sıska olabilir ama güçlü görünüyor. Benden daha güçlü olduğu kesin. "Benimle böyle alay edemezsin. Tek istediğim bir öpücük, Tanrı aşkına."

"Sanırım bu randevu sona erdi," diyorum kararlı bir şekilde.

"Dalga geçme." Kaşlarını çatıyor, yüz hatları tepemizdeki sokak lambasının loş ışığında buruşuyor. "Siz kadınların hepsi aynısınız. Bir erkekle çıkarken bile öpüşmezseniz asla bir koca bulamazsınız, biliyorsunuz."

Çantamın içindekileri ve silah olarak ne kullanabileceğimi düşünerek zihnim hızla çalışıyor. Gretchen bana bir kutu Mace vermişti, ancak bir noktada onu çıkardım çünkü çantamın her yerine sızmaya devam ediyordu ve ona ihtiyacım olacak bir durumda hiç bulunmamıştım. Bir şişe el dezenfektanım var. Gözlerine el dezenfektanı sıksam işe yarar mı? Tabii ki bu, şu anda muhtemelen yüzde sekseni buruşmuş kağıt mendil olan devasa çantamda onu bulmam gerektiği anlamına gelirdi.

En iyi seçeneğin onu geçip kaçmak olduğuna karar verdim. Bir ya da iki blok sonra başka biriyle karşılaşacağımdan eminim.

"Sydney," diyor.

Etrafından dolanmaya çalışırken göz temasından kaçınıyorum. Ama Kevin göründüğünden daha hızlı. Parmakları bileğime dolanıyor ve onu binanın sivri tuğla duvarına sabitliyor. Cılız parmakları etimi ısırıyor.

"Hadi Sydney," diyor. "Gecemizi kısa kesmeyin. Eğlence daha yeni başlıyor."

OceanofPDF.com

Chapter Three

KEVIN vücudunu bana doğru bastırıyor. Ekşi bira kokusu neredeyse bunaltıcı ve kurtulmaya çalışırken başımı başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum.

Sadece öpüşmek istemiyor. Bundan daha fazlasını istiyor. Ve bunu elde edene kadar da gitmeyecek. Beni eve bırakmasına asla izin vermemeliydim.

Tanrım, neden bu kadar
güçlü? "Bırak beni!" Ona
tıslıyorum.

"Sana söyledim," diyor dişlerinin arasından, "dalga geçmeyi bırak."

Vücudu şimdi bana doğru bastırıyor, sıcak ve rahatsız edici. Ağzımı açıyorum, kulakları yırtan bir çığlık atmaya hazırım. Bu blokta binalar var. Tüm pencereler kapalı ve içeride klimalar bangır bangır çalışıyor olsa da birileri mutlaka duyacaktır. Ama dudaklarımdan herhangi bir ses çıkmadan önce arkamdan bir ses yükseliyor:

"Hey! *Hey*! Orada ne yapıyorsun?"

Kevin bileğimdeki tutuşunu gevşetiyor. Benden bir iki santim uzaklaşıyor ve ben de artık tekrar hareket edebileceğim gerçeğinden yararlanmaya karar veriyorum. Kendimi yanımdaki metal çöp tenekesine dayayarak sağ bacağımı kaldırıyorum ve kasığına olabildiğince sert bir diz atıyorum.

Kevin'in bu kadar çabuk yere düşmesi çok sevindirici. Daha önce hiç bir adamı taşaklarından çivilememiştim ve vay canına, bu *gerçekten* işe yarıyor. Yere çömeldi, aile mücevherlerini tutuyordu, yüzü kıpkırmızıydı. Oldukça heyecanlıydı; ta ki ben dengemi kaybedip yere yuvarlanana ve kafamı metal çöp kutusuna çarpana kadar.

"Seni kaltak!" Kevin soluk soluğa. "Senin neyin var böyle?"

Güçlükle ayağa kalktığımda, gölgelerin içinde gözlerimi kısarak beni kurtarmaya gelen kişiye bakıyorum. Çok karanlık olduğu için net göremiyorum ama belli ki orta boylu ve yapılı bir adam. Hâlâ iki büklüm olan Kevin'a bakıyor, ama sonra bana bakıyor.

"İyi misiniz hanımefendi?"

"Bu seni ilgilendirmez!" Kevin ona tükürür. "Bir randevudaydık, seni pislik. Harika vakit geçiriyorduk."

Gizemli adam bana bakmaya devam ediyor, cevabımı bekliyor, gözleri koyu gölgeler içinde.

"Ben iyiyim." Kabul edilemez derecede sarkık kollarımla ilgili öz bilinç de dahil olmak üzere birçok nedenden dolayı muhtemelen bir daha asla giymeyeceğim kolsuz mavi elbisemdeki kaldırım kirini temizliyorum. Bundan sonra onu atmalıyım. "Yani, *şimdi* iyiyim."

"İyi misin?" Kevin patladı. "Seni saldırıdan dava etmeliyim!"

Gizemli Adam şaşkın bir homurtu çıkarır. "Ne yapmaya çalıştığını *gördüm*. Polisi aramaktan ve onlara her şeyi anlatmaktan mutluluk duyarım."

Bu sözlerle birlikte sanki 911'i arayacakmış gibi cebinden telefonunu çıkardı. İzin ister gibi tekrar bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Bu akşamın böyle bitmesini istemiyorum. Sadece eve dönmek ve küvetimde ıslanmak istiyorum. Ve Kevin'i Cynch'te engellemek. Tüm kişisel bilgileri ellerinde olduğu için onu yöneticilere rapor edebilirim.

Kevin ilk kez gerçekten endişeli görünüyor. Biraz çaba sarf ederek doğrulmayı başarır. "Hey," diyor. "Hey, bak, belki yanlış anladın. Ben-"

"Defol git buradan," diye sözünü kesiyor gizemli adam. "*Şimdi*. Sevgilin polisleri aramak konusunda fikrini değiştirmeden önce." Sesi birkaç kademe alçalıyor, neredeyse hırıltıya dönüşüyor. "Ve eğer onu bir daha rahatsız edersen, seni ne yaparken gördüğüme seve seve tanıklık ederim. Bir seks suçlusu için hapishanenin nasıl bir yer olduğunu biliyor musun?"

Kevin'in gözleri büyür. Sonunda fikri anladı.

Sevgilimin sokaktan aşağı, apartmanımın aksi yönüne doğru topallayarak gidişini izliyorum. Ancak gözden kaybolduğunda omuzlarımın gevşediğini hissediyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Gizemli Adam bana sordu.

Başımı sesinin geldiği yöne doğru çeviriyorum. Sokak lambasının ışığına doğru adım attı, böylece nihayet ona iyice bakabiliyorum. Ve...

Vay canına.

İnsanların söylediği o sevimsiz şeyi bilirsiniz - başka birine baktıklarında yıldırım çarpması gibi? Yaklaşık üç yıl önce başıma gelene ve ilk şimşek çakan adamımla tanışana kadar bunun kesinlikle saçma olduğunu düşünürdüm. Ama o iş yürümedi ve ben de bunun bir daha olacağına dair umudumu yitirmiştim. Ama şimdi, işte burada. O lanet şimşek bir kez daha çaktı.

Gizemli Adam en hafif tabirle ateşli. Kalın siyah saçları ve kömür karası gözleri var, içimde bir şimşek daha çaktıran bir yoğunluğa sahip. Güçlü çenesi onu tamamen kontrollü ve kendinden emin gösteriyor. Yüzünde ders kitaplarındaki o hoş simetri var. Üzerindeki siyah tişört zayıf yapısını ortaya çıkarıyor ve koyu renk saçları ile gözlerini daha da yoğun gösteriyor. Ayrıca sol elinde bir alyansın parıltısı da yok.

Ama en güzeli bana bakışı. Bana bir yıldırım çarptıysa, ona da çarpmıştır. Hayatım üzerine bahse girerim.

"Ben iyiyim," diye idare ediyorum. "Sadece... bilirsin, sarsıldım."

Gizemli Adam Kevin'in gerçekten gittiğinden emin olmak için uzaklara bakar. "O senin erkek arkadaşın mı?"

Başımı salladım. "Daha bu gece tanıştık. Cynch'te takıldık." Yüzüm hafifçe yanıyor. "*Takıldık* demek istemedim tabii ki. Ama bu gece için bir randevumuz vardı." Oldukça gereksiz bir şekilde ekliyorum: "Çok kötüydü."

"Toplandım."

"Nerede yaşadığımı bilmiyor." Kollarımı göğsümde birleştiriyorum. "Onu uygulamaya bildireceğim. Bu tür şeyleri ciddiye alıyorlar. Beni bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ama... bana yardım ettiğin için teşekkürler."

Yüzünde orantısız bir gülümseme beliriyor. "Görünüşe göre sen de onu iyi benzetmişsin. Zar zor yürüyebiliyordu."

Dizimi Kevin'ın taşaklarına batırmanın nasıl hissettirdiğinin tatmin edici anısına gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Gizemli Adam bana bakıyor, dudaklarında yarım bir gülümseme var. İkimizin arasındaki elektrik hissedilir derecede. Bazen bir erkeğin benimle ilgilenip ilgilenmediğinden emin olamıyorum. Ama Gizemli Adam'ın bana bakışından, benimle ilgilendiğini *anlıyorum*. Ve az önce olanlardan dolayı sarsılmış hissetmeme rağmen, şu anda telefon numaramı seve seve verebilirim.

Ne harika bir buluşma. Bu hikayeyi çocuklarımıza anlattığımı hayal edebiliyorum. *Bu pislik beni öpmeye çalışıyordu ve işte çocuklar, babanızla böyle tanıştım.*

Tamam, biraz ileri gidiyor olabilirim. Ama biliyorsan, biliyorsundur.

"Buradan eve sağ salim varabilir misin?" Gizemli Adam bana soruyor.

Etrafıma bakıyorum. Son birkaç dakika içinde sokaklar daha da kalabalıklaştı. Kevin'in beni yakaladığı zamanki kadar ıssız hissetmiyorum. "İyi olacağım."

"Harika," diyor.

Ve sonra, şok oldum, arkasını dönmeye başladı. *Gitmeye*.

"Tekrar teşekkür ederim!" diye seslendim. "Yaptığın şey için gerçekten minnettarım.

Sen benim kahramanım gibisin."

Bu da adamın gülümsemesini sağlar. Ve mümkünse, gülümsediğinde daha da yakışıklı oluyor. Bir çeşit aktör ya da model *falan* olmalı. Yani, *Tanrım*. "Elbette," diyor. "İyi olmana sevindim."

Bir süre daha birbirimize baktık ve ağzından çıkacak sonraki kelimeleri hayal ettim...

Bir ara seni arasam olur mu? Cumartesi

akşamı seni dışarı çıkarabilir miyim?

Bu gece tutkulu bir aşk yaşayabilir miyiz? Buna var mısın?

Ama o bunların hiçbirini söylemiyor. Bana adımı bile sormadı. Sadece bir elini kaldırdı ve "İyi geceler o zaman." dedi.

Ve sonra çekip gidiyor.

Ne. Ne? Cehennem mi?

OceanofPDF.com

Chapter Four

ÖNCE

TOM

DAISY.

Ona bakmadan duramıyorum.

Çok belli ediyorum. Bir noktada, ona üç metre öteden bakmaya devam edersem ve asla bir hamle yapmazsam benim bir sapık olduğumu düşünmeye başlayacak. Ama bakmamak çok zor. Bugün çok güzel görünüyor. Saçları bir papatyanın ortası renginde ve lisemizin hemen dışında arkadaşlarıyla çevrili dururken güneşte parlayan altın gibi görünüyor. Rahat kantaron mavisi kazağı vücudunun tüm yumuşak kıvrımlarını takip ediyor.

Bakmayı kes, Tom. Hemen şimdi. Gıcıklık yapma.

Yukarı baktı ve bir an için donakaldım. *Yakalandım*. Mavi gözlerinin bana doğru kısılmasını bekliyorum ama kısılmıyor. Onun yerine dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor. Birkaç arkadaşı birbirimize baktığımızı fark ediyor ve kıkırdamalar duyuyorum. Aynı cümlede geçen "Tom" ve "çok tatlı" kelimelerini seçebiliyorum.

"Tanrım, Tom. Korkaklığı bırak ve gidip onunla konuş!"

En iyi arkadaşım Slug üzerime eğilmiş, kulağıma bilgelik saçıyor. Kokuyu ailesinden saklamak için kullandığı naneli ağız spreyine rağmen nefesi hâlâ sigara kokuyor. Aptal değillerse, sigara içtiğini biliyor olmalılar ve umursamadıklarına karar vermişler. Slug beş çocuğun en küçüğüdür ve anne-babası hemen hemen

Anladığım kadarıyla. Bir binadan uçarak atlamadığı sürece mutlular.

"Onunla konuşacağım," diyorum.

Hareket etmemem dışında. Ayaklarım sıkışmış gibi.

Slug gözlerini o kadar dramatik bir şekilde deviriyor ki göz kapaklarının arasında görebildiğim tek şey beyaz. "Daisy'nin sana baktığı gibi bana bakan bir kızım olsaydı, şu an konuştuğumuz gibi onu tribünlerin arkasına yapıştırıyor olurdum."

Slug okuldaki tüm kızların ağzının suyunu akıtıyor ve hepsi onun iğrenç olduğunu düşünüyor. Dürüst olmak *gerekirse*, o iğrenç. Gerçek adı Slug değil tabii ki. Biz ilkokuldayken böcek yediği için bu lakabı almıştı - yasal *böcekler*. Teneffüslerde, oyun alanına gittiğimizde ve çoğu çocuk etrafta koştururken ya da kickball oynarken, Slug böcekleri yerdi. Çoğunlukla karıncaları. Ama bir gün, toprağın içinde kıvranan bir sümüklüböcek buldu, öğle yemeğinde kafeteryaya getirdi ve tüm sınıfın önünde teatral bir şekilde yuttu.

Ondan sonra çoğu çocuk Slug ile takılmak istemedi. Bu yüzden bir gün öğle yemeğinde kafeteryada karşısına oturduğumda şaşırmış görünüyordu. On yıl sonra, hala en iyi arkadaşız. Böcek yemeyi bıraktı, en azından diğer insanların önünde, ama hala çok fazla arkadaşı yok.

Slug gibi bir lakabı olan on yedi yaşında bir adam hakkında ne söyleyebilirsiniz? Peki ya onun en iyi arkadaşım olması *benim hakk*ımda ne söylüyor? *Tek* arkadaşım.

Ayrıca, son iki yılda 1.80'in üzerine çıkmasına rağmen, 1.80 boyunda olduğu zamandan bu yana sadece 10 kilo almış olması da kızlarla olan ilişkilerine yardımcı olmuyor. Bir kot pantolon ve tişört giymiş ve yüzü sivilcelerle dolmuş yürüyen bir iskelete benziyor.

Beni küçümsüyor. "Neden bu kadar korkuyorsun? Senden hoşlandığını *biliyorsun*."

Omzumdaki sırt çantamın kayışını ayarlıyorum. "Tamam."

Yüzü aydınlanıyor. "Ve onunla konuştuğunda, Alison'a benim için iyi şeyler söyler misin?"

Slug'ın bir Victoria's Secret modeliyle birlikte olma şansı Daisy'nin en iyi arkadaşıyla birlikte olma şansından daha yüksek olsa da, onu mutlu etmek için "Elbette," diyorum.

Daisy ve arkadaş grubuna doğru yürürken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Kızlar okulun girişine çıkan merdivenlerin yanında, duvara yapıştırılmış bir grup el ilanının önünde duruyorlar. Hemen arkalarında

Daisy'nin kafası, iki hafta sonra gösterime girecek olan bu yılki okul müzikali için bir el ilanı
-Bunun yanında siyah beyaz bir genç kız fotoğrafı ve altında "KAYIP" yazısı var. Bizim sınıftan Brandi Healey'in yüzünü tanıyorum, okul yılının başında evden kaçmıştı, bu yüzden broşür artık buruşuk ve yıpranmış.

"Tom!" Kulak misafiri olduğumda Daisy'nin yüzü parlıyor. "Bugün özel ders vereceğini sanıyordum!"

Başımı sallıyorum. Matematik ve fen derslerine karşı her zaman bir yeteneğim olmuştur, bu yüzden birinci sınıftan beri onlara özel ders veriyorum. Geçen dönem ekstra para kazanmak için haftada üç gün ders veriyordum ama bu dönem haftada sadece iki gün. Daisy'nin programımı bilmesine sevindim. "Eskiden."

Bana baktığında, gözleri Pasifik Okyanusu renginde. Hiç bu kadar berrak bir mavi tonu görmemiştim. Daisy Driscoll kadar güzel bir kız hayal bile edemiyorum.

Ama her nasılsa, gözlerim onun yüzünden uzaklaşıp ince boynuna kayıyor. Çenesinin açısının altındaki şahdamarının nabzına. Çoğu insanın kalbi dakikada yaklaşık altmış ila yüz nabız atar; Daisy'nin kalbinin ne kadar hızlı attığını merak ediyorum. Bir dakika izleyebilseydim, kalp atış hızını hesaplayabilirdim.

"Demek özgürsün, ha?" Daisy diyor ki.

"Uh-huh." Ensemi kaşıyorum. Daisy'nin arkadaşlarının hepsi bana bakıyor ve birbirlerini dürtüklüyorlar. Yapacağı en iyi şey onlardan *uzaklaşmak* olurdu, böylece aşağılanmadan onunla konuşabilirdim. Ama o kımıldamıyor. "Seninle eve kadar yürümeme izin verir misin?"

Bu isteğim salonda kıkırdama seslerinin yükselmesine neden oldu. Kızlardan biri elini ağzına kapatmış, sanki bu yıl gördüğü en komik şeymiş gibi.

"Sus." Daisy kafasını çevirip arkadaşlarına bir bakış attı. Sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Seninle eve yürümeyi *çok* isterim, Tom."

O kadar mutluyum ki, bu aptal kızların gülmeyi bırakmaması umurumda bile değil.

Bırak gülsünler. Daisy ile eve yürüyorum.

Ama Daisy arkadaşlarından uzaklaşıp bana katılamadan, ona en yakın duran, düz kahverengi saçlı ve kalın gözlüklü kız

Kolunda. Bu Alison-Daisy'nin en iyi arkadaşı. Benim Slug'ım var, onun da Alison'ı var. İkimiz de muhtemelen daha iyisini yapabiliriz.

"Daisy," diye mırıldanıyor.

Tek söylediği bu. *Daisy*. Bu da bana geçmişte benim hakkımda başka şeyler de söylediğini düşündürüyor. Ve şimdi bu tek kelime, ben burada durmuyorken benim hakkımda söylediği korkunç şeyleri hatırlatıyor.

Alison benden hoşlanmıyor. Bunu açıkça belirtti. Ve bu beni tanımadığı ya da anlamadığı anlamına gelmiyor. Alison beni tanıyor. Aslında bu yıl biyolojide laboratuvar partneriyiz. Birlikte çok zaman geçirdik. Ve birlikte geçirdiğimiz her dakika, benden biraz daha az hoşlanıyor.

"*Sus*," diyor Daisy, bu sefer daha sert bir şekilde.

Alison Daisy'nin kolunu bırakıyor, ama bana tüm kötü bakışlara son verecek kötü bir bakış atmadan önce değil. Ormanda hayvan olsaydık, şu anda gözlerimi oyuyor olurdu. Slug'ın ona karşı bir şeyler hissettiğine inanamıyorum.

Ama umurumda değil, çünkü bir saniye sonra Daisy arkadaşlarına el sallıyor ve sonra o ve ben okuldan uzaklaşıp evine doğru yürüyoruz. Bana gülümsediğinde Alison'la ilgili her şeyi unutuyorum. Alison kim?

Bugün gerçekten harika bir gün. Güneş parlıyor ve tarihin en uzun ve en soğuk kışından sonra nihayet ceketlerimize bile ihtiyacımız yok. Tek düşünebildiğim Daisy. Yüzünde hülyalı bir ifade var ve neredeyse yanımda zıplıyor. Daisy'yi çok uzun zamandır tanıyorum ve bazen bana dört yaşındayken oyun parkının karşısından baktığım o atkuyruklu kızı hatırlatıyor, gerçi o zamanlar tek umudum arkadaşlıktı. Ama dört yaşındayken bile Daisy Driscoll ile evlenmek istediğimi biliyordum.

Ve bir gün yapacağım.

"Sırt çantanı taşımama izin ver," diye geveledim.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Kendi sırt çantamı taşıyabilirim."

Ama bir erkeğin yapması gereken bu değil mi? Kız için bir şeyler taşımak? Bunu mahvetmek istemiyorum. Daisy çok önemli. "Evet, ama senin için taşımak istiyorum."

Bir an teklifimi düşündü. Sonunda mor sırt çantasını uzattı. "Sen tam bir beyefendisin Tom."

Kendi kendime gülümsüyorum, iyiydim. En azından sırt çantasını omzuma alana kadar gülümsüyorum. Bu şey bir *ton* ağırlığında. İçinde ne var? *Tuğla mı?* Tanrım.

"Sen... burada bir sürü şey var," diye nefes nefese kaldım.

"Tüm ders kitaplarımı yanımda taşımayı seviyorum." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Senin için çok mu ağır?"

"Hayır. *Hayır*. Tabii ki *hayır*."

Tam olarak geri veremem. Taşımayı teklif etmek zorunda değildim ama ona sırt çantasının benim taşıyamayacağım kadar ağır olduğunu söyleyerek puan kazanamayacağımı anlamak için Einstein olmaya da gerek yok. Bu yüzden sessizce acı çekiyorum. Çabamın çoğunu, evine doğru önümüzdeki birkaç bloğu geçerken bu iki sırt çantasının ağırlığından geriye doğru düşmemeye odaklıyorum. Neyse ki çok uzak değil. Buffalo'dan yaklaşık doksan dakika uzaklıkta, New York'un kuzeyinde, sadece bir lisenin bulunduğu, herkesin herkesi tanıdığı ve tüm kasabayı bir saatte yürüyerek geçebileceğiniz küçük bir kasabada yaşıyoruz.

Daisy, "Her zaman çok sessizsin Tom," der.

Lanet olsun, bu sırt çantaları dikkatimi dağıtıyor. "Öyle miyim?"

"Sınıfta değil," diye düzeltiyor. "Sınıfta her zaman elin havada olur."

Yüzüm ısınıyor. Sınıfta hava attığımı mı düşünüyor? Göstermeye çalışmıyorum. Sadece iyi notlar almak istiyorum. Gelecek yıl üniversiteye başvuracağız ve en iyi okullardan birine girmek istiyorum ki sonunda tıp fakültesine girebileyim. Hayatım boyunca hep cerrah olmak istedim. Bu konuda *çok* düşünüyorum. Bir raf dolusu tıp ders kitabım var ve hepsini okudum.

Bir insanı neşterle kesmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Elimin altında derisinin ayrıldığını hissetmek. İçlerini görmek.

Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Benim için fark etmez," diyor. "Sen zekisin. Zeki olmakta yanlış bir şey yok. Aslında..."-bana gülümsüyor-"bu çok seksi."

Bu benim için yeni bir haber. "Bu...bu mu?"

Daisy yürümeyi bırakıyor ve başını eğip bana bakıyor. "Senden hoşlandığımı biliyorsun Tom, değil mi?"

Omuzlarımdaki tüm ağırlığı düşünmeyi bırakıyorum ve onun yerine gözlerim yine boynuna kayıyor. O kadar ince ki şahdamarının nabzını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. İtirafına nasıl yanıt vereceğimi görmek için beklerken nabzının nasıl hızlandığını bile fark ediyorum.

Şah damarı beyne kan götüren büyük bir atardamardır. Deri yüzeyinin yaklaşık bir inç altındadır. Şahdamarının kesilmesi yaklaşık on saniye içinde ölümle sonuçlanır. Şah damarı da

daha savunmasızdır - çene çizgisinin hemen altında yer alır ve keskin bir bıçakla kolayca kesilebilir.

Ancak Daisy'nin boynundaki hassas damarlar ve atardamarlar hakkındaki ıvır zıvırla ilgilenmeyeceğini hissediyorum. Onun yerine uzanıp elini elime aldım.

Olayların bu şekilde gelişmesinden çok memnun görünüyor. Şahdamarını bıçakla kesmemden çok daha fazla.

Daisy biz yürürken sohbet ediyor, dersleri ve arkadaşları hakkında konuşuyor. Onu dinliyor, başımı sallıyor ve doğru zamanda doğru soruları soruyorum. Gerçi çoğunlukla ellerimin ne kadar terlediğine odaklanıyorum. Kuru şeyler düşünmeye çalışıyorum ama çok zor. Daisy'nin eli kuru, yumuşak ve mükemmel.

Onunla birlikte olmaktan ne kadar hoşlansam da, verandasının merdivenlerine vardığımızda beş tonluk sırt çantasını teslim edip terli elimi onunkinden çekebildiğimde rahatlıyorum. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden kotuma sildim. Sanki avucumun içinde bir su birikintisi olduğunu fark etmemiş gibi.

Daisy'nin güzel bir evi var; üç katlı ve Daisy'nin gözleriyle uyumlu soluk mavi bir renge yeni boyanmış. Benimki gibi umutsuzca onarıma ihtiyaç duymak yerine, mahalledeki yenilerden biri. Daisy'nin ailesinin benimkinden daha fazla parası var ve bahse girerim gecenin bir yarısı anne babasının birbirlerine bağırma sesleriyle ve duvara çarpıp kırılan tabak çanak sesleriyle uyanmıyor.

"Şey," diyor. "Beni eve bıraktığın için çok teşekkür ederim. Çantamı taşıdığın için de teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Çok *kibarsın*." Kibarlığımdan memnun olmuş ve eğlenmiş gibi kıkırdıyor. Ben her zaman kibarımdır, çünkü evde kibar olmazsam sonuçları olur. "*Her zaman* böyle centilmen misin?"

Sesinde, benden bir şey beklediğini düşündüren hafif bir gerginlik var. Onu öpmemi mi istiyor? Son yirmi dakikadır el ele tutuşuyoruz. Bir öpücük doğal bir ilerleme olurdu. Ama bu bana kolay gelmiyor. Daha önce hiç kız arkadaşım olmadı ve Daisy'nin de daha önce bir erkek arkadaşı olduğunu sanmıyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, bir kızı sadece bir kez öptüm ve bunu yapmak bile istemedim. O *beni* öptü. Ama bunu sadece ben ve o biliyorduk. Ve şimdi sadece ben.

"Tom?"

Başını bana doğru eğmiş, belli ki onu öpmemi istiyor. Uzanıp parmağımı çenesinin dibinde gezdiriyorum. Bana doğru büzülmüş dudakları pembe dudak parlatıcısıyla parlıyor. Muhtemelen çok yumuşak ve pürüzsüzler ve Tanrım, neden onu hemen öpemiyorum?

"Hey, şuradaki Tom Brewer mı?"

Driscoll'ların evinin yanından gelen gürültülü sesle Daisy'den bir metre kadar uzağa sıçrıyorum. Bu kadar korkak olmasaydım Daisy'nin babasının beni kızını öperken yakalayacağı düşüncesiyle hafifçe dehşete kapılıyorum. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Merhaba baba." Daisy babasına rahat bir gülümsemeyle bakıyor. "Eve erken gelmişsin."

Jim Driscoll 1.80 boyuyla önümüze çıktı. Sağlam bir kas duvarı ve eğer beni Daisy'yi öperken yakalasaydı, muhtemelen biz konuşurken beni tekmeliyor olurdu. Daisy'nin iki ağabeyi var, ikisi de üniversitede okuyor, yani hem bebek hem de tek kız. Babası ona karşı çok korumacı.

Ama belki de bizi öpüşürken yakalasaydı beni eşek sudan gelinceye kadar dövmezdi. Her şeyden çok eğlenmiş görünüyor. Ayrıca, ben bir serseri değilim. *Slug*'ı neredeyse kızını öperken yakalamış gibi değil.

"Bu gece mesaim var," diye açıklıyor Daisy'ye. "Eve üstümü değiştirmek ve annene veda öpücüğü vermek için geldim."

Daisy düğmeli burnunu kırıştırıyor. "İğrenç, baba. TMI."

Babası gür bir kahkaha atıyor. "Bunu iğrenç mi buluyorsun? Tom'un öpüşmenin iğrenç olduğunu düşündüğünü sanmıyorum." Bana göz kırpıyor. "Öyle mi Tom?"

Eğer şu anda yerin dibine girebilseydim, bunu yapardım.

Omzuma kocaman bir el attı. Bu yıl 1.80'e ulaştım ama Daisy'nin babası hâlâ benden uzun. Kendi babam da öyle. "Bir akşam yemeğe gelmelisin. Daisy sürekli senden bahsediyor, karım ve ben seni daha yakından tanımak isteriz."

"Baba!" Hangisi daha tatmin edici bilmiyorum -hayalini kurduğum kızın sürekli benim hakkımda konuştuğunu öğrenmek mi, yoksa Daisy'nin bunu söylediğinde ne kadar utandığını görmek mi? Bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Gerçekten bilmiyorum."

Onu görmezden geliyor. "Evet, Tom?"

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum. "Kulağa harika geliyor."

Daisy'nin babası bana göz kırpıyor. "Karıma ne zaman boş olduğunu söyle, o da bir ziyafet hazırlasın. Kravat takmana bile gerek yok ama takarsan ekstra puan kazanırsın."

Daisy'nin soluk teni sevimli bir pembeye dönüştü. Babası evin içinde kaybolurken bana başını sallıyor. "Yemeğe gelmek zorunda değilsin. Gerçekten."

Bunu söylediğine sevindim çünkü Driscoll ailesiyle akşam yemeği yemeye hiç niyetim yok. Daisy'yi her gün her an düşünmeme rağmen, Daisy'nin ailesini tanımak istemiyorum. Onlarla vakit geçirmek istemiyorum. Özellikle de babasıyla. Daisy'nin babasıyla hayatımın geri kalanında bir daha hiç konuşmazsak mutlu olacağım.

Sonuçta, polis şefiyle ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyi.

OceanofPDF.com

Chapter Five

MEVCUT GÜN

SYDNEY

Üç blok ötedeki binama doğru yürürken depresyona girdim.

Evet, hayatımın en kötü randevularından birini yaşadım. Adam neredeyse bana *saldırdı*. Ve tüm bu olanlardan dolayı inanılmaz derecede sarsıldım.

Ama düşünmeden edemediğim diğer adam. Gizemli Adam.

Beni o kurtardı. Etrafta beni kurtarmaya gelecek başka kimse yoktu ama o oradaydı. Birbirimize baktığımızda bir kıvılcım vardı. Hayal görmüyordum. Aramızda bir bağ vardı.

Ama yine de devam etmek istemedi. Bana adımı bile sormadı. Ya da kendi adını söylemedi.

Belki de bu benim hatam. Az önce bana saldıran bir adam görmüştü ve büyük olasılıkla böyle bir şeyden hemen sonra bana asılarak sürüngen olmak istemedi. Belki de ilk hamleyi bana bırakıyordu. Bana eve kadar eşlik etmesini istemeliydim. Neyim var benim böyle?

Bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok. Bu şehirde milyonlarca insan var ve muhtemelen Gizemli Adam'ı hayatım boyunca bir daha göremeyeceğim. Berbat ettim.

Binama ulaştığımda iyice perişan haldeydim. Ön kapının kilidini açıyorum, en azından kapıcı olmadığı için memnunum.

sohbet ediyorum. Arkadaşım ve komşum Bonnie'nin tek başına bankta oturup telefonuna baktığı posta odasından geçiyorum.

Bonnie benim bir kat altımda oturuyor ve benden bir yaş büyük ve aynı derecede bekâr. O da flört için Cynch'i kullanmayı seviyor ve son iki yılda New York'taki bekar erkeklerin yüzde ellisiyle çıktı

-Bu ihtiyatlı bir tahmin. İnternet üzerinden randevulaşmanın bir sayı oyunu olduğunu ve bu nedenle Bonnie'nin belirli bir haftada yedi randevuya çıktığını söylüyor. Bazen daha fazla - sonuçta, akşam yemeğine ek olarak öğle yemeği randevuları da olabilir ve kim bir erkekle içki içip sonra başka biriyle akşam yemeği yiyemeyeceğinizi söylüyor?

Ancak rakamlara ve Bonnie'nin ipeksi sarı saçları, porselen bebek yüz hatları ve sevimli, kıvrımlı vücuduyla çok güzel olduğu gerçeğine rağmen, o hala bekar.

"Hey, Bonnie," diyorum.

Bonnie telefonundaki şeye bakıp gülümsüyor. Parlak kırmızı ruju ve dumanlı gözleri var ve görünüşüne bakılırsa o da benim gibi bu gece bir randevuya çıkmış. Umarım benimkinden daha iyi geçmiştir.

"Hey, Syd." Telefonundan başını kaldırmıyor. "Bu geceki randevun nasıldı?"

"Bir ile on arasında bir ölçekte mi? Negatif bir milyon."

Bonnie sonunda gözlerini kaldırıyor ve yüzü düşüyor. Bir eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım."

Bonnie'nin yüzündeki dehşet ifadesi beni tedirgin ediyor. Neden bana öyle bakıyor? "Ne?"

"Sen..." Parmakları alnına gidiyor. "Kanaman var, hem de çok."

Olamaz.

Pudra kutumu bulana kadar gizemlerle dolu çantamı karıştırıyorum. Sonunda kendim bakmayı başardığımda, bir nefes alıyorum. Görünüşe göre kafamı çöp kutusuna çarptığımda düşündüğümden biraz daha fazla zarar vermişim. Alnımda kan sızan küçük bir kesik var. Slasher filmlerinden fırlamış bir kurban gibi görünüyorum.

"Tanrım," diye mırıldandım. Gizemli Adam'ın telefon numaramı istememesine şaşmamalı. Muhtemelen kanlı yaramdan tamamen iğrenmiştir. Erkekler bu tür şeyleri çekici bulmazlar.

Ve bilmem gerekir. Ben bir kanamacıyım.

Bende von Willebrand hastalığı denen bir şey var, yani bir yerim kesilirse arkamda kan izi bırakıyorum. İlk kez ben küçük bir çocukken, sürekli fışkıran kanım olduğunda keşfedildi.

Neredeyse her hafta burun kanaması geçiriyordum. Çocukken arkadaşlarım sağa sola kan fışkırtmamın eğlenceli olduğunu düşünürlerdi. Gençken ise iğrenç ve utanç vericiydi.

Neyse ki burun kanaması kontrol altında. Bir yerim kesilirse ortalama bir insandan daha fazla kanayacağını kabul ettim. Adet döngülerimi bastırmak için doğum kontrol hapları alıyorum. *O kadar da* önemli değil.

Hoşlandığım bir erkekle tanıştığımda kanlı yaramdan etkilenmesi dışında.

Çantamdaki düzinelerce kâğıt mendilden birini çıkarıp kesiğimi silerken, "Bu harika," diye homurdanıyorum. Düzgünce temizlemek için kesinlikle biraz suya ihtiyacım olacak. Çantamın derinliklerinde bir yerlerde acil durum yara bantlarım da var.

"İyi misin?" Bonnie soruyor

"Evet, göründüğü kadar kötü değil."

"Nasıl oldu bu?"

"Düştüm ve kafamı bir çöp kutusuna çarptım."

"Ew. Bunun için tetanos aşısı mı olman

gerekiyor?"

Bonnie'nin yanındaki banka oturdum. "Muhtemelen hayır. Ama endişelenmeyin, aşılarım güncel."

"Güzel." Bana göz kırpıyor. "Ağzının kilitlenmesini falan istemiyorum."

Binadaki tüm insanlar arasında Bonnie benim berbat geceme en çok sempati duyan kişi olurdu. Ama gerçek şu ki, bu konuda konuşmak istemiyorum. Son iki saati unutmak istiyorum.

"Peki neye gülüyorsun?" Ona soruyorum. "Bu akşamki ateşli randevu mu?"

Bonnie, üstüyle uyumlu mor bir tokanın içine topladığı sarı saçlarını okşuyor. Bonnie yirmi birinci yüzyılda saç tokası takan tek yetişkin kadın, ama bunu bir şekilde başarıyor. Bu onun imzası gibi bir şey. "Evet, aslında. Az önce beni eve bıraktı."

Her şeye rağmen onun adına mutluyum. Ayrıca, Bonnie gibi zeki, güzel ve komik bir kız sevgilisini bulamıyorsa, geri kalanımız için hiç umut yok demektir.

"Uğursuzluk getirmek istemem," diyor, "ama bir yıldır aralıklarla bir adamla çıkıyorum, çoğunlukla da çıkmıyorum. Gerçekten çok seksi ama tam bir bağlanma fobisi var. Ben onun için bir ganimet çağrısıyım. Ben olsam onunla uğraşmazdım bile, ama dediğim gibi, çok seksi ve yatakta da harika." Elindekine bakıyor

Yine telefon. "Ama bu gece özel olmaktan bahsediyordu. Birileriyle çıkmaktan bıktığını ve artık bir yuva kurmak istediğini söylüyordu."

"Bilmiyorum..." Onu üzmek istemem ama böyle adamlar baş belasıdır. "Gerçekten böyle bir adamın bağlılık konusunda ciddi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Mesele şu ki," diyor, "o ciddi bir adam. Oyuncu gibi görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla sadece takılsak da, başka biriyle takıldığını sanmıyorum. Çok iyi, zeki ve komik biri. Aslında o bir *doktor*."

Seksi, bekar bir doktor onu sadece seks için mi arıyor? Bu adamın yakın zamanda bir yuva kuracağını düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalı.

"Peki," dedim, "iyi şanslar. Yarın yogaya geliyor musun?"

Bonnie, Gretchen ve ben geçen yıldan beri haftada üç öğleden sonra birlikte yoga yapıyoruz. Birbirimizi bu şekilde tanıdık. "Elbette," dedi.

"Harika," diyorum. "Ve bana Dr.'le ilgili gelişmeleri bildirebilirsin. McHottie."

Ama Bonnie beni dinlemiyor bile. Yine telefonuna bakıp gülümsemeye başladı. Evet, tamamen gitti. Umarım Dr. McHottie, Dr. McJerkface'e dönüşmez.

Asansöre binip onuncu kata çıkıyorum, son ilişkim aniden bittiğinden beri tek yatak odalı bir daire kiralıyorum. Harika bir adamla çıkıyordum ve dürüst olmak gerekirse onun aradığım kişi olabileceğini düşünüyordum. Yani, birlikte yaşıyorduk, yani belli ki oldukça ciddiydi. Ama sonra...

Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Ya da onu.

Bulunduğum kata çıktığımda, loş koridorda yürüyerek soldaki son daireye doğru ilerliyorum. Düzgün bir mahallede oturmama ve kapımda iki kilit olmasına rağmen, daireme girerken bir yanım hep biraz endişeli oluyor. Arada bir, şehirde bekar bir kızın kendi evinde boğularak ya da bıçaklanarak öldürüldüğünü duyarsınız.

Ama bu pek olası değil. Zorla girildiğine dair bir işaret yok. Pusuda bekleyen kimse olmadığına eminim. Ayrıca, bir gecede iki kez saldırıya uğrama ihtimali nedir ki?

Anahtarımı her zaman yaptığım gibi biraz sallayarak kilide sokuyorum. Birkaç saniye uğraştıktan sonra kilit dönüyor ve kapı açılıyor.

OceanofPDF.com

Chapter Six

EVIM SESSIZ.

Çok sessiz. Saat ne kadar geç olursa olsun Manhattan'daki bir dairede tamamen sessiz bir an nadirdir. Sabahın üçünde tuvalete giderken bile, genellikle penceremin hemen dışında birilerinin parti yaptığını duyabiliyorum. Bu yüzden kapıyı açtığımdaki sessizlik beni tedirgin ediyor.

"Alo?" Boğuk bir sesle sesleniyorum.

Buna karşılık bir siren sesi sessizliği yırtarak penceremin hemen dışındaki caddede yırtınıyor. Bir an orada durup meleyen sesin uzaklarda kaybolmasını bekledikten sonra rahat bir nefes alıyorum.

Burada her şey normal. Davetsiz misafir yok, zorla girme belirtisi yok. Şehir her zamanki gürültülü seviyesinde. Endişelenecek bir şey yok.

Küçük daireme giriyorum. Küçük derken, *minicik* demek istiyorum. Manhattan'da bir daire, mutfağına bir masa sığdırabiliyorsanız büyük sayılır. Benim mutfağıma masa sığdıramazsınız. Bir insanı bile zor sığdırırsınız - kilomu korumak için en büyük motivasyonum, çok fazla kilo alırsam mutfağıma veya banyoma sığamayacağımı bilmek. Ama iyi tarafından bakarsak, dik duramadığınız ve fırınınızın buzdolabı yerine geçtiği o mikro dairelerden biri değil.

Çantamı her zamanki yerine, Mystery Man'e çok benzeyen baş karakterleri olan değersiz aşk romanlarıyla dolu olan ön kapının yanındaki kitaplığa bırakıyorum. Aşk romanları size *son derece* gerçek dışı bir romantizm kavramı verir. Eğer o kitaplardan birinde bir karakter olsaydım, tanışmamızın hemen ardından Gizemli Adam tişörtünü yırtıp pırıl pırıl, kaya gibi sert karın kaslarını ortaya çıkarır ve ardından zonklayan belini bana doğru iterdi.

Dairem sessiz, beni öldürmek için pusuya yatmış kimseden iz yok. Oturma odası, IKEA'dan alınmış bir kanepe, geniş ekran bir televizyon ve karantina sırasında çoğunlukla evden çalışmaya başladığımdan beri artan sıklıkta kullandığım dizüstü bilgisayarımın bulunduğu bir masa ile seyrek bir şekilde döşenmiştir.

İlk durağım banyo oluyor, böylece alnımdaki hasarı kontrol edebiliyorum. Kesiğin kendisi küçük ama hatalı pıhtılaşma faktörlerim sayesinde oldukça fazla kanıyor. Oldukça korkutucu görünüyorum - Gizemli Adam'ın kaçmasına şaşmamalı.

Bu sık karşılaşılan bir durum olduğu için iyi stoklanmış bir ilk yardım çantam var. Biraz gazlı bez alıp alnıma baskı uyguluyorum. Taze kanın çoğunu emdikten ve kurumuş olanları temizledikten sonra alnıma bir sargı bandı yapıştırıyorum. Umarım yarına kadar yara bandıyla idare edebileceğim kadar kanaması durmuş olur.

Aptal Kevin. Cynch'e uzun bir şikayet mektubu yazacağım. Her şeye rağmen polisi aramalıydım.

Sargı sabitlendikten sonra gözlerim yüzümün geri kalanına kayıyor. Solgun ve yorgun görünüyorum. Kısa süre önce otuz dörde girdim, ancak çoğu insan yirmili yaşlarımın ortalarında olduğumu düşünüyor - ama şu anda kırk yaşında bile sayılabilirim. Bonnie gibi güzel değilim ama pek çok erkek beni çekici buluyor. Kahverengi saçlarımın doğal sarı çizgileri var, gözlerim ilgi çekici bir gri renkte ve biraz maskara genellikle görünmeyen açık kahverengi kirpiklerimi öne çıkarmaya yetiyor. Gülümsediğimde hafif gamzelerim var ve dişlerim on bir yaşımdan on üç yaşıma kadar üç yıl boyunca diş teli takmamın hoş bir sonucu.

Ama yine de düzgün bir adam bulmayı başaramıyorum.

Bonnie'nin seçici olduğunu hissediyorum, ama ben değilim. Gezegendeki en muhteşem erkeği aramıyorum. Bir milyonerle evlenmeye çalışmıyorum. Tek istediğim içki ya da kumar sorunu olmayan, konuşması eğlenceli, hoş bir gülümsemesi olan ve benim ondan hoşlandığım kadar benden hoşlanan düzgün bir erkek.

Bu gerçekten de imkânsız bir hayal mi?

Sanırım öyle olmalı, yoksa şu anda yalnız olmazdım.

Ben kendime acımakla meşgulken diğer odada telefonum çalıyor. Adımlarımı takip ederek çantamı ön kapının yanındaki masaya bıraktığım yere geri dönüyorum ve telefonumu içeriden çıkarıyorum. Bir an için, belki de Gizemli Adam telefon numaramı bulmuştur ve bana çıkma teklif etmek için arıyordur diye heyecanlanıyorum.

Ama hayır. Bu olabilecek en kötü alternatif. O benim annem.

Şu anda annemle konuşmaktan daha az heyecan duyduğum bir şey düşünemiyorum, ama telefonu açmamak zalimlik olur. Erkeklerle her zaman halka açık yerlerde buluştuğumu ve nerede yaşadığımı bilmediklerini söylesem de, dışarı çıkmam konusunda çok endişeleniyor. Elbette, bu gece olanlara bakılırsa, endişesi haksız değil.

Babam kalp krizinden aniden öldüğünden beri, son birkaç yıldır daha da endişeli. Eskiden babam onu sakinleştirirdi ama artık öğretmenlikten emekli olduğu ve yalnız yaşadığı için tek yaptığı şeyin evinde oturup benim için endişelenmek olduğuna eminim. Manhattan dışında bir yerde yaşıyor olsaydım, Connecticut'taki evini satar ve hemen yanıma taşınırdı. Ama şehri korkutucu buluyor, bu yüzden annemin kapı komşum olmasından şimdilik kurtuldum. Gerçi ona Kevin'den bahsetsem muhtemelen yarın evini satılığa çıkarır.

"Sydney!" diye bağırıyor ben daha merhaba bile diyemeden. "Bu gece randevun mu vardı?"

"Evet." Akşam yemeğinde canımın çektiği bir kadeh şarabı almak için telefonumu mutfağa götürüyorum. "Ama bitti."

"Oh." Sesinin rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğunu anlayamıyorum. Muhtemelen ikisinden de biraz. "Nasıldı?"

"Eh."

"Bu iyi mi kötü mü?"

Plastik bir bardağa yaklaşık yarım bardak kırmızı şarap koyuyorum - yalnızsam süslü olmanın bir anlamı yok. Hey, en azından şişeden içmiyorum. "İkinci bir randevu olacağını sanmıyorum."

Yüzyılın en hafif deyimi.

"Anlamıyorum," diyor annem. "Sen çok güzel bir kızsın. Erkekler seninle ikinci kez buluşmak için sıraya girmeli!"

Annemin çıktığım erkeklere "oğlan" demeyi bırakması için kaç yaşında olmam gerektiğini merak ediyorum. Elli yaşıma geldiğimde bekâr olursam - ki bu giderek daha olası gelmeye başladı- annemin onlardan hâlâ oğlan diye bahsedeceğini düşünüyorum. O zamana kadar muhtemelen benimle yaşıyor olacak. Muhtemelen aynı yatağı paylaşıyor olacağız.

"Bu bir gizem," diye mırıldanıyorum şarabımdan uzun

bir yudum alırken. "Oh, ama iyi haberlerim var!"

Lütfen tuzak olmasın. Lütfen tuzak olmasın. "Um, ne?"

"Arkadaşım Susan'ın kızının yeni bir bebeği oldu!"

Şaraptan bir yudum daha alıyorum. "Vay canına. Harika."

"Hayır, anlamıyorsun," diyor annem. "O otuz sekiz yaşında! Otuz sekiz yaşında ve hâlâ çocuk sahibi olabiliyor. Ve sen sadece otuz dört yaşındasın, yani en az dört yıllık doğurganlığın var. Yumurtalarını dondurursan daha da fazla."

"Harika." Şarap kadehimin kalanını boşaltıyorum. "Dinle, biraz yorgunum, bu yüzden şimdi gidiyorum."

"Bana kızma Sydney. Ben sadece sana seçeneklerin olduğunu göstermeye çalışıyorum!"

"Kızgın değilim. Sadece yorgunum."

Telefonu kapatması için anneme bir dakika daha güven vermem gerekiyor. Onunla konuşmak bana hafif bir baş ağrısı verse de, telefonu kapattığımda apartman yine sağır edici bir sessizliğe bürünüyor.

Biriyle çıkmak neden bu kadar zor? Neden harika bir adam bulup onunla evlenemiyorum ve sonsuza dek mutlu yaşayamıyorum? Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?

OceanofPDF.com

Chapter Seven

YOGA SAAT DÖRT BUÇUKTA BITIYOR.

Arlene'in öğleden sonraki hatha yoga sınıfı oldukça kalabalık olabiliyor, ancak arkadaşlarımın yanında bir yer kapmak için yeterince erken gittim. Yani, yoganın pranayama ve shatkarma ile ilgili olduğunu anlıyorum, ama aynı zamanda öğretmen gülünç derecede zor bir poz önerdiğinde ve tek yapmak istediğiniz şey çökmek olduğunda size *nefes almanızı* söylediğinde arkadaşlarınıza acı veren bakışlar atmakla da ilgili.

Arlene rehberli meditasyonunu bitiriyor, her dersin son on beş dakikasını böyle geçiriyoruz. Sağ tarafımdaki Gretchen'a bakıyorum, o çoktan oturur pozisyona geçmiş, avuçlarını birbirine bastırmış. Gretchen odadaki diğer kadınlarla birlikte "Namaste," diyor.

Bonnie her zaman yaptığı gibi kıs kıs güler. Her şeyi Gretchen kadar ciddiye almıyor, ama kendini esnek tutmayı seviyor... bilirsiniz işte.

"Pekâlâ çocuklar," diyor Gretchen ayağa kalkarken. "Kahve zamanı, değil mi?"

Matımı tekrar sararken Bonnie'ye bakıyorum. Genellikle çantaya sığacak kadar sıkıca sarmak en az iki denememi alır. "Tabii ateşli doktorla yeni bir randevuya hazırlanman gerekmiyorsa?"

Bonnie gülüyor ve Gretchen bir kaşını kaldırıyor. "Ateşli doktor mu? Bu da ne demek oluyor, genç bayan?"

Gretchen'a bayılıyorum ama iş flört hayatlarımızı duymaya gelince çok meraklı oluyor. Özellikle de Randy ile özel bir ilişkisi olduğundan ve heyecanlanacak kendi randevuları olmadığından beri. Bizim aracılığımızla birileriyle çıkmak zorunda olduğunu söylüyor ama ben bunu biraz saldırgan buluyorum çünkü onun gibi ciddi bir erkek arkadaşım olmasını çok isterdim.

Belki *Randy* gibi değil. Ama onun sevdiği kadar sevdiğim biri.

Yine de Gretchen'ı *çok* kıskanmıyorum. İlk tanıştığımızda hala çıktığı ve kalbini kıran bir adama takılıp kalmıştı ama şimdi bunu aşmış gibi görünüyor. İyi bir ilişkinin insana katacağı şey budur; bana kendi geleceğim için umut veriyor.

Bonnie sarı saçlarını yeşil tokasından çıkarıp sallıyor, sonra tekrar tutturuyor. "Hadi kahve içelim, ben de seni bilgilendireyim."

On beş dakika sonra üçümüz yoga stüdyosunun bitişiğindeki kafede bir masaya sıkıştık. Dükkânın kötü servisi meşhur ama daha uzağa gitmeye üşeniyoruz. Gretchen bir garsonu işaret etmeye çalışıyor, kadının dikkatini çekmek için elini çılgınca sallıyor.

"Unutma," diyor Gretchen, "bu benim

ikramım." "Nasıl olur?" Bonnie sorar.

"Çünkü Gretchen erkek arkadaşıyla ateşli bir seks yapmakla çok meşguldü ve kaçış çağrısı görevlerini bıraktı," diye açıklıyorum.

"Bunun için kendimi *çok* kötü hissediyorum." Gretchen garsondan vazgeçip bana bakıyor, dudağı hafifçe dışarı fırlıyor. İki arkadaşım arasında Bonnie objektif olarak daha güzel. İpeksi sarı saçları ve kıvrımlı vücudu var. Ama Gretchen'ın çok tatlı bir yüzü var, büyük anime gözleri ve köprüsünde soluk çiller olan bir düğme burnu var. Ayrıca yoga pantolonu ve çiçek desenli V yaka tişörtüyle oldukça iyi görünüyor. "Şimdi benden nefret mi ediyorsun?"

"Biraz," diyorum.

Bonnie, "Ben olsam sana bir kaçış çağrısı yapardım, Syd," diyor.

Başımı salladım. "Doktorla randevunuzda çok meşgul değil miydiniz?

McHottie?"

"Oh doğru!" Gretchen'ın gözleri parlıyor. "Bu da ne demek oluyor? Ciddi biriyle çıktığını bilmiyordum."

"Ben değilim." Bonnie koltuğunda kıpırdanıyor. "Yani, henüz resmi değil. Hâlâ çok ürkek ama..." Dudaklarına gizli bir gülümseme dokunuyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. *Gerçekten* çok."

"Seksi mi?" Gretchen soruyor.

"*Çok* ateşli," diye onaylıyor Bonnie. "O gerçekten de... O mükemmel. Hiç evlenmediğim için beni mutlu eden türden bir adam."

"Yerleşmek" kelimesini söylerken doğrudan Gretchen'a baktığını fark etmeden edemiyorum. Umarım Gretchen fark etmez.

"Bu harika Bonnie." Elini sıkmak için uzandım. "Umarım bir pisliğe dönüşmez."

Bonnie yüzünü bana çevirdi. "Tanrım, teşekkürler."

Gereksiz yere acı bir yorum yaptığımı şimdi fark ettiğim için irkildim. Bonnie harika bir adamla tanıştı, neden onun kafasına şüpheler yerleştirmeye çalışıyorum ki? Onun adına mutlu olmalıyım. Ama dün geceki En Kötü Randevu ile doruğa ulaşan şehirdeki tüm flört deneyimlerimden sonra şüpheci olmamak zor.

"Eminim harikadır," diyorum. "Bu şehirde çok fazla pislik var." Bonnie,

"Doğru, ben de hemen hemen h e p s i y l e çıktım," diye b e l i r t i y o r. "O onlardan biri değil, sana söz veriyorum. Berbat randevularımdan sonra düzgün bir erkeği hak ediyorum."

"Kesinlikle öyle!" Gretchen öyle diyor. "Eminim harika biridir. Umarım siz de Randy ve benim kadar mutlu olursunuz."

Bonnie'nin dudakları bu ifade karşısında gerilir ama neyse ki ağzını kapalı tutar. Gretchen, Bonnie'nin Randy hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilseydi, yıkılırdı.

"Neyse," diyor Gretchen, "konuyu biraz değiştirmek gerekirse, müzede üzerinde çalıştığım yeni sergi yarın açılıyor. Eğer müsait olursanız, gelip görmenizi çok isterim!"

Gretchen müzede çalışıyor ve muhtemelen neredeyse hiç para kazanmıyor. Ayrıca şehir merkezindeki küçük dairelerden birine sahip ve ev sahibimiz tarafından sağlanan makul büyüklükte bir dairesi olan Randy'nin yanına taşınmaya hevesli olduğunu söyleyebilirim. Onu suçlayamam.

"Gelmeyi çok isterim!" Ben de öyle dedim.

"Evet, kesinlikle," diyor Bonnie coşkusuzca.

Gretchen garsonu bulma görevine geri dönerken, çantamdaki telefonum çalıyor. Çıkardım ve Bonnie'den beni bekleyen bir mesaj olduğunu gördüm:

Gerçekten bu müze şeyine gitmek zorunda mıyız?

Ona bir bakış attım. Bonnie, Gretchen'in doğal tarih müzesi sergileri konusunda pek heyecanlı değil ama bence oldukça havalılar. Gretchen'ın sevdiği bir işi var ve bunun için onu takdir ediyorum. Muhasebeci olmayı sevmediğimden değil ama... Muhasebeci olmak kimsenin hayalindeki iş değil. Ailemin bana yapmamı söylediği pratik şeylerden biriydi.

Her yerde yapabileceğiniz harika bir iş. Evlendikten ve çocuk sahibi olduktan sonra da çalışabilirsiniz.

Evet, üniversitede bile evlenme ve çocuk sahibi olma ihtimaline hazırlanıyordum. Acınası, değil mi? On yıl sonra bu hedefe hiç yaklaşamayacağımı hayal bile edemezdim. Geçen yıl doğru düzgün bir randevum bile olmadı.

Onlar adına mutlu olsam da, Gretchen'ı erkek arkadaşıyla izlemek zor... ve hatta Bonnie'nin Dr. McHottie ile özel bir ilişki kurmasını izlemek bile. Bir erkek arkadaşım olmasını özledim. Kanepede sarılmayı özledim. Her gece uykuya dalarken yatağımda sıcak bir bedenin yanımda olmasını özledim. Özledim.

Bilirsin işte. *İşte bu*.

Tanrım, neden Jake ile işler yolunda gitmedi?

Ama gözlerimi kapattığımda Jake'i görmüyorum. Dün geceki o gizemli adamı görüyorum, aklımdan bir türlü çıkaramadığım o adamı. Uzun zamandır böyle bir sarsıntı geçirmemiştim. Dün gece kanlı alnımla her şeyi mahvettim ama bir yanım hâlâ bir şeyler olma ihtimali var mı diye merak ediyor. Keşke onu tekrar bulabilseydim.

"Hey," diye geveledim. "Kaçırılmış bir bağlantıyı nasıl bulabilirsin?" "Kaçırılmış bir bağlantı mı?" Bonnie soruyor.

Gretchen dönüp bana bakıyor ve bu noktada ikisine de tüm dramatik hikayeyi anlatıyorum. Gretchen göğsünü tutuyor, şimdi kurtarma telefonuna cevap veremediği için iki kat üzgün. Ama onlara beni kurtaran adamdan bahsettiğimde çok heyecanlı görünüyorlar. Garsonumuz şimdiye kadar gelseydi Gretchen muhtemelen kahvesini tükürürdü.

"Bu çok romantik!" diye ağlıyor, iri gözleri neredeyse daire çiziyor. "Peki ne oldu?"

"Ne yazık ki..." Yüzümü buruşturdum, "Bonnie'nin size söyleyebileceği gibi, alnımda büyük ve çirkin bir yara vardı ve o da kaçtı."

"O kadar da kötü değildi," diyor Bonnie, her ne kadar yanakları yalan söylediğinde hep olduğu gibi hafifçe pembeleşse de.

"Yine de," diyorum, "acaba onu tekrar bulabilir miyim ve bu sefer daha... şık görünebilir miyim?"

"Kesinlikle!" Gretchen başını sallıyor. "Uçakta bir kadınla tanışan ve uçuş bitmeden önce kadının soyadını ya da telefon numarasını alamayan bir adam hakkında bir hikaye duymuştum. Bu yüzden onu bulmak için bir Twitter kampanyası başlatmış. Ve bulmuş da!"

"Bu kulağa çok ayrıntılı geliyor," diyorum. "Benim bir Twitter hesabım bile yok."

"Craigslist'e ne dersin?" Gretchen diyor ki. "Onların da bir kayıp bağlantı sayfası yok mu?"

"Craigslist mi?" Bonnie başını sallar. "Onun da
Öldürüldü mü?"

Gretchen onu görmezden gelir. "Ya da belki Cynch'i kontrol edip bir profili olup olmadığına bakabilirsin? Eğer onunla buralarda tanıştıysan, eminim aramalarını birkaç mil yarıçapına kadar daraltabilirsin."

Bu kötü bir fikir değil. Şehirdeki herkesin Cynch'te bir profili var gibi görünüyor. Eğer bekarsa, eminim oradadır.

"Ona Cynch aracılığıyla mesaj atarsam sapık gibi mi görünürüm?" diye soruyorum. "Asla," diyor Bonnie. "Bugünlerde flört etmek çok acımasız. Ne yaparsan yap
Hayatta kalmak için bunu yapmak zorundasın. Ve eğer iyi bir adamsa, buna değer."

"Kesinlikle," diye katılıyor Gretchen.

Bonnie ve Gretchen neredeyse hiçbir konuda hemfikir değiller, bu yüzden ikisinin de bu adamı bulmam gerektiğini düşünmesi bir tür işaret gibi görünüyor. Gizemli Adam'ı bulacağım.

Yine de, arkadaşlarımla bu adamı bulma konusunda strateji geliştirirken bile, belki de yapmamalıyım diye düşünmeden edemiyorum. Belki de bir Salı gecesi geç saatlerde mahallemde dolaşırken bulduğum rastgele bir adamla ilişki kurmak o kadar da iyi bir fikir değildir.

Ama eminim sorun yoktur. Ne de olsa beni kurtardı.

OceanofPDF.com

Chapter Eight

ÖNCE

TOM

DAISY bugün okuldan sonra bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışmakla meşgul. O her zaman bir şeyler için gönüllü olur. Ben ise hala bu dönem kaybettiğim özel ders boşluğunu doldurmak için çabalıyorum, çünkü para kazanmamın tek yolu bu. Her halükarda, onu eve bırakmama izin vermiyor, ben de Slug ile yürüyorum.

"Dün Daisy ile sayı yaptınız mı?" Slug on üç numara ayakkabılarıyla kaldırımdaki toprağı tekmelerken bana soruyor.

"Bu konuda konuşamam."

Bana sırıttı. "Bu hayır demek."

"*Bu konu hakkında konuşamayacağım* anlamına geliyor," diyorum, haklı olmasına rağmen. Hayır anlamına geliyor.

"Belki sen ve Daisy, ben ve Alison'la çifte randevu

yapabilirsiniz." "Alison ikimizden de hoşlanmıyor."

Ne yazık ki doğru. Okuldan sonra Daisy ile dolabında konuştuğumda, Alison yakınlarda gezinip bana kötü kötü bakıyordu. Benden daha çok nefret ettiği tek kişi Slug. Ama kıl payı.

Umarım beni Daisy'ye kötülemez. Eğer konuşursa.

"Hadi, bana yardım etmelisin Tom," diyor Slug. "Bütün kızlar senden hoşlanıyor. Bu hiç adil değil."

"Bu doğru değil."

"Saçmalık. Bu doğru ve sen de bunu biliyorsun."

Tamam, tamamen haksız değil. Büyüme hamlemden sonra kızlardan çok fazla bakış almaya başladım. Annem gerçekten güzeldir -gençken modellik bile yapmıştır- ve her zaman görünüş olarak ona benzediğimi söyler. Ama gerçekten, kızların beni beğenmesi umurumda bile değil. Önemsediğim tek bir kız var.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye yalan söyledim. Slug'a kız arkadaş bulamam. Yapabilsem yapardım ama yapamıyorum. Aslında gerçekten iyi bir adam ama onda kızları tedirgin eden bir şey var.

"Sağ ol dostum." Kaldırımın kenarında duraklıyor, özellikle işlek bir karınca yuvasına bakıyor. Böceklerle ilgili her şey onu büyülüyor. "Kış bittiğine göre eminim kraliçeler yeniden yumurtlamaya başlamıştır."

Slug, karınca yuvaları hakkında zengin bir bilgi kaynağıdır. Örneğin, bir karınca yuvasının yüzeyinin aslında karıncaların kapı gibi açıp kapadıkları küçük girişlerle kaplı olduğunu biliyor muydunuz? Ve karınca yuvalarının sekiz fit yüksekliğe ulaşabileceğini ve yüzlerce yaşında olabileceğini biliyor muydunuz?

Slug'ın önünde bir karınca yuvasını yok ederseniz, hemen şehri terk etmelisiniz. Onun gözünde bu affedilemez bir suç. Okuldan uzaklaştırma aldığı tek zaman, bir karınca yuvasını tekmeledikten sonra Johnny Calhoun'un gözünü morarttığı zamandı. Slug, Johnny'ye bağırıp çağırırken sürekli *"Soykırım yapıyorsun!"* diye bağırıyordu.

Ve neden bir kız arkadaş bulamadığını merak ediyor.

"Bu karıncalar sana lezzetli görünüyor mu?" Ona sordum. Karınca yuvasını tekmeleyerek *gereksiz* bir yıkıma neden olan Johnny'ye duyduğu öfkeye rağmen Slug, böcek yemenin tamamen normal olduğuna inanıyor. Bir çeşit doğal yaşam döngüsü.

Gülüyor. "Neden herkesin böcek tüketmeye bu kadar karşı olduğunu anlamıyorum. Onlar da tıpkı yediğimiz diğer et ürünleri gibi hayvan. Gerçekten de bir inek ya da ördek yemekten çok daha mı kötü? Ya da *domuz yemekten*?"

"Um, evet. Gerçekten öyle."

"Bir gün sana tamamen cırcır böceklerinden yapılmış bir pasta yapacağım.

Ve yediğin en güzel pasta olacak."

"Muhtemelen yediğim *son* pasta olacak."

Acıtacak kadar sert olmasa da omzuma bir yumruk attı. "Hey, matematik ödevine çalışmak için gelebilir miyim?"

Asıl istediği, işi benim yapmam ve sonra da cevaplarımı kopyalaması. Onu artık rutini bilecek kadar uzun süredir tanıyorum. Ve cevaplarımı kopyaladıktan sonra, akşam yemeğine kalacak ve mutfağımızdaki her yiyecek parçasını yiyecektir.

"Biliyor musun," diyorum, "ödevlerimi kopyalamaya devam edersen, sınavları asla geçemezsin."

"Ne olmuş yani? Bu
sadece matematik." "Yine
de geçmen gerekiyor."

"Hayır, gelecekteki kariyerim için önemli değil." Omuz silkiyor.

Slug böcekleri incelemenin insanların sahip olabileceği gerçek bir iş olduğunu yeni keşfetti, bu yüzden şimdi en büyük kariyer arzusu bir böcekbilimci olmak. Ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir? Ondan önce postacı olmak istiyordu. *Ondan* önce de, Şef Driscoll sınıfımızı polis karakolunda bir tura davet ettikten sonra polis olmak istiyordu.

"Peki," dedim, "gelebilirsin."

Yine sırıtıyor. Henüz on yedi yaşında olmasına rağmen dişleri şimdiden sararmış. Muhtemelen sigaradan. "Sen en iyisisin, Tom."

Evet, evet.

Evime vardığımızda kapının zaten kilitli olmadığını fark ediyorum, bu da annemin evde olduğu anlamına geliyor. Çoğu zaman kapıyı açık bırakır, çünkü burası öyle bir mahalle, o yüzden bu beni şaşırtmadı. Ama babamı koridorda ceketini çekiştirirken görünce şaşırıyorum.

"Baba?" Dedim.

Babam, Daisy'nin babası gibi, benim üzerimde yükseliyor. Kırk beş yaşında ama burnundaki ve yanaklarındaki mor damarlardan oluşan örümcek ağı onu en az on yaş daha yaşlı gösteriyor. Biyoloji dersinden genetiğin nasıl işlediğini biliyorum ama bu adamdan hiçbir gen almadığıma yemin edebilirim. O uzun boylu ve iri yarı, ben ise orta yapılı ve zayıfım. Bir iki santim daha uzasam bile asla ona benzemeyeceğim. Birbirimize hiç benzemiyoruz.

Hiçbir şey.

"Bu kadar erken saatte evde ne işin var?" diye
homurdanıyor. "Okul bitti," diye hatırlatıyorum
ona.

Derisinden alkol dumanı yayılıyor. Saat öğleden sonra dört bile değil ve babam çoktan sarhoş olmuş. Harika.

Yüzü derisine yakın kan yüzünden pembe. Ortalama bir erkek vücudunda yaklaşık on iki pint kan olduğunu biliyor muydunuz? Eğer daha fazla kaybedersen

Bu kanın yüzde kırkından fazlasını alırsanız ölürsünüz. Babam boyutlarında bir adam için bu, ölümden yaklaşık beş litre kan uzakta olduğu anlamına gelir.

"Ve sen de ezik arkadaşın Hamamböceği'ni getirmişsin," diye gözlemliyor babam. "Harika."

Ona Slug'ın gerçek lakabını hatırlatmayı düşünüyorum ama bir anlamı yok. Sümüklüböceğin hamamböceğinden daha iyi olduğundan emin değilim zaten.

"Eve geç geleceğim," diye mırıldandı babam nefesinin altından. "Anneni rahatsız etme, tamam mı evlat?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan beni itip geçti. Kapıyı arkasından çarparak evden çıktı. Babamı hiç sevmedim, küçük bir çocukken bile. Açıkçası, böyle çekip gittiğinde rahatlıyorum. Umarım akşam yemeğinde evde olmaz.

Ya da belki Dodge'u kaza yapar ve bir daha asla eve dönemez.

Babamın arabası garajda hızlanırken, Slug'ı eve götürüyorum. Doğal olarak mutfağa yöneliyor. Slug her zaman yemek yer. *Her zaman*. Daisy'nin sırt çantasından daha hafif ama yine de sürekli tıkınıyor. Annem mutfakta, lavaboda bulaşık yıkıyor. Saçları dağınık, sırtının yarısına kadar iniyor. Gençken benimki gibi simsiyah saçları vardı, ama şimdi bir sürü gri telle örülü.

Onları boyamaya zahmet etmiyor.

Hayal mi görüyorum bilmiyorum ama odaya girdiğimizde annemin vücudu kaskatı kesiliyor. Başını eğiyor, böylece gri saçları yüzünün etrafında bir duvar haline geliyor.

"Hey, Bayan Brewer," diyor Slug.

Annem arkasını dönmeden bir merhaba diye mırıldanıyor. Başının arkasına bakıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Burada neler olduğunu bildiğime dair içimde kötü bir his var. Ne de olsa daha önce de olmuştu.

"Anne?" Dedim.

Birkaç saniye sürüyor ama sonunda arkasını dönüyor. Yüzündeki ifade özür dileyen bir ifadeydi, dudağı yarılan *kendisi olmasına* rağmen. Ona bakıyorum, ellerim parmak eklemlerim beyazlaşana kadar yumruk oluyor.

"Anne..."

"Yüzümdeki dolabı açtım." Alt dudağındaki açık yaraya nazikçe dokunuyor, ki bu kesinlikle bir *kazadan* kaynaklanmıyor. "Olduğundan çok daha kötü görünüyor."

Slug'a bakıyorum, buzdolabımızı çoktan açmış ve yiyecek arıyor. Annemin yüzünü gördü mü bilmiyorum ama

bu işin dışında kalmaya karar verdi.

"Tommy," diyor usulca. "Bunu büyütme. Ben iyiyim, gerçekten."

Annemi yüzünde morluklarla son gördüğümden bu yana altı ay geçti. En son yumruğumu alıp babamın yüzüne vurmak istediğimden bu yana altı ay geçti. Her şeyin daha iyi olduğunu sanıyordum. O kadar çok içmeyi bırakmıştı. Düşündüm ki...

"Ben iyiyim," diyor kararlılıkla. Kilerden bir dilim peynir ve biraz cips almış olan Slug'a bakıyor. "Sen ve Slug odanıza gidin."

"Anne..." "Tom,

bırak *gitsin*."

Çenesi gergin. Belki gençken modellik yapmıştır ama o günler çoktan geride kaldı. Babam gibi o da gerçekte olduğundan on yaş daha yaşlı görünüyor. Yine de Slug'ın bazen ona gerçekten uygunsuz bir şekilde bakmasına neden olacak kadar güzel.

Bu işin peşini bırakmak istemiyorum ama ne yapabilirim?

Yine de, Slug ve ben odamdayken bile annemin hırpalanmış yüzünü düşünmeden edemiyorum. Yatağımda birlikte oturuyoruz ve matematik ödevimizi yapıyor olmamız gerekiyor ama odaklanamıyorum. Babamın annemin ağzına vurduğu yumruğu düşünüp duruyorum.

Babam benden çok daha büyük. Eğer ona karşı çıkarsam, bu benim için pek iyi olmaz. Özellikle de viskiyle beslenen öfkelerinden birindeyse, koca bir arabayı kaldırıp başının üzerinde döndürebilecek gibi görünüyorsa. Ona karşı ben olsaydım, o kazanırdı.

Tabii savaşı eşitlemenin bir yolunu bulamazsam.

"Bunu ona tekrar yaptığına inanamıyorum," diye geveledim.

Slug yatağımın diğer ucunda oturmuş, bir Dorito'yu çıtırdatıyor. "İyi misin dostum?"

"Hayır." İki numaralı kalemimi odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Duvara çarpıyor ve arkasında gri bir leke bırakıyor. "Babamdan nefret ediyorum."

Slug homurdanıyor. "Biliyorum."

Bir keresinde onu polise ihbar ettim. Öfke nöbetlerinden bıkmıştım ve anneme yardım edebileceğimi düşünmüştüm, her ne kadar yapmamamı söylese de. Polis kapımızda belirdiğinde kırmızı yüzündeki şaşkın ifadeyi hala hatırlıyorum. Annem gidip her şeyi inkar edene kadar ne kadar korkmuş göründüğünden memnun olmuştum. Onu *savundu*. Onunla birlikte gitti.

Merdivenlerden nasıl düştüğü hakkındaki saçma hikayesiyle. Ondan sonra polisin yapabileceği bir şey yoktu.

"Onu öldürmek isterdim," diye ağzımdan kaçırdım.

Slug kucağındaki spiralli defterden başını kaldırıyor. Slug ve ben on yıldır arkadaşız ve ona daha önce hiç böyle bir şey söylememiştim. Bazen aklımdan geçen çılgınca düşünceleri ona hiç belli etmedim. Bu konuda dikkatli davrandım. Slug en iyi arkadaşım olsa da anlamasını beklemiyorum. Bunu neden şimdi söylediğimi bilmiyorum ama düşünmeden edemiyorum.

Yüzünün tiksintiyle buruşmasını bekliyorum ama garip bir şekilde buruşmuyor. O n u n yerine, "Peki, neden yapmıyorsun?" dedi.

Ne?

Ona bakıyorum. "Ne dedin sen?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Hak ediyorsa birini öldürmenin yanlış bir tarafı yok.

o."

"Aslında var." "Pek

sayılmaz."

"Bu yasadışı. *Hapse* girerim."

"Sadece yakalanırsan."

Slug, yüzündeki parlak beyaza dönüşmüş bir sivilceyi parmaklıyor ve patlamanın eşiğinde. Şaka yapıyor. Yani, bu komik bir şaka falan değil, ama oldukça çarpık bir mizah anlayışı var. Ciddi ciddi babamı öldürmem gerektiğini söylemiyor.

En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum.

Bir an için kendime bunu hayal etme izni veriyorum. O beş litre kıpkırmızı sıvının babamın vücudundan sızdığını, sonunda yere yığıldığını ve gözlerinin yuvalarından fırladığını hayal ediyorum. Ve bir anlığına o kadar gerçekçi geliyor ki neredeyse hasta olacağımı düşünüyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Nine

MEVCUT GÜN

SYDNEY

Nihayet kahvelerimizi aldıktan sonra Gretchen yarın açılacak olan sergisi için birkaç şeyi halletmek üzere müzeye gidiyor. Bonnie ve ben binamıza geri dönüyoruz ve tüm bu süre boyunca yüzünde aynı gizli gülümseme var. Gerçekten gitmiş. Onu hiç böyle görmemiştim.

Apartmandan yaklaşık üç blok ötedeyiz, Kevin'in dün gece bana saldırdığı yerle aynı noktadayız ve yaşıyormuş gibi yaptığım binaya yaklaşırken merdivenlerde oturan bir adam görüyorum. Bizi fark edince ayağa fırladı.

"Sydney!" diye bağırıyor.

Olamaz. Bu *Kevin*, seyrelmiş saçlarını yine dağınık bir şekilde at kuyruğu yapmış. Dün gece taşaklarına vurduğumda mesajı almadı mı? Çok açık olduğunu hissettim. Ama kollarını açmış bana doğru geliyor, sanki uzun zamandır kayıp sevgililermişiz gibi.

Bonnie bana sorgulayan bir bakış atıyor, belli ki bunun Gizemli Adam olup olmadığını merak ediyor. Başımı ona doğru sertçe sallıyorum.

"Sydney," diyor tekrar, "seninle konuşabilir miyim?" Bonnie'ye bakar. "Yalnız mı?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Hayır, yapamazsın. Dün gece bana saldırdın."

Bonnie'nin gözleri büyür. "Bu *o* adam mı?"

"Evet, öyle," diyorum sıkıca. "Ve gitmeni istiyorum, Kevin."

Dar beline hafifçe sarkan yıpranmış mavi bir kot pantolon giyiyor ve onu yukarı çekmek için bel bandını tutuyor. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Ben sadece iyi geceler dilemeye çalışıyordum ama sen yanlış anladın."

"Sana söz veriyorum, yapmadım."

"Sydney," diyor yalvarırcasına, "sen benim mükemmel kadınımsın. Harika bir şeyin parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin verme."

Onun mükemmel kadını, canavar kollarım hariç. "Üzgünüm. İlgilenmiyorum."

Kevin yaşadığımı düşündüğü binaya doğru başını sallıyor. "İçeri girip bunu beş dakika konuşabilir miyiz?"

Bonnie tüm bu konuşmaları dinliyordu ve ona baktığımda öfkeli görünüyordu. "Aman Tanrım," diye bağırdı. "Sydney belli ki seninle konuşmak istemiyor!" Elini çantasına attı ve telefonunu çıkardı. "Ya hemen git buradan ya da 911'i arayıp at kuyruklu ürkütücü bir adamın bizi taciz ettiğini söyleyeceğim."

Kevin ne yapacağını düşünüyormuş gibi ikimizin arasına bakıyor. Sonunda ellerini havaya kaldırarak bir adım geri çekildi. "Peki, tamam. Ama bir hata yapıyorsun." Gözleri kararararak beni delip geçiyor. "*Büyük* bir hata."

Dün gece beni nasıl yakaladığını hatırladıkça irkiliyorum. Kurtulacak kadar şanslıydım ama bir dahaki sefere beni köşeye sıkıştırdığında böyle bir şansım olmayabilir.

"Hayır, bir daha arkadaşımın yanına yaklaşırsan büyük bir hata yaparsın!" Bonnie tersledi. Telefonuna 9 ve 1'i tuşlar, sonra telefonu kaldırır. "Son 1'i çevirmemi ister misin? Seve seve yaparım."

Kevin bu sefer mesajı aldı. Koşarak uzaklaşıyor, atkuyruğu arkasından sallanıyor. Ancak gözden kaybolduğunda Bonnie'yi dürtüyorum. "İyi iş çıkardın. Sen cidden tam bir baş belasısın."

"Evet, şey..." Tırnaklarını gömleğinin kolunda parlatıyor. "Adam *bana* takıntılı olmadığında çok daha iyiyim. Buraya beni taciz etmek için gelseydi, muhtemelen şimdi onu kahve içmeye davet ediyor olurdum."

Kevin'in kesinlikle gittiğinden emin olduğumda, birkaç blok ötedeki asıl binamıza doğru yolumuza devam ediyoruz. Binanın içine ulaştığımızda

Lobide Randy'yi bir taburenin üzerinde durmuş, tepedeki ampullerden birini değiştirirken buluyoruz. Gerçi tabureye pek ihtiyacı yok, çünkü acayip uzun. Kevin'den bile uzun - kesinlikle 1.80'in üzerinde, şişkin gözleri ve parmaklarının çıkıntılarına kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünen kiri var. Benim zevkime göre değil ama Gretchen'ın onu neden sevdiğini anlayabiliyorum, kavgacı biri.

"Hey." Arkamızdaki kapı kapanırken bize göz kırpıyor. "Hanımım nerede?"

"Müzeye geri döndü," diyorum ona. "Ah.

Onu şimdiden özledim."

Bonnie bana gözlerini deviriyor ve ben de onu kaburgalarından dirsekliyorum. "Bir ya da iki saat içinde döneceğini söyledi," diyorum.

"Bu arada," diyor Bonnie, "sifonu tekrar çektiğimde tuvaletimden garip sesler geliyor. Gelip bir bakabilir misin?"

"Elbette." Randy ampulle işini bitirir ve tabureden inerek ellerinin tozunu kot pantolonuna alır. "Yarın sabah gelsem sorun olur mu? Bir grup insan klimalarıyla ilgili sorun yaşıyor ve eğer bugün gelip tamir etmezsem beni çok kızdıracaklar."

"Sanırım öyle." Bonnie gözlerini kısar. "Yarın sabah mı? Saat kaç gibi?"

"Dokuz nasıl?"

Bonnie de benim gibi evden çalışıyor, o yüzden başını sallıyor. "Mükemmel."

Randy başka bir ampulü değiştirmeye koyulurken Bonnie ve ben asansöre doğru yöneldik. Kapı kapandıktan sonra Bonnie sesini alçaltarak, "Yarın dokuzda benim daireme gelir misin?" dedi.

"Şaka yapıyorsun."

"Ben değilim." Saçındaki tokayı düzeltiyor. "Randy ile yalnız kalmak istemiyorum. Beni ürkütüyor."

"Bonnie, o tamamen zararsız biri. Yani, Gretchen onunla *çıkıyor*."

Bir kaşını kaldırıyor. "Cidden seni *hiç* yapmıyor
Rahatsız mısın?"

Dürüst olmak gerekirse, Randy gayet iyi birine benziyor. Ben taşındığımdan beri apartmanımızın yöneticisi ve daireme her geldiğinde son derece saygılı davranıyor. En ufak bir tehdit olarak değerlendirebileceğim bir şey yapmadı.

Ve yine de...

Bazen bana bakışında bir şey var. Her zaman değil ama bazen. Biraz fazla uzun bakıyor. Ve bazı erkeklerin yaptığı gibi beni kesiyormuş gibi hissettirmiyor. Bu başka bir şey. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama Bonnie'nin onun ürkütücü olduğunu söylerken ne demek istediğini bilmiyormuş gibi de davranamam.

"Biliyor musun," diyorum, "benim tuvaletim de bazen garip sesler çıkarıyor. Genellikle deponun üstünü çıkarıyorum ve içinde küçük bir kol var, onu sallıyorum ve-"

"Hayır, teşekkür ederim!" Bonnie sözümü kesti. "Tuvalet ihtiyacımı kapıcının halletmesine izin vereceğim. Gelecek misin, gelmeyecek misin?"

"İyi," diyorum. "Saat dokuzda mı?"

"Dokuza çeyrek kala olsun," dedi. "Biraz kahve hazırlayayım."

Bugünlerde sosyal hayatımın yüzde doksanı arkadaşlarımla kahve içmekten ibaret. Ama olsun. Daha kötü şeyler de var.

Belki Bonnie Gizemli Adam'ı bulmama yardım edebilir.

OceanofPDF.com

Chapter Ten

On beş dakika içinde Bonnie'nin dairesinde olmalıyım.

Yaklaşık bir saat önce uyandım. Duş aldım ve hafta boyunca giderek artan sıklıkta giydiğim eşofman altımı neredeyse giyiyordum. Evden çalışmanın avantajları var ama pasaklı biri gibi görünmeye başladım. Bunun yerine, biraz daha iyi olan bir çift yoga pantolonu giydim. Bonnie kahve yapacağını söyledi, o yüzden şu anda kahve öncesi kahve içiyorum. Son yarım saatimi Facebook'u silmeyi düşünürken Facebook'ta gezinerek geçirdim. Eskiden hoşuma giderdi ama artık her bir arkadaşımın paylaşımı bebek üstüne b e b e k t e n oluşuyor. Öyle mi? Benden başka şu anda üremeyen var mı?

Eskiden arkadaşım dediğim bu kadınlar, bebeklerinin hayatlarındaki her önemsiz dönüm noktasını kaydedip internette yayınlıyorlar. Ya bebekler biraz mahremiyet istiyorsa? Kirpiklerime sekiz farklı bakış açısının internette yayınlanmasını istemezdim.

Ve sonra, tabii ki, bebek şişlikleri. Dokuz ay boyunca her hafta karnınızın profil fotoğrafını görmeme gerçekten gerek var mı?

Ve evet, onları yargılayabilirim, çünkü bu gidişle *asla* kendi çocuğum olmayacak. Bunun nasıl bir durumda gerçekleşebileceğini kavrayamıyorum.

Dün gece Cynch'te bir saatimi boşa harcadım. Geçtiğimiz yıl, muhtemelen kendisini New Yorklulara "özel" olarak lanse ettiği için, şehirdeki en popüler arkadaşlık uygulaması haline geldi. Katılmak için NYC posta kodu gerekiyor, bu da elbette onu karşı konulmaz kılıyor. Jersey kızlarının başvurmasına gerek yok.

New York'a özel olması dışında, oldukça standart bir tanışma uygulaması. Her profil bir fotoğraf ve olağan istatistikler içeriyor: bekar ya da boşanmış; çocuğu var ya da çocuk istiyor; yatırım bankacısı ya da kapıcı. Ancak sunduğu bir avantaj, belirli bir yarıçap içindeki tüm profilleri arama yeteneğidir.

Gizemli Adam'ı bu şekilde bulmaya çalıştım.

Gizemli Adam'ın yaklaşık yaş aralığında olan ve iki mil yarıçaplı bir alanda yaşayan tüm erkekleri aradım. Bunu üç mile çıkardım, sonra da beş mile. Her profile baktım ve bu binanın beş mil yarıçapında yaşayan Gizemli Adam'a benzeyen tek bir adam bile yoktu.

(Evet, o kadar çaresizim.)

Her durumda, elimde dört seçenek kalıyor:

1. Gizemli Adam bekârdır ve şehirde Cynch'te olmayan tek erkektir.
2. Gizemli Adam bekar ama benim mahallemde yaşamıyor.
3. Gizemli Adam bekar değil.
4. Gizemli Adam eşcinsel. (Bu farklı bir arama terimi.)

İlk seçenek en olasısı gibi görünüyor. Belki bekardır ama internetten randevulaşmaya inanmıyordur. Bu doğru.

İkinci seçenek biraz kafamı karıştırıyor. Eğer bekarsa ve buralarda yaşamıyorsa, Salı gecesinin ortasında tek başına bir yerleşim bölgesinde ne işi vardı?

İşte o zaman birden aklıma çılgınca bir düşünce geldi.

Eve geldiğimde Bonnie lobideydi, Dr. McHottie ile randevusunu yeni bitirmişti. Sonra, şans eseri, apartmanımızdan sadece birkaç blok ötede çekici bir adama rastladım.

Gizemli Adam ve Dr. McHottie'nin aynı kişi olması mümkün mü?

Hayır, mümkün olduğunu sanmıyorum. Bu garip bir tesadüf olurdu, değil mi? Her neyse, Bonnie doktor erkek arkadaşının sarı saçlı olduğunu söyledi.

Gizemli Adam'ın saçları çok koyu.

Bekle, bunu söyledi, değil mi? Sanırım söyledi.

Ben bu olasılığı düşünürken telefonuma Cynch uygulamasından bir mesaj geliyor. Dün gece Mystery Man'i ararken, Chad adında başka bir adam benimle bağlantı kurmak istedi. Profilinde oldukça sevimli görünüyordu -parlayan yeşil gözler ve gamzeler- ve yeterince hoş görünüyordu, bu yüzden bağlantıyı kabul ettim. Ve görünüşe göre Chad konuşmak istiyor.

Gördün mü? Gizemli Adam'a ihtiyacım yok. Dışarıda bir sürü erkek var ve bu sefer kalabalık bölgelerde kaldığımız sürece ata binmeye hazırım.

Mesajı kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum, Chad'in içki içmek için bir zaman ayarlamak istediğini umuyorum. Benim için Gizemli Adam gibi kahramanca bir şey yapmadı ama bir kahramana ihtiyacım yok. Sadece düzgün bir adama ihtiyacım var.

Ama sonra mesajını okudum. Ve kalbim sıkıştı.

> Hey Sydney, numara için üzgünüm ama ben Kevin. Geçen gece hakkında seninle gerçekten konuşmak istiyorum. Aramızda gerçekten bir elektrik olduğunu hissediyorum ve bir yanlış anlaşılma yüzünden bunu mahvetmeni istemiyorum.

Patlatmamı istemiyor mu? Bu adam gerçek mi?

Profilini engelledim ve Cynch'e bildirdim. Başka bir profil altında kaydolmasına izin verilmesine bile sinirlendim. Hiç kalite kontrolleri yok mu? Bu adam *tehlikeli*. Acaba bu sefer doğrudan polise mi gitsem? Bu tacize girer mi?

Her halükarda, şu anda polisi arayacak vaktim yok - Bonnie'nin dairesine gitmeliyim. Dokuza çeyrek kala orada olmamı söyledi ve çabukluk konusunda enayidir. Ayrıca, Cynch beni depresyona sokmaya başladı. Koca şehirde hiç düzgün erkek kalmamış olması mümkün mü? Cynch'teki adamların yarısının kılık değiştirmiş Kevin olduğunu düşünmeye başladım.

Merdivenleri bir kat inerek Bonnie'nin neredeyse benimkinin hemen altındaki dairesine çıkıyorum. Saat 8:46'da oraya varıyorum ve başparmağımı kapı ziline bastırarak, zil dairesinde yankılandıktan sonra ayak seslerini duymayı bekliyorum.

Ama otuz saniye sonra, ayak sesleri yok. Bonnie kapıyı açmadı. Evde kimsenin olduğuna dair bir işaret yok.

Harika.

Zili bir kez daha çalıyorum, bu kez başparmağım kapının zilinde daha uzun süre oyalanıyor. Bonnie bana tam bu saatte gelmemi söylemişti - beni kendi dairesinde bekletmezdi, değil mi? Ama yine de acil durumlar olabilir.

Yoga pantolonumun yan cebine uzanıp telefonumu çıkarıyorum. Mesajlarımı kontrol ediyorum ama Bonnie'den gelmememi söyleyen bir mesaj yok. Ona bir mesaj gönderiyorum:

Hey, her şey yolunda mı? Saat 8:45'te senin dairende buluşacağımızı sanıyordum?

Ekranda bir yanıt yazdığını gösteren baloncukların belirmesini bekliyorum. Ama hiçbir şey yok.

Bir dakika sonra katın asansör kapıları açıldı. *Sonunda* -kahve ya da başka bir şey almak için dışarı çıkmış olmalı. Ama asansörden çıkan Bonnie değildir. Randy'dir, üzerinde her zamanki yıpranmış mavi kotu ve sıska bedenine bol gelen bir tişört vardır.

Selamlamak için elini kaldırıyor. "Hey, Sydney. Burada ne işin var?"

Bonnie gelmemi söyledi çünkü seni yalnız kalamayacak kadar ürkütücü buluyor. "Bonnie beni kahve içmeye davet etti ama evde görünmüyor."

Benim gibi Randy de kapı zilini çaldı. Bir kez daha kapının arkasında ayak seslerini bekliyoruz, ama bir kez daha daire sessiz.

Bu gerçekten garip. Bonnie'ye hiç benzemiyor.

Casio saatine bakar. "Yoğun bir gün geçiriyorum. Onu bekleyemem."

"Ama anahtar sende, değil mi?"

Randy'nin örümcek parmakları kot pantolonundan sarkan büyük boy anahtarlığa gider. Binadaki her dairenin anahtarı onda var. Ben yokken birkaç kez benim daireme girmiş, tabii ki benim iznimle.

"Yani içeri girebilirsin, değil mi?" Ona baskı yapıyorum.

"Sanırım." Randy'nin adem elması hafifçe sallanıyor. O kadar zayıf ki adem elması acı verecek kadar büyük ve keskin. Neredeyse bir parmağınızı ona dokundurarak kesebilirmişsiniz gibi görünüyor. "Ama Bonnie o yokken dairesine girmemden hoşlanmıyor."

Randy'nin Bonnie'nin kendisinden hoşlanmadığının farkında olduğunu düşünüyorum. Acaba o etrafta yokken onun hakkında tam olarak ne söylediği hakkında bir fikri var mı? Daha da önemlisi, *Gretchen*'ın bir fikri var mı merak ediyorum. Gretchen herkes tarafından beğenilme takıntısı olan insanlardan biri ve eminim o da herkesin erkek arkadaşını beğenmesini istiyordur.

"Sadece onun için endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Belki bir şey çıkmıştır?"

"Bak," diyorum, "tuvaletini tamir etmek zorunda değilsin, ama en azından içeri girip onu kontrol edebilir miyiz? Bir dakikalığına mesela?"

"Bilmiyorum..."

"Lütfen? Onun için endişeleniyorum." Tereddüt edince ekliyorum, "Ona bunu sana benim yaptırdığımı söylerim."

Tekrar saatine bakar ve iç çeker. "Tamam. Ama çok çabuk."

Randy doğru anahtarı bulana kadar dev halkadaki tüm anahtarları sonsuza dek sıralıyormuş gibi hissediyor. Asansörlere bakıp duruyorum, Bonnie'nin elinde Dunkin' Donuts'tan bir sürü kahve ile aniden ortaya çıkmasını umuyorum. Yani, iyi olduğuna eminim. Muhtemelen dün gece Dr. McHottie ile bir randevusu vardı ve şu anda onun büyük yatağında milyon iplik numaralı çarşaflarına sarılmış durumda.

Onun adına mutluyum, yemin ederim.

Randy sonunda kapıyı açtı ama önce benim girmeme izin verdi. Bonnie'nin dairesine adımımı attığımda, onu elinde havluyla oturma odasına koşarken görmeyi bekliyordum, duş almaya çalışırken içeri daldığımız için ikimize kızgındı.

Ama hayır. Tamamen sessiz.

Bonnie'nin dairesinin düzeni benimkinin neredeyse aynısı ama çok farklı görünüyor. Bonnie daha güzel şeyleri seviyor. Benim sade bir kanepem, çalışma masam ve kitaplığım var ama o pahalı bir deri kanepe, kestane rengi bir sehpa ve antika bir gardırop seçmek için çok daha fazla zaman harcadı. Onun dairesi Manhattan'da yaşam konulu bir dergi makalesinden fırlamış gibi.

"Bonnie?" Seslendim.

Cevap yok.

Randy, "Burada olduğunu sanmıyorum," diyor.

O haklı. Burada değil gibi görünüyor. Şüphesiz, seksi doktor erkek arkadaşıyla dışarıdadır. Birinin yatağına sokulmanın ve sabahın ikisinde eve Uber çağırmak istememenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Ama Tanrı aşkına, en azından beni arayıp gelemeyeceğini söyleyebilirdi.

"Hazır buradayken tuvaleti de kontrol edebilirim," diyor.

Randy banyoya doğru gitti. Ben oturma odasında kalıyorum ve tekrar telefonuma uzanıyorum. Randy'den hâlâ mesaj yok.

Bonnie. Cidden, bu biraz kabaca. Son dakikada iptal etse anlarım ama hiç aramaması?

Sonunda kişi listemden Bonnie'nin adını seçiyorum. En azından söz verdiğim gibi onu beklediğimi ve şimdi Gretchen gibi onun da bana bir kahve borcu olduğunu bilmesini sağlayacağım.

Ancak, aramayı bağladığımda, hemen onun zil sesini duyuyorum. Dairenin içinden geliyor.

Tamam, bu garip.

Başımı çınlama sesinin geldiği yöne çeviriyorum. Mutfaktan geliyordu.

Bonnie'nin benimki kadar küçük olan mutfağına giriyorum, bu yüzden mutfak tezgahının üzerinde, siyah bir tokanın yanında duran cep telefonunu fark etmem yaklaşık beş saniye sürüyor. Bonnie'nin telefonu hâlâ dairesinde.

Hepsi bu kadar da değil.

Bakışlarım muşamba zemine düşüyor. Genelde Bonnie temizlik konusunda titizdir. Ama şu anda zemin temiz değil. Koyu kahverengi dairesel damlacıklarla lekelenmiş ve mutfaktan çıkıp Bonnie'nin yatak odasına giden koridorda bir iz oluşturmuş.

Aman Tanrım.

"Randy?" Mırıldanıyorum.

"Bekle!" diye geri seslenir. "Sadece tuvaleti tamir etmeye çalışıyorum."

Damlacıkların izini koridorda takip ediyorum, kalbim küt küt atıyor. Randy'nin yerdeki kan lekelerinden habersiz klozetin içindeki bir şeyle uğraştığı banyoyu geçiyorum. İzler doğrudan Bonnie'nin kapalı olan yatak odası kapısına gidiyor.

Belki de iyidir. Belki küçük bir kaza geçirmiştir ve iyileşmek için uyuyordur.

Tabii ki, Bonnie kanama yapmıyor. Ben kanıyorum. Benim dışımda çoğu insan fark etmeden evinin her yerinde kan izi bırakmaz.

Uzanıp elimi kapı koluna koyuyorum. Kendi başıma araştırmak yerine belki de polisi aramam gerektiği aklıma geliyor. Ama sonra tekrar, zaten buradayım. Bir hiç uğruna polisi aramak istemiyorum. Belki Bonnie iyidir. Belki de her şey yolundadır.

Yavaşça kapı kolunu çeviriyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve Bonnie'nin lavanta desenli yatak örtüsüne sahip orta boy yatağı ortaya çıkıyor.

Ve yatakta ne olduğunu gördüğümde, çığlık atmadan duramıyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Eleven

ÖNCE

TOM

Bugün Daisy'yi öpeceğim gün.

Olabilir.

Bu onu okuldan eve üçüncü kez getirişim. Slug ile yollarımız ayrıldığında, beni korkak davranmamam konusunda uyarmıştı. Bugün yapmaya kararlıyım.

Daisy ve ben yine el ele tutuşuyoruz ve terlememek için harika bir iş çıkarıyorum. Tüm enerjimi buna odaklıyorum. Daisy bu hafta sonu gönüllü olarak katılacağı sağlık fuarından bahsederken bana gülümsemeye devam ediyor. Her zaman bir yerlerde gönüllü oluyor. O kadar *iyi ki*. Ve ben de...

"Gelecek misin Tom?" diye sordu bana. "Gelmek mi?" Boş boş söylüyorum.

Gülüyor. "Sağlık fuarında gönüllü olmak için! Her zaman daha fazla yardıma ihtiyaçları var. Ayrıca doktor olmak istiyorsun, bu yüzden üniversite başvurunda iyi görünecektir."

"Elbette." Muhtemelen üniversite başvurumda iyi görünecektir ama bu umurumda değil. Daisy benden çöp yememi isteseydi, yapardım.

Ellerini birbirine çırpıyor. "Harika! Peki ya Slug? O da gelecek mi?"

"Sanmam. Tabii orada bir kız arkadaş bulabileceğini düşünmüyorsa."

Kıkırdıyor. "Hala böcek yiyor mu?"

Bunu alenen yapmasa da, Slug en azından ara sıra ağzına bir iki böcek atmazsa çok şaşırırım. Onlardan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Ancak hala böcek yediğine dair bir söylenti yayılırsa bu onun beklentilerine yardımcı olmaz, bu yüzden sadece "Hayır" diyorum.

"Her neyse," diyor Daisy, "Cumartesi öğleden sonra başlamadan önce toplum merkezinin önünde buluşalım."

"Ya da önce öğle yemeği yiyebiliriz?"

Daisy yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, yapamam. Yapmam gereken çok şey var!"

Reddedildim. Belki Daisy'nin benim hakkımda tereddütleri vardır. Belki de bu onu eve bırakmamı isteyeceği son sefer olacak. Belki de onu öpmeye çalışmamalıyım.

"Pazar gününe ne dersin?" diye öneriyor. "Kiliseden sonra buluşabiliriz?"

Gülümseyip başımı sallıyorum, ailemin kiliseye gitmediği gerçeğinden bahsetme zahmetine girmiyorum. Annem gençken giderdi ama babam tüm kilisenin "bir avuç dolandırıcı" olduğunu düşünüyor ve ikimizin de gitmesine izin vermiyor. İzin verilse bile gitmeyeceğimden değil. Bir kiliseye girmenin beni çok huzursuz eden bir yanı var.

Birinin arka bahçesinden geçerken, çimenlerin arasında büyüyen, ortası sarı, yaprakları yumuşak beyaz bir çiçek görüyorum. Bir papatya. Doğal olarak papatyalar Daisy'nin en sevdiği çiçektir. Yanından geçip gitmeden önce çiçeği yerden koparıp ona uzatıyorum.

"Senin için," diyorum.

Bundan keyif alacağını düşünmüştüm ama onun yerine yüzü düştü. "Papatyaları sevdiğini sanıyordum," dedim.

"Evet, ama..." Hâlâ elimde duran çiçeğe bakarken yüzünü buruşturuyor. "Onu sen *öldürdün*. Toprakta mutlu bir şekilde büyüyordu ve şimdi *ölecek*."

"Oh." Böyle düşüneceği hiç aklıma gelmemişti. "Onu kurtarmanın bir yolu var mı?"

Üzgün bir şekilde başını sallar. "Hayır, yok." Sapını elimden çekip alıyor. "Ama eve gittiğimde suya koyacağım. En azından bu şekilde birkaç gün dayanır."

Harika. Şimdi bir çiçek katiliyim.

"Sorun yok, Tom." Elimi sıktı. "Bilmiyordun."

Avucumu göğsüme koydum. "Bir daha asla bir çiçeği öldürmeyeceğim." Ve bunda ciddiyim. Bir daha asla bir *çiçeği* öldürmeyeceğim.

Açıklamam Daisy'nin yüzüne bir gülümseme getirdi. Tişörtümün eteklerini çekiştirerek beni kendisine yaklaştırıyor. Şu anda aramızda sadece on santim olduğunu fark ediyorum ve berrak mavi gözleriyle bana bakıyor. Doğru düzgün düşünemiyorum ama kafamda çok ama çok net olan bir düşünce var:

Öp onu!

Ben de yaptım. Başımı eğdim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ve tam da hayal ettiğim gibi yumuşak ve mükemmeller. O kadar narin ki. Ben iri bir adam değilim, ama o benden çok daha küçük. Eğer kafasını tutup sola doğru sertçe çevirirsem, boynunu kırabilirim. Bunu yapmak zor bile olmazdı. "*Çok* iyi öpüşüyorsunuz Bay Brewer," diye nefes alıyor Daisy, dudaklarımız Sonunda ayrıldık.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Bana göz kırpıyor. "İlk seferin mi?"

Yalan söylemeye karar vermeden önce bir an tereddüt ediyorum. "Evet."

"Benimki de." Parmağını şakacı bir şekilde göğsümde gezdiriyor. "İlk öpücüğümün sen olacağını hep biliyordum."

Ve şimdi yalan söylediğim için iki kat memnunum. Gerçeği öğrenmesinin bir yolu yok. Etrafta benden başka ona söyleyecek kimse yok.

"Bunu çok yakında tekrar yapmak isterim," diyor bana. "Ben de isterim," diyorum beceriksizce.

Ancak benden uzaklaştığında, biz öpüşürken papatyanın parmaklarından düştüğünü fark ediyorum. Yere baktığımda spor ayakkabımın altında, beyaz yaprakları kaldırıma çarpmış halde görüyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Twelve

MEVCUT GÜN

SYDNEY

TITREMEYI DURDURAMIYORUM.

Polis geldi. Kağıttan botlar ve eldivenler giyen memurlar Bonnie'nin dairesine girip çıkıyor, polis memurları bir cinayet mahallinde ne yapıyorsa onu yapıyorlar. Bonnie'nin büyük bir fırsat yakaladığı için çok heyecanlandığı pahalı deri kanepesinde oturuyorum ve son yirmi dakikayı ileri geri sallanarak ve kendime sarılarak geçirdim. Kimse benden dışarı çıkmamı istemedi, ki bu iyi bir şey, çünkü şu anda yürüyebileceğimi sanmıyorum.

Polisi arayan Randy'ydi. Sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyor. *Adı Bonnie Griffin. Tuvaletini tamir etmek için gelmemi istedi ve onu yatak odasında bulduk. Ve o... o öldü.*

Bonnie'nin o yatakta yatarkenki görüntüsü aklımdan asla çıkmayacak - yaşadığım sürece çıkmayacak. Bu öylece uyuyan ve sabah hiç uyanmayan bir kadın değildi. *O* tür bir ölü değildi. Hayatım boyunca bu kadar çok kan gördüğümü sanmıyorum ve oldukça fazla kan gördüm.

Bir kadın memur gelip yanıma oturdu. Saçlarını sıkı bir topuz yapmış ama nazik bir yüzü var. Sanki kırılacağımdan endişeleniyormuş gibi bir elini nazikçe omzuma koyuyor.

"Nasılsınız Bayan Shaw?" diye soruyor.

Bir yanıt veremiyorum. Sanırım bu da başlı başına bir cevap.

Memur bana "Dışarıda bir dedektifimiz var," dedi. "Sakıncası yoksa size birkaç soru sormak istiyor. Buna hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Yine ses tellerimi çalıştıramıyorum.

"Zor olduğunu biliyorum," diyor nazikçe. "Ama bunu arkadaşına kimin yaptığını bulmak istiyorsun, değil mi?"

Seviyorum. Gerçekten istiyorum. Bonnie'ye bunu yapan canavar her kimse, cezasını çekmesini istiyorum. Çünkü o bu kaderi hak etmedi. Kimse hak etmiyor.

Ve bunu ona her kim yaptıysa hasta, hasta bir birey. Anahtarları atılıp kilit altına alınmalılar.

"Tamam," diye mırıldandım. "Elimden geleni yapacağım."

Ön kapının açılma sesiyle başımı kaldırıyorum. Muhtemelen Bonnie'ye ne olduğunu bulmak için görevlendirilen dedektifti. Şu anda kendimi ne kadar kötü hissetsem de, şu anda büyük kız pantolonumu giymek zorundayım. Arkadaşımın adalete kavuşmasına yardım etmenin tek yolu bu. Umarım en iyi dedektiflerinden birini görevlendirmişlerdir ve katilin izini en kısa zamanda bulur.

Sonra dedektif odaya giriyor ve yüzüne bakıyorum. Olamaz.

Kadın memur ayağa fırlar ve onunla konuşmak için yanına gider. "Dedektif Sousa," dedi. "Bu Sydney Shaw, Bonnie Griffin'in bir arkadaşı. Cesedi bulan kişi oydu."

Dedektif bana bakıyor. Kendini tanıtmıyor ama buna gerek yok. Adının Jake Sousa olduğunu zaten biliyorum.

Biliyorum çünkü bir yıl boyunca birlikte yaşadık.

"Bayan Shaw'ı tanıyorum," diye idare ediyor. "Biz... Neyse, bundan sonrasını ben hallederim Morales. Teşekkür ederim."

NYPD'de kaç tane dedektif olduğunu hayal bile edemiyorum. Yüzlerce mi? Binlerce mi? Neden bu davaya atanan *Jake* olmak zorundaydı? Acı dolu anıları geri getirmeyen bir dedektif olamaz mıydı? Jake bana doğru birkaç tereddütlü adım atıyor, sanki ayağa fırlayıp kafasını ısırıp koparacağımdan emin değilmiş gibi. Bu büyük bir olasılık. Eski erkek arkadaşıma bir kez daha bakma fırsatını değerlendiriyorum. Ne yazık ki hâlâ harika görünüyor. Kırkına merdiven dayamış, şakaklarında hafif bir grilik var. Gerçek Kevin kadar uzun boylu, ama kemik kadar zayıf olmak yerine kaslı ve hala

Bir takım elbisenin içini doldurmak çok zor bir iş. Gözlerim sol elinde, alyans yok ama bu sürpriz değil. Ölene kadar bekar kalacak.

Jake bana gergin bir gülümseme sunuyor. "Sydney," diyor. "Uzun zaman oldu."

"Evet," diyorum sıkıca. Onun burada olmasının bir tesadüf olduğuna inanmıyorum. Eski erkek arkadaşımın bu davaya *tesadüfen* atandığına inanmayı reddediyorum.

"Adresi duyduğumda çantayı sordum," diyor sonunda. "Sen taşındıktan bir yıl sonra postaları buraya yönlendirdiğimi hatırladım."

"Anlıyorum."

Keşke şu anda burada olmasaydı. Ayrıldığımızdan beri ilk kez eski sevgilimle yüzleşmek zorunda kalmadan da bu zaten yeterince zor.

Jake kanepede yanıma yerleşti, kahverengi gözlerini bana dikti. "Bak Sydney. Bu garip değilmiş gibi davranmayacağım. Ama burada yapmam gereken bir iş var."

Cevap vermiyorum, ancak mükemmel bir noktaya değindiğinin farkındayım.

"Yardımına ihtiyacım var," diyor o sert, derin sesiyle. Jake'in her şeyi kontrol altında tuttuğuna sizi inandırmak gibi bir huyu var - eskiden bu huyunu çok severdim. "Arkadaşına bunu yapan canavarı bulmamız gerekiyor."

Sağ gözümün kenarında biriken yaşları siliyorum. O haklı. Jake'e olan kızgınlığımı bir kenara bırakmalıyım çünkü en önemli şey Bonnie için adaleti sağlamak. "Peki."

"Öncelikle," diyor, "bana bu sabah olan her şeyi anlat." Sabah olanları anlatırken sesim hafifçe titriyor,

Bonnie'nin dairesine gitmek, Randy ile kapıda buluşmak ve yatak odasında parçalara ayrılmış cesedini bulmak da dahil. Bu bir tutku cinayeti değildi. Bonnie*'ye işkence edilmişti*. *Parçalanmıştı*.

Jake her zaman yaptığı o sessiz, yoğun şekilde dinliyor. Tanıdığım tüm erkekler arasında Jake dinleme konusunda en yetenekli olanı. Size diğer her şeyi unutmuş ve sanki tüm evrende var olan tek kişi sizmişsiniz gibi hissettiriyor.

"Çok üzgünüm Syd," diyor hikâyemi bitirdiğimde. "Kulağa korkunç geliyor. Ama sana söz veriyorum..." Elini kalbinin üzerine koyar. "Bunu yapan kişiyi bulacağım ve ona bunu ödeteceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca. Ve ona gerçekten inanıyorum.

"Şimdi söyle bana" -boğazını temizliyor- "Bonnie'ye zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"Hayır, o harikaydı. Herkes onu severdi."

"Biriyle çıkıyor muydu?"

Herkesle çıkıyordu. Ama bunu söylemek istemiyorum. Ölümünden sonra Bonnie'ye sürtük ayıbı yapıyormuşum gibi olur ve her neyse, biriyle özel olmaya çalışıyordu. "Çok fazla kişiyle çıktı. Cynch uygulamasını kullanırdı. Biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Uygulamada kiminle çıktığına bakabilir misin?"

"Evet, bunu araştırıyoruz. Zorla girildiğine dair bir işaret yoktu, yani bunu her kim yaptıysa tanıdığı ve içeri girmesine izin verdiği biriydi."

Jake'e zaten bilmediği bir şey söylemiyorum - o her zaman bir adım önde olan bir insan. Yine de ona bilmediği bir bilgi vermek istiyorum. Önemli olabilecek bir şey. "Yine de özel biri vardı," diyorum.

"Öyle mi?" Bana ilgiyle bakıyor. "Kim o?"

"Geçen yıldan beri çıktığı bir adam var," diye açıklıyorum. "Ama yakın zamanda özel olmaya karar verdiler."

Yavaşça başını sallıyor. "Adı ne?"

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Neydi onun adı? Bize adını söyledi, değil mi? Bir noktada söylediğine yemin edebilirim. *J* ile başlayan bir şeydi belki? Yoksa *G* miydi?

Belki bize söylememiştir. Gerçekten hoşlandığı erkekler hakkında her zaman ağzını sıkı tutardı, çünkü uğursuzluk getirmek istemezdi. Ve gerçek şu ki, onun yeni keşfettiği mutluluğu o kadar kıskanıyordum ki, ayrıntılar için onu fazla zorlamadım.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama bana onun bir doktor olduğunu söyledi." "Ne tür bir doktor? Nerede çalıştığını söyledi mi?"

Hayır ve hayır. "Özür dilerim."

Jake bana gelmiş geçmiş en işe yaramaz insanmışım gibi bakıyor. Ve onu suçlayamam. Bonnie en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve o kadar deli olduğu bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Neden onun adını söylemesini istemedim ki?

"Önceki gece ona mesaj atıyordu," diye hatırlıyorum. "Bir randevuya çıktılar ve sonrasında birbirlerine mesaj atıyorlardı. Telefonuna bakıp kiminle mesajlaştığını görebilirsiniz..."

Sanki bana bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyormuş gibi çenesini ovuşturuyor. Sonunda iç geçirdi. "Telefonundaki mesajları gördük.

erkek arkadaş. Ama hepsi kullan-at telefondan geliyordu."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Bonnie'nin geçen gün aşık olduğu seksi doktor ona *kullan-at* telefondan mesaj atıyordu. Tabii ki, muhtemelen gerçek bir doktor bile değildi. Ona söylediği her şey muhtemelen yalandı. Ona bir isim söylemiş olsa bile, bu muhtemelen gerçek ismi değildi.

Adamın Bonnie'yi ilk karşılaşmalarından itibaren öldürmeyi planlamış olması mümkün mü?

"Demek o." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Görüştüğü adam onu öldüren kişiydi."

"Bu araştırdığımız bir olasılık," diye itiraf ediyor. "Ama tek olasılık bu değil."

Çok açık görünüyor ama yine de haklı. Başka olasılıklar da var. Örneğin, Bonnie'nin dairesinin anahtarı olan bir adam var. Hiç mücadele etmeden içeri girebilecek bir adam. Bonnie'nin yalnız kalmaktan korktuğu bir adam.

Ama gerçekten Randy'yi suçlayabilir miydim? O benim en yakın arkadaşlarımdan birinin erkek arkadaşı ve onu yıllardır tanıyorum.

Yine de, eğer Bonnie'ye bunu yapabilecek durumdaysa, birilerine haber vermek benim sorumluluğum.

"Dinle," diyorum. "Amirimiz Randall Muncy... Bonnie'nin dairesinin anahtarı onda ve..."

Jake yavaşça başını sallar. Bunu duyduğuna hiç şaşırmış görünmüyor. "Bay Muncy'nin dün gece için bir mazereti var. Kız arkadaşı bütün gece onunla birlikteymiş."

Tabii ki. Randy ve Gretchen'ın dün geceyi kucaklaşarak geçirmeleri beni şaşırtmadı, çünkü her gece yaptıkları şey bu. Randy'nin bunu yapmış olamayacağını bilmek içimi rahatlattı. Ama bahsetmem gereken bir potansiyel şüpheli daha var.

"Ayrıca," diye ekliyorum, "birkaç gece önce Cynch'te tanıştığım ve muhtemelen araştırman gereken bir adamla kötü bir randevuya çıktım..."

"Çıkıyor musunuz?" diye ağzından kaçırıyor.

Ona sertçe baktım. "*Evet*. Her neyse, adam bir çeşit..." Jake'e Gerçek Kevin ile aramızda geçenleri tam olarak anlatmak istemiyorum çünkü gözlerindeki yargılayıcı bakışla yüzleşemem, ama aynı zamanda bunu ciddiye aldığından da emin olmalıyım. "Randevu iyi gitmedi ve dün benimle konuşmaya çalışmak için tekrar geldi. Bonnie... O benim için ayağa kalktı..."

Boğazımdaki yumru yüzünden artık konuşamıyorum. Bonnie'nin dün Real Kevin'i nasıl azarladığını hatırlayınca gözyaşlarına boğulmak istiyorum. O gerçek bir dosttu. Eğer benim yüzümden öldürülmüş olma ihtimali varsa.

"Dinle, bunu yapan adamı bulacağız," diye beni temin ediyor Jake. "İnan bana, bu işe adanmış çok fazla kaynağımız var ve sana onu bulacağıma dair kişisel güvence vermek istiyorum. Katili bulana kadar bu Cynch denen adamı ve diğer tüm olası şüphelileri araştıracağız." Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. "Bana inanıyorsun, değil mi Syd?"

Ona inanıyorum. İşine Jake Sousa'dan daha bağlı kimse yoktur. Aslında ilk evliliğinin boşanmayla sonuçlanmasının nedeni de buydu. Erkek arkadaşımı çalışmayı bırakamadığı için son iki haftadır bir öğün bile görmediğimi fark ettiğimde ilişkimize son vermemin nedeni de buydu. *Hiç görmediğin biriyle ilişki yaşamanın ne anlamı var?* Eşyalarımı toplarken ona bağırdığım şey buydu.

İşini azaltmaya çalışacağına dair bir söz bile vermedi. Bana o içten sesiyle işinin hayatındaki en önemli şey olduğunu ve onunla birlikte olan her kadının bunu anlaması ve saygı duyması gerektiğini söyledi.

Ve işte bayanlar baylar, sevdiğim ilk erkeğin hikayesi. Jake'i artık sevmiyorum. Bir süre ondan nefret ettim ama şu anda burada olduğu için mutluyum. Eğer biri Jake'e ne olduğu hakkındaki gerçeği bulabilirse Bonnie, bu adam.

OceanofPDF.com

Chapter Thirteen

ÖNCE

TOM

ANNEM beni sağlık fuarı için toplum merkezine götürmekte ISRARCI çünkü orası şehrin ta öbür ucunda.

İlk başta ona hayır dedim. Hurdalıktan çıkmış gibi görünen, köhne bir Chevy'si var. Onunla gezerken görülmek utanç verici. Ama sonra bana direksiyona geçmemi teklif etti ve ben de ikna oldum. Ehliyetimi yazın aldım ve daha kullanmaya bile başlamadım.

"Aynalarını kontrol ediyor musun?" Sola dönmeye hazırlanırken şerit değiştirirken annem bana beş milyonuncu kez soruyor.

"Evet, tabii ki
öyleyim." "Sadece
kontrol ediyordum."

"Anne, araba kullanmayı biliyorum."

Sonunda aynalarım ve dönüş sinyallerim hakkında beni sorgulamayı bıraktı ve sadece sürmeme izin verdi. Arabayla sadece on beş dakika sürüyor ama her dakikasından keyif alıyorum. Belki gelecek yıl sabahları okula arabayla gitmeme izin verir. Son sınıfların çoğu okula arabalarıyla gidiyor. Özel derslerden biraz para biriktirdim ve muhtemelen en az bunun kadar iyi bir araba alabilirim.

"Peki kız arkadaşın da orada olacak mı?" diye soruyor annem.

İyi ki kırmızı ışıkta durmuşuz, çünkü durmasaydık kesinlikle bir şeye çarpardım. "*Ne*?"

"Daisy Driscoll. O senin kız arkadaşın, değil mi?"

Bunu nereden biliyor? Yüzüm aşırı derecede ısınıyor. "Sayılır. Sanırım. Bilmiyorum."

Daisy ve ben sevgili olup olmadığımızı hiç konuşmadık. Benim hakkımda böyle düşündüğünden emin değilim. Ama yine de, neden olmasın? Öpüştük. Ve başka biriyle çıkacak değilim.

Yine de *varsayımda* bulunmak istemiyorum.

Annem yüz ifademi izlerken gülümsüyor. Gülümsediğinde yüzündeki kırışıklıklar daha da derinleşiyor. Annemin son zamanlarda nasıl bu kadar yaşlı göründüğünü bilmiyorum. Bu beni bazen üzüyor.

"Daisy iyi bir kız," diyor. "Sonunda cesaretini toplayıp ona çıkma teklif etmene sevindim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. *Teşekkür mü edeyim?* O

yüzden homurdandım. "Tavsiyeye ihtiyacın olursa, Tom-"

"Bilmiyorum."

"Doğum gününü ya da Sevgililer Günü'nü unutmadığınızdan emin olun" diyor. "Ve tüm kızlar çiçekleri sever."

Daisy değil. O papatyayı topraktan kopardığımda neredeyse ağlayacaktı. Belki ona saksıda bir çiçek falan alabilirim. Her neyse, bunu annemle tartışmak istemiyorum. Onun yerine, tüm enerjimi arabayı çarpmamaya odakladım.

Toplum merkezinin otoparkına on dakika erken varıyoruz. Annemin yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra Daisy ile biraz vakit geçirmeyi umarak aceleyle girişe doğru ilerliyorum. Ne yazık ki oraya vardığımda kapının önünde bekleyen kişi Alison'dı.

Alison için havamda değilim. Dün gece iyi uyuyamadım. Sabahın ikisinde annemle babamın birbirlerine bağırma sesleriyle uyandım. Babam bağırıyordu ve annem ağlıyordu. Sonra büyük bir gürültü duydum ve koşarak merdivenlerden indim. Ama o sırada babam çoktan bodruma çekilmişti ve annem de kanepede oturmuş hıçkırmıyormuş gibi yapıyordu.

Böyle bir şeyden sonra tekrar uyumak çok zor. Ama iyi tarafından bakarsak, yüzünde hiç morluk görmedim. Gerçi geri kalanını bilmiyorum.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Sadece beni sinirlendiriyor.

Alison yaklaştığımı görünce klasik kaşlarını çattı. "Oh," dedi. "*Sensin* demek. Geleceğini bilmiyordum."

"Daisy gelmemi istedi," diyorum, savunmacı görünmemeye çalışarak. Bir sağlık fuarında gönüllü olmayı gerçekten haklı çıkarmam gerekiyor mu?

"Harika," diyor düz bir sesle.

Alison onu tanıdığım süre boyunca bana hiç güzel bir söz söylemedi. Bir yanım ona beni neden bu kadar sevmediğini sormak istiyor. Ama bir yanım da nedenini zaten biliyor ve bunu ondan duymak istemiyor.

"Şey," dedi sonunda, "Daisy burada olduğun için memnun olacak." "Ah, evet."

Aklına bir düşünce gelir ve tüm yüzünü buruşturur. "Slug gelmiyor, değil mi?"

"Hayır." Slug, hayatı buna bağlı olsa bile böyle bir şeye gelmezdi. Alison'a gol atma şansı olsa bile, ki kesinlikle yok.

Slug'ın ondan hoşlanmasının anlamsızlığını vurgulayarak titriyor. Ondan neden hoşlandığını gerçekten anlamıyorum. Sürekli seksi bir kütüphaneciye benzediğini söyleyip duruyor ama bunun nesinin çekici olduğunu anlamıyorum, özellikle de Slug gibi bir adam için.

Büyük bir ilan panosunun önünde duruyoruz. Gitar derslerinin reklamını yapan dev bir ilan var. Gitar çalmayı öğrensem Daisy'nin hoşuna gider mi diye merak ediyorum. Kızlar böyle şeyleri sevmez mi? Onu etkilemek için her şeyi yaparım.

Alison bakışlarımı takip etmek için başını çeviriyor. İlk başta gitar broşürüne baktığını düşünüyorum ama sonra "Onu hiç bulamadılar, değil mi?" diyor.

"Kim...?" Sormaya başladım ama sonra neye baktığını fark ettim. Kaçak Brandi Healey'nin eski kayıp işaretlerinden biri. "Oh. Sanırım değil."

"Ne kadar oldu?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Dört ya da beş ay?" "Onu tanıyordun, değil mi?"

Omurgamdan aşağı garip, soğuk bir his akıyor. "Şey, evet. Okulda bizim sınıftaydı."

Alison'ın çamur kahverengisi gözleri yüzüme dikilmiş. "Doğru ya. Ama eskiden ona matematik dersi veriyordun, değil mi?"

Kafamın arkasında bir alarm zili çalıyor. Haklı. Brendi kaybolana kadar öğrencilerimden biriydi. Ama ne olmuş yani? Sanki

Kaçtığı için herkes beni suçladı. Ben sadece geometriyi geçmesine yardım eden aptal bir çocuktum. Polis benimle neredeyse hiç konuşmadı.

Ne söyleyeceğimden emin olmasam da ağzımı açıyorum. Ama Daisy'nin güzel yüzü kızarmış ve mutlu bir şekilde koşarak yanımıza gelmesiyle sözüm kesiliyor.

"Tom! Alison!" diyor nefes nefese. "Gelmişsin!"

"Tabii ki geldim," diye kıs kıs gülüyor Alison.

Alison'ın tavrına rağmen Daisy ona sımsıcak sarılıyor. Alison'a sarılması bittikten sonra bana sarılıyor. Ve sarılmamız daha uzun sürdü. *Çok daha* uzun. Daisy pantolonumda büyüyen çadırı örtmek için bana gönüllü bir önlük verdiğinde minnettar olduğum kadar uzun.

"Daisy bana, "Sana bir iş bulmalıyım Tom," dedi. Kan basıncını nasıl kontrol edeceğini biliyor musun?"

Ben öğrenmem. "Öğrenebilirim."

Bunu düşünüyor ama sonra başını sallıyor. "Alison, neden tansiyon kontrollerini sen yapmıyorsun? Tom'a kan aldıracağım."

Al... *ne*?

Binaya girdiğimizde Daisy elimi tuttu ve beni elinde bir pano tutan orta yaşlı bir kadının yanına götürdü. "Merhaba Elise," diyor kadına. "Diyabet taraması için yeni bir gönüllümüz var."

Elise bana gülümsüyor, kalemi panonun üzerinde duruyor. "Bu harika. Burada kim var?"

"Bu Tom Brewer," diyor. "Erkek arkadaşım."

Yüzümdeki gülümseme dondu. Daisy az önce bana *erkek arkadaşım* mı dedi? Ben gerçekten onun erkek arkadaşı mıyım? Gerçekten seçildim mi? Birden kafamın içinde zıplama hareketleri yapmaya başladım.

Elise beni içeri aldıktan sonra Daisy beni üzerinde "diyabet taraması" yazan bir masaya götürüyor. Masanın etrafında bir dizi sandalye ve birkaç küçük kan şekeri monitörü var.

"Yapmanız gereken şey," diye garip bir şekilde sert bir sesle açıklıyor, "Accu Check lansman cihazını kullanarak insanlara iğne batırmak ve ardından kan şekeri seviyesini öğrenmek için test şeritlerinden birine bir damla kan koymak."

"Sorun değil," diyorum.

Öğleden sonra bu görevi üstleneceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu belli etmiyorum. Doğru beslenme ve egzersizle ilgili broşürler dağıtmak gibi bir şey yapacağımı sanıyordum. İnsanlara *iğne* batıracağımı hiç düşünmemiştim. Tıp fakültesinden önce böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Sağlık fuarlarında daha sık gönüllü olmaya başlamalıyım.

Bana sırıttı. "Üstesinden gelebileceğini düşündüm. Alison'ın midesi bulanır ama senin bulanmayacağını biliyorum."

"Kesinlikle hayır."

"Mükemmel. Sadece kimseye on sekiz yaşından küçük olduğunu söyleme, çünkü teknik olarak reşit olmayanların kan şekeri kontrolü yapmaması gerekiyor."

Daisy ilk kez yalan söylemek gibi ahlaksızca bir şey yapmayı önerdi ve bir şekilde bu onu daha çok sevmeme neden oldu - bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Onu düşünmeden edemiyorum ve onunla birlikteyken, bu neredeyse çok fazla. Onu o kadar çok seviyorum ki, bazen boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu arada, umarım daha önce söylediklerimde bir sorun yoktur," diye ekliyor, sesi tereddütlü.

"Ne dedin sen?"

Spor ayakkabılarının arasında kayıyor. "Biliyorsun, erkek arkadaşım olman hakkında. Bu konuda hiç konuşmadığımızı biliyorum." Titrek bir nefes alıyor. "Ben sadece... Bilmiyorum, ağzımdan kaçtı. Ama istemiyorsan erkek arkadaşım olmak zorunda değilsin. Büyütülecek bir şey değil."

"Hayır," diyorum hemen. "Erkek arkadaşın olmak istiyorum." Mavi gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

Hiçbir fikri yok. "Gerçekten, gerçekten."

Bunu söyledikten sonra Daisy çok mutlu görünüyor. Bana sensör pedlerinin paketini gösterip bunları monitöre nasıl yükleyeceğimi anlatırken kendi kendine mırıldanmaya başlıyor. Onu dikkatle izliyorum, kısmen gözlerimi ondan ayırmam zor olduğu için, kısmen de bu şeyi nasıl yapacağımı bulmam gerektiği için.

Daisy bana her şeyi gösterdikten sonra, "Anladın mı?" diye sordu. "Anladım." Bu roket bilimi falan değil.

Başını yana doğru eğiyor. "Benim üzerimde pratik yapmak ister misin?"

Kalbim hızlanıyor. Daisy'nin parmağına iğne batırmak mı? Nedense bu pek iyi bir fikir gibi görünmüyor. Böyle şeyleri düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. "Bilmiyorum..."

"Hadi ama. Bir antrenman seansı yapmadan seni halka açıklayamam."

Ama Daisy Driscoll'dan başkası olamaz mıydı?

Ama hayır, bu oluyor. Daisy plastik sandalyelerden birine oturuyor ve ben yanına oturana kadar tatmin olmuyor. Yumuşak elini

Masanın üzerinde, bileğindeki radyal arterin titreşimlerini zar zor seçebiliyorum.

"Lanseti cihaza yerleştirmeniz gerekiyor" diye açıklıyor. "Açıkçası onları tekrar kullanamazsınız."

"Uh-huh..."

Daisy bana ne yapmam gerektiğini söylüyor ama ellerim o kadar kötü titriyor ki lanseti yerleştirmem yaklaşık dört denememi alıyor. Bu utanç verici. Aslında gülmeye başladı. "Neden bu kadar titriyorsun? Cerrah olmak istemiyor musun?"

Sonunda cihazı yüklediğimde Daisy bana işaret parmağını uzatıyor. Cihazın başını parmağının yumuşak yüzeyine bastırıyorum. Yandaki düğmeye basıyorum ve iğne ileri doğru itilirken cihaz sarsılıyor. İğneyi çektiğimde, parmağının ucundan küçük kırmızı bir damlacık sızıyor.

"Bu kadar kan yeterli mi?" Ben soruyorum.

"Biraz daha sıkmanız gerekebilir. Kanamayı pek beceremem."

Daisy'nin parmağını kendi parmağımın arasında tutarak sensör pedini dolduracak kadar kanı yoğuruyorum. Kıpkırmızı noktanın büyümesini hayranlıkla izliyorum. Daisy hayatımda gördüğüm en güzel kız olmasına rağmen kanının herkesin kanına benzemesi inanılmaz. Aynı renk, aynı kıvam.

Eğer beş litre kan kaybetseydi, o da herkes gibi ölmüş olurdu. Aslında, muhtemelen beş pintten bile daha az bir süre sonra ölmüş olacaktı.

Belki sadece üç ya da dört. Yumuşak yanaklarındaki rengin nasıl akıp gittiğini, vücudunun nasıl gevşeyeceğini hayal edebiliyorum. İlk başta gevşek olurdu. Ama sonra ölüm katılığıyla sertleşirdi. Bununla ilgili her şeyi okudum.

Daisy'yi öldürmek çok kolay olurdu. Neredeyse bir meydan okuma bile olmazdı.

"Tom?" Daisy'nin sesi endişe doludur. "İyi misin? Çok solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

"Parmağımı acıtıyorsun."

Olabildiğince hızlı bir şekilde Daisy'nin kanını sensör pedine buluyorum. Elini benden çekiyor, yüzünde hafif sıkıntılı bir ifade var. Glikoz monitörü geriye doğru sayarak kan örneğindeki şeker seviyesini analiz ediyor.

Otuz, yirmi dokuz, yirmi sekiz.

"Yara bandına ihtiyacın var mı?" Ona sordum.

Bir saniye bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Ben yaparım."

Masanın üzerindeki kutudan bir yara bandı alıyor ve diğer elini kullanarak yerine yerleştiriyor. Bu onun için biraz zor oluyor ama yardım etmeye çalıştığımda beni itiyor. Gerçekten batırdım. Yalan söyleyip tansiyon ölçmeyi bildiğimi söylemeliydim. Bir yolunu bulurdum.

Kan basıncı benim için çok daha güvenli olurdu.

"Bu istasyonu yaparken kendini rahat hissettiğinden emin misin Tom?" diye soruyor.

Be
n. "Ben rahatım."

"Emin misin?"

"*Eminim*."

Glikoz monitörü bip sesi çıkarıyor. Daisy'nin değeri geri geldi: 120.

"Oruç tutmuyorlarsa bu normal," diye açıklıyor. "Bir tablo var Burada başvurabileceğiniz sayılar var. Eğer kan şekerleri yüksekse, onları mümkün olan en kısa sürede doktorlarına yönlendirirsiniz."

"Anladım." Gülümsemeyi başarıyorum. "Sadece ilk sefer heyecanıydı.

Yine de anladım.

Söz veriyorum."

Daisy uzun bir süre bana baktı ama sonra yüzü gevşedi. Kolumu sıkmak için uzandı. "Sana inanıyorum."

Acaba parmağındaki kanı sıkarken aklımdan geçen düşünceleri bilseydi yine aynı şekilde hisseder miydi?

OceanofPDF.com

Chapter Fourteen

MEVCUT GÜN

SYDNEY

GRETCHEN ve ben bu gece bir kutu mendil tükettik. Ve bir şişe şarap.

Her kadeh şaraptan sonra Bonnie'yi anımsamamız giderek daha ağlamaklı bir hal aldı. Gretchen'ın gözleri ve burnu kızarmış ve şişmiş durumda ve eminim aynada kendimi kontrol etsem ben de aynı görünürdüm. Geç oluyor ama o gitmek istemiyor gibi görünüyor. Ve ben de gitmesini istemiyorum.

"Bonnie'yi hiç gülümseme alıştırması yaparken gördün mü?"

Gretchen bana sordu. "Gülümseme alıştırması mı?"

"Evet!" Gözyaşlarının arasından gülümsemeyi başarıyor. "Onu bir keresinde aynada yaparken yakaladım. İnsanlara tuhaf görünmemek için farklı durumlar için farklı gülümsemeler yapmayı sevdiğini söylemişti. Mesela mutluysa bir gülümsemesi varmış. Bir müşteriyi etkilemeye çalışıyorsa farklı bir gülümseme. Biri aptalca davranıyorsa da farklı bir gülümseme."

"Vay canına," dedim, "hiç bilmiyordum! Nasıl bir gülümseme alacağımızı sanıyordun?"

Gretchen kırgın görünüyor. "*Gerçek* gülümseme tabii

ki." "Belki..."

Yine de bir yanım Bonnie'nin bilmediğimiz bir yönü olup olmadığını merak ediyor. Onu çok iyi tanımama rağmen, bir yanım

Bonnie'ye asla tam olarak ulaşamadım. Mesela Dr. McHottie'ye aşıktı, onunla özel olmak istiyordu ama yine de bize onun adını bile söylemedi ya da onu bizimle tanıştırmadı.

Öyle olsaydı, her şey farklı olabilirdi. Arkadaşlarının onu teşhis edebileceğini bilseydi belki de onu öldürme riskini almazdı.

Bunu düşünmek bile beni tekrar gözyaşlarına boğuyor.

"Oh, hey." Gretchen çantasını karıştırıyor. "Bir şey getirdim." Bir mendil daha alıp gözlerimi sildim. "Ne?"

Muzaffer bir edayla iki saç lastiği çıkardı. "Bonnie bunları evimde bırakmış. Bunları takabileceğimizi düşündüm. Onun şerefine, anlarsın ya?"

Saç tokasını ciddiyetle kabul ediyorum ve saçımı kumaşın içinden geçiriyorum. Gretchen da aynısını yapıyor. Tabii ki ikimiz de gülünç görünüyorduk. Sadece Bonnie saç tokası takabiliyordu.

Gretchen sehpamdan şarap bardağını alıyor, içinde bu sabah dolu olan kırmızı şarap şişesinden kalanlar var. "Bonnie'ye."

Kendi şarap kadehimi onunkine vuruyorum. "Bonnie'ye."

Bu arada, ikimiz de şarabımızın kalanını içtik. Keşke bir şişe daha olsaydı. Yakın gelecekte başka yakın arkadaşlarımın öldürülmesi ihtimaline karşı evde bir tane daha bulundurmalıyım.

Gretchen titrek bir nefes alır. "Eve gitsem iyi olacak. Gerçekten geç oluyor."

Gitmesini istemiyorum ama saatin gece yarısına yaklaştığını da inkâr edemem. Yatmaya çalışmalıyım, ama eminim sadece dönüp duracağım. "Uber çağırman gerekiyor mu?"

Başını iki yana sallar. "Geceyi Randy'nin dairesinde geçireceğim."

Doğru, Gretchen geceyi benim gibi yalnız geçirmek zorunda değil. "O nasıl?"

Onunla ilgili hâlâ karışık duygularım var ama itiraf etmeliyim ki Randy bu sabah bir şampiyon gibiydi. Çığlık atmaya başladığımda anında yanımdaydı. Bayılmaya hazırdım ama o kontrolü ele aldı. Beni oturma odasına götürdü, yatak odasının kapısını arkasından kapattı ve sonra 911'i aradı. O anda neredeyse nefes nefese kalmıştım ama Randy son derece sakindi. O an için minnettardım, her ne kadar sarsılmış olsa da.

"O iyi," diyor Gretchen. "Bu tür şeylerin üstesinden gelir."

Parçalanmış bir ceset bulmayı hafife mi alıyor? Tamam.

"Her neyse..." Gretchen ayağa kalkarken şişmiş gözlerini ovuşturuyor. "Ben çıkıyorum, ama yarın konuşuruz, tamam mı?"

Onu kapıya kadar geçirirken tek düşünebildiğim Gretchen'ın gitmesini istemediğim. Geç oldu ama eminim bir şişe şarap daha bulabiliriz. Tek istediğim Gretchen'ın dairemde kalması ve gözlerim kapanana kadar benimle Bonnie'yi anımsamaması.

Ama gitmesine engel olamıyorum. Kapıda bana sarılıyor, sonra koridorda asansöre doğru ilerleyişini izliyorum. O gidene kadar kapıyı aralık tutuyorum.

Ve şimdi yalnızım.

Bazen sadece kendime ait bir dairem olmasını seviyorum. Geçmişte oldukça kötü oda arkadaşlarım oldu ve ben yalnızlığımı takdir eden bir insanım. Ama şu anda bundan nefret ediyorum. Daire çok boş geliyor. Kesinlikle ve tamamen yalnız hissediyorum.

Şarap bittiği için mutfağa gidip bir sonraki en iyi şeyi buluyorum: bir bardak dondurma. Tadına baktım: naneli çikolata parçacıklı. Naneli çikolatadan nefret ederim. Yalnız yaşadığımı düşünürsek, dondurucumdaki tek dondurmanın neden sevmediğim bir tatta olduğundan emin değilim ama sonra Bonnie'nin getirdiğini hatırlıyorum. Birlikte yemek yiyorduk. Ben yemek yapıyordum, o da tatlıdan sorumluydu. En sevmediğim dondurma çeşidini getirdiği için ona biraz zorluk çıkardım ama onun cevabı şu oldu: "Dondurma *bu Sydney. Her lezzet tanım gereği iyidir.*

Görünüşe göre, onun şerefine saç tokası takıp naneli çikolatalı dondurma yiyeceğim.

Dondurmamı alıp kanepeye uzandım. En sevdiğim lezzet olmayabilir ama yine de tadı oldukça güzel. Yani, bu dondurma. Gerçekten yanlış yapamazsın.

Karnımı doyururken telefonuma uzandım. İlk yaptığım şey Cynch uygulamasını açmak oluyor. Bu sabah, Gizemli Adam'ı arıyordum.

-Sanki yüz yıl önceymiş gibi geliyor. Şu anda aklımdaki en uzak şey o.

Bu sefer arama çubuğuna çok spesifik bir şey yazıyorum. Jacob Sousa adını yazıyorum.

Ve işte orada.

OceanofPDF.com

Chapter Fifteen

Jake'in hâlâ bekâr olduğuna dair bir teyide ihtiyacım varsa, şimdi var. Hâlâ Cynch'te. Benim o kişi olmadığıma kesin olarak karar verdikten sonra hâlâ o kişiyi arıyor.

Jake fotoğrafında iyi görünüyor. Kevin'ınki gibi sahte bir fotoğraf değil. Çoğu insanın fotoğrafından daha çok ona benziyor ama bu beni şaşırtmadı. Jake hiçbir zaman saklayacak bir şeyi olduğunu düşünen bir adam olmadı - ne görüyorsanız onu alırsınız. Genelde işe giderken giydiği gömlek ve kravatı giymiş ve sürekli saat beş gölgesi var. Yemin ederim, tıraş olduktan beş saniye sonra sakalları anında yeniden çıkıyor. Ayrıca gençlik yıllarından kalan bazı sivilce izlerini de gizliyor, ancak Jake'in sıska bir genç olduğunu hayal etmek zor. Çoktan otuz beş yaşında dünyaya gelmiş gibi görünüyor.

Jake'in profilinde listelediği detayları okudum. *Çocuğu yok. Çocuk istiyor. Sigara içmiyor. Siyasi görüşü yok. Favori hobisi: Futbol izlemek.*

Bu bir yalan. Jake'in hobilere ayıracak zamanı yok.

Aradığı şeyin altına şunları yazmış: *Uzun bir çalışma gecesinin sonunda eve gelebileceğim, birlikte sıcak bir akşam yemeğinin tadını çıkarabileceğim ve televizyonda film izleyebileceğim bir kadın bulmak istiyorum.*

Daha fazla yalan. Jake eve gelebileceği bir kadın istemiyor. Eve gelmeyi hiç istemiyor.

Ama içimde kaynayan kızgınlığa rağmen, fotoğrafına baktığımda onunla birlikteyken hissettiğim o çekimi hatırlıyorum. Yıllar önce, ikimiz de bir sürü kötü randevuya çıktıktan sonra Cynch aracılığıyla tanışmıştık ve onu gördüğüm anda... İşte o an şimşek çakmıştı. Uzun bir süre daha kötü randevulara çıkmayacağımı biliyordum.

Neden yürümedi? Jake ve ben şimdiye kadar evlenmiş olmalıydık. Çocuklarımız olmalı ve Facebook'ta iğrenç bebek resimleri paylaşmalıydık.

Telefonumdaki kişiler arasında geziniyorum ve Jake'in adının hâlâ orada olduğunu görüyorum. Daha akıllı bir kadın ayrıldıktan sonra onu silerdi ama ben silmedim. Numarasını değiştirmediği sürece, telefonumda hâlâ kayıtlı.

Kendimi durduramadan, onun adına tıklıyorum.

Jake'in telefonu gerçekten açma ihtimali düşük görünüyor - ne de olsa gece yarısı ve bir dava üzerinde çalışıyor - bu yüzden hattın diğer ucunda derin sesini duyduğumda şaşırıyorum. Adamın hiç ama hiç uyumadığını hatırlayana kadar şaşırmıştım. "Sydney?"

"Hey..."

Neden aradığımı sormuyor ama beni telefonundan silmemiş olması çok şey anlatıyor. "Selam."

Bir dakika önce olduğum kadar yalnız olmama rağmen, Jake hatta olduğu için kendimi daha iyi hissediyorum. Beni her zaman güvende hissettiren bir tarzı vardı. Onun varlığı bir odayı doldurabilir, telefonda bile.

"Dava nasıl gidiyor?" Ona sordum. "Erkek arkadaşını buldun mu?"

"Seninle bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun, Syd. Bu devam eden bir soruşturma."

Jake kurallar konusunda her zaman çok titizdi. "Doğru. Anlıyorum."

Uzun bir iç geçirdi. "Henüz herhangi bir tutuklama yapmadığımızı söyleyebilirim."

"İlgilendiğiniz bir kişi var mı?"

Tereddüt ediyor. "Hayır."

Harika. Yani Bonnie morgda yatarken onu öldüren adam hâlâ dışarıda. "Anlamıyorum. Bu kadar harika parmak izi ve DNA teknolojisine sahip değil misiniz? Katili gözaltına almamış olmanız nasıl mümkün olabilir?"

"O kadar basit değil Sydney. Elimizde DNA ve parmak izleri var ama veri tabanımızda eşleşme yok." Duraklıyor. "Randall Muncy hariç, ama adamımızın o olmadığını biliyoruz."

"Harika."

Jake'i rahatlamak ve belki de bunu yapan piçi yakaladıklarını öğrenmek için aramıştım. Ama ellerinde hiç şüpheli olmadığının ortaya çıkması... Şaşırdım. Bonnie'nin erkek arkadaşının izini bulamamaları nasıl mümkün olabilir?

"Dinle," diyor Jake, "hâlâ yalnız mı yaşıyorsun?" Kıllandım. "*Pardon*?"

"Hayır, yani..." Boğazını temizler. "Sadece dikkatli olmalısın. Kapınızı kilitlediğinizden emin olun. Sürgüsü var mı?"

"Evet."

"Kullan o zaman. Hâlâ Cynch'te misin?"

"Evet..."

"Bir süreliğine ara verebilir misin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Dün gece en iyi arkadaşlarımdan biri öldürüldü. Bir sonraki randevumu pek düşünmüyorum."

"Tamam, iyi, güzel."

Bu konuşma beni huzursuz ediyor. "Endişelenmem için bir sebep var mı Jake?"

Uzun süre sessiz kaldı ve yanımda oturuyor olsaydı boynunu sıkmak isterdim. "Tamam," dedi sonunda, "sana henüz basına sızdırmadığımız bir şey söyleyeceğim. Ama bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"*Neyi* biliyorsun?"

"Bunun sadece ikimizin arasında olduğuna yemin eder misin?"

"Evet!"

"Daha önce sana karşı tamamen dürüst değildim." Jake nefes alır. "Aslında bir parmak izi eşleşmemiz var."

Nefes alıyorum. Bu *harika*. Bu, bir tür tutuklama yapmaya yakın oldukları anlamına geliyor. "Peki nasıl oldu da adamı tutuklamadınız?"

"Çünkü kimin parmak izi olduğunu bilmiyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. O zaman neyle eşleşiyorlar?"

"Başka bir suç mahalli."

Bana anlatmaya çalıştığı şeyi özümserken midem bulanıyor. Bonnie'nin dairesindeki parmak izleri, başka bir evde bulunan parmak izleriyle eşleşti.

Suç mahalli. Bu şu anlama mı geliyor?

"Bonnie'nin yaşlarında başka bir kadındı," diyor. "Görünüşü de ona benziyordu. Ve benzer başka ayrıntılar da vardı. Ölümden önce ve sonra cesede yapılanlar gibi."

Polis memurlarından birinin Bonnie'nin öldürülmeden önce işkence gördüğünü düşündüklerini söylediğini duydum. İnsanın aklından çıkarması çok zor olan türden bir şey. "Özellikle benzer bir şey mi?" Ben sordum.

"Evet," diye onaylıyor. "Ama kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin, Syd.

Bu kamuya açık bir bilgi değil, ancak bilmeyi hak ediyorsunuz."

Söyleme şekline bakılırsa, artık bilmek istediğimden bile emin değilim. Yine de bana söylemezse bu gece uyuyamayacağım. "Ne oldu?

"Her iki kadın da... kafalarından kafa derilerine çok yakın bir yerden, tam olarak aynı noktadan büyük bir saç parçası koparılmıştı. Ve saçları dairelerin hiçbir yerinde bulamadık. Yani katil onu bir hatıra olarak almış olabilir."

Şimdi de Bonnie'nin saçını bodrumunda bir kavanozda saklayan bir deli hayal ediyorum.

"Diğer kurban da Cynch'te pek çok erkekle çıkmış," diyor Jake. "Son çıktığı erkeklerden birkaçının yerini tespit edip şüpheli olarak eleyebildiler ama dairede parmak izleri ve tespit edilemeyen DNA'lar vardı."

"Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık on sekiz ay önce."

Bonnie bana o adamla bir yıl önce çıkmaya başladığını söyledi. Görünüşe göre bir kadını öldürmüş, altı ay ara vermiş, sonra da yeni kurbanını bulmuş.

Başım dönüyor ve bu şaraptan değil. O kadar naneli çikolatalı dondurma yediğim için üzgünüm çünkü hepsini kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Sydney," dedi Jake kararlı bir şekilde, "bu adamı bulacağız. Sana söz veriyorum."

"Onu henüz bulamadınız."

"Bak, eğer bu bir tutku suçu olmasaydı, daha fazla zaman alabilirdi." Kara kaşlarının arasındaki o seksi kırışıklığı hayal edebiliyorum. "Bunu önceden planlayan bir seri katil izlerini daha iyi gizlerdi. Belli ki onunla herkesin içinde görünmemeye ya da kendini göstermemeye dikkat etmiş.

sosyal medyada onunla birlikte görünüyor. Gerçek adını bilip bilmediğini kim bilebilir? Ama merak etmeyin. Onu er ya da geç bulacağız."

Ona inandığımdan emin değilim ama başka ne seçeneğim var ki? Bu dava üzerinde herhangi bir kontrolüm yok gibi. Ama şehirde dolaşan ve genç kadınları hedef alan bir seri katil olduğuna gerçekten inanıyorlarsa, onu bulmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını düşünüyorum.

"Syd," diyor. "İyi misin?"

Boş şarap şişeme, boş mendil kutuma ve eriyen dondurmama bakıyorum. "Ben daha iyiydim."

"Buraya gelmemi ister misin?"

Yüzüm yanıyor. "*Seks çağrısı* mı istiyorsun?"

"Hayır! Tanrım, hayır." Eskiden çok sevimli bulduğum bir şekilde telaşlı görünüyor. "Belki bu gece yalnız kalmak istemezsin diye düşündüm. Ve ben de, bilirsin, orada olabilirim. Kanepende tabii ki. Eğer istersen."

"Biraz uyuman gerekmiyor mu?"

"Uyumak mı? O da ne?"

Her şeye rağmen içimden bir kahkaha attım. Jake her gece sadece birkaç saat uyuyarak varlığını sürdürüyor gibiydi.

"Sorun değil," diyorum. "Arkadaşım Gretchen bütün gece buradaydı. Şimdi de uyumaya gidiyorum. Hem sen de gelirsen tuhaf olur."

"Tuhaf olmasına izin vermezdim."

"Bunun üzerinde herhangi bir kontrolün var mı bilmiyorum." Esnememe izin verdim. "Her neyse, sanırım artık uyumaya çalışacağım."

"Tamam," diyor Jake. "Sadece o sürgüyü attığından emin ol."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Bu kadar endişelenme. Bu gece kimse evime girip beni öldürmeyecek. Bu pek olası görünmüyor."

"Sadece yap."

"Evet anne," diye homurdandım. "Neyse, iyi geceler. Korkunç güncelleme için teşekkürler."

"İyi geceler, Syd."

Telefonu kapattık ve bir an için tek yapabildiğim orada oturup telefonumun siyah ekranına bakmak oldu. Sonra koltuktan kalkıp ön kapıya doğru yürüyorum ve sürgünün yerinde olduğundan emin oluyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Sixteen

ÖNCE

TOM

Ter içinde uyandım.

Rüyamda Daisy'yi görüyordum. *Yine*. Her gece rüyamda onu görüyorum. Ve her seferinde, kalbim çarparak ve çarşaflarım sırılsıklam olarak uyanıyorum.

Bu rüyada Daisy ve ben birlikte mutfakta yemek yapıyorduk. Küçük bir çocukken annemle birlikte yemek yapmayı çok severdim ve babam yemek yapmanın "kadın işi" olduğunu söylese de hala bundan zevk alıyorum. Seramik bir kupanın kenarını kullanarak bıçakları nasıl bileyeceğimi öğrendim, bu yüzden mutfağımızdaki tüm bıçaklar çok keskin. Çok keskin.

Daisy yeşil fasulye doğrarken bir çığlık attı. Gerçek hayatta olsa olsa parmağının ucunu koparabilirdi ama rüyamda bir şekilde elinin tamamını kesmeyi başarmıştı. Kesik el masanın üzerinde duruyordu, parmaklar seğiriyordu. Ve Daisy sıvı mavisi gözleriyle bana baktı. *Bir kaza geçirdim, Tom.*

Ne yapmam gerekiyor? Sol kolunun kütüğünden fışkıran kanı izlerken çaresizce sordum.

Daisy dedi ki, *şimdi eşit değilim. Yani diğer elimi de kesmen gerekecek ki tekrar simetrik olayım.*

Rüya gibi halimde bile bunun iyi bir fikir olmadığını anlamıştım. Ama Daisy sağ elini mutfak tezgahının üzerine koyarken ben de mecburen bıçak bloğundan oyma bıçağını çıkardım. Bıçağı başımın üzerinde tuttum ve sağ ön koluna sertçe indirdim. Kemiği temiz bir şekilde keserek sağ elini kopardı.

İşte o zaman uyandım.

Haftada yaklaşık üç ya da dört kez, güzel kız arkadaşımı bıçakladığım ya da boğduğum bir rüya görüyorum. İki seferinde, boğulana kadar onu suyun altında tuttuğumu hayal ettim. Ve her uyandığımda rahatladığımı hissediyorum.

Ben yapmadım. Ona zarar vermedim. Daisy iyi.

Bu geceki rahatlamam sadece birkaç saniye sürdü. Beni neyin uyandırdığını fark etmem bu kadar sürdü. Çığlık sesiydi.

Annem çığlık atıyor.

Üzerime bir şey giyme zahmetine katlanmadan yataktan fırlıyorum, üzerimde sadece beyaz atletim ve boxerım var. Uzun zamandır böyle çığlık attığını duymamıştım. Bir süre, ben küçük bir çocukken, bu hep olurdu. Annem korkutucu sesler duyarsam odamdan çıkmamamı tembihlerdi. *Dolaba saklan, Tommy,* demişti bana. *Ben söyleyene kadar dışarı çıkmayacağına söz ver.*

Aşağıya indiğimde seslerin mutfaktan geldiğini fark ediyorum. Babamın gür sesi evin içinde yankılanıyor. "Dışarı çıktığımda ne yaptığım seni ilgilendirmez!" diye bağırıyor ona. "Senin işin güzel görünmek ve her akşam masaya yemek koymak! Ve sen ikisinde de boktan bir iş yapıyorsun!"

Mutfakta başka bir şey daha paramparça oluyor - ona daha fazla tabak fırlatıyor. Bedenim kızgın bir öfkeyle doluyor. Annemle bu şekilde konuşamaz. Belki ben çocukken bu yanına kâr kalabilirdi. Ama artık değil.

Ama o hala benden büyük. İşleri eşitlemeliyim. Bir silaha

ihtiyacım var.

Bu evde silah olarak kullanılabilecek çoğu şey mutfakta ve o da orada. Oturma odasına bakıyorum ve gözlerim şömineye yaslanmış ateş demirine takılıyor. Maşanın ucu deriyi yırtacak kadar keskin. Onu babamın göğsünün derinliklerine batırdığımı hayal ediyorum.

Evet, bu olur.

Sağ elimde ateş demirini tutarak mutfağa girdim. Annem yerde kıvrılmış, elleriyle yüzünü tutarak hıçkıra hıçkıra ağlıyor, babam ise viski kokarak başında dikiliyor. Tam o sırada babam annemin kafasına seramik bir kupa fırlatıyor ve annem tekrar çığlık atarken kupa yüzünün bir santim ötesinde paramparça oluyor.

"Hey," diye homurdandım ona. "Onu rahat bırak."

Konuşmama rağmen babamın odada olduğumu fark etmesi biraz zaman aldı. Beni görünce de iç çamaşırlarıma bakıp sırıtıyor. "Yatağına git, evlat," dedi.

Bana asla adımla hitap etmez. Her zaman "çocuk" ya da "oğlan" der. Bu gece artık çocuk olmadığımı öğrenecek.

"Onu rahat bırak." Ateş çubuğunu tehditkâr bir şekilde kaldırıyorum. "Yoksa."

Babam beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Sağ elimdeki ateş demirinin sivri ucuna bakıyor ve birkaç saniye sonra kahkahayı basıyor. Anneme baktı, "Senin bu çocuğa inanabiliyor musun, Luann? Beni *ateş* demiriyle tehdit ediyor."

Annem ellerinden yüzünü kaldırdı. Gözleri ağlamaktan mı yoksa ona vurduğu için mi şişmiş anlayamıyorum. "Tommy, lütfen bu işe karışma. Odana geri dön."

"Anneni dinle evlat," diyor. "Odana dön ve kendi işine bak."

"Hayır. Gitmiyorum."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor. Daha çok anneme benziyorum - burnu, çenesi ve yapısı ona benziyor - ama o ve ben aynı gözlere sahibiz. Çok, çok karanlık ve lazer ışını gibi istediğimiz şeye odaklanmış.

İki hızlı adımda, babam mutfağı geçti. Bir an için saldırabileceğim kadar yakınıma geldi. Ateş demirinin sivri ucunu bira göbeğine saplayabilirdim ve her şey biterdi. Annemi bir daha asla incitemezdi.

Ama tereddüt ediyorum. Ne de olsa o benim babam. Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Tek gereken o tereddüttü. Ben onu durduramadan uzanıp elimdeki s o p a y ı kaptı.

"Ee, Tom..." Koyu renk gözleri benimkilere takılı kalıyor. "Ne diyordun sen?"

Buna inanamıyorum. Bunun bana dönmesine nasıl izin verdim? Daha önce yere sinmiş olan annem ayağa fırladı ve mutfağa doğru koşmaya başladı. "Sakın ona zarar verme, Bill!"

Onu bir bez bebek gibi kolayca yolundan itiyor. Vücudu yere çarpıyor ve kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle sobanın kenarına çarpıyor. Darbe onu bayıltmaya yetmiyor ama içindeki tüm mücadeleyi alıp götürüyor.

Ve şimdi sadece ben ve babam, sağ elinde tuttuğu ateş demiri.

"Beni dinle, evlat." Sesi alçak ve tehditkâr. "Annenle benim aramda ne olduğu seni ilgilendirmez. Anladın mı beni?"

Ona cevap vermiyorum. Ateş demirini kaldırıyor ve ucunu karnıma saplıyor. Deriyi kıracak kadar değil ama atletimi yırtıyor ve acıdan nefesim kesiliyor.

"Bill!" diye hıçkırıyor annem yerden. "Lütfen dur! Lütfen!"

Kafasını çeviriyor. "Kapa *çeneni*, Luann. Yoksa yemin ederim, bu maşayı onun karnına sokarım."

Bunu yapacaktır. Yeterince sarhoş ve yeterince acımasız ve o sopayı onun elinden geri almamın hiçbir yolu yok. İyi bir darbeyle derimi delip geçecek ve bağırsaklarıma saplanacak. Ölmek için korkunç bir yol olacak.

"Bundan sonra bizi yalnız mı bırakacaksın oğlum?" diye homurdanıyor babam.

Cevap vermeyince bana daha sert bir yumruk attı. Sivri uç derimi kesiyor ve yırtık atletimin beyazı kanımla hızla kırmızıya dönüyor. Acı dizlerimi titretecek kadar şiddetli. Annem hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve bana zarar vermemesi için yalvarıyor ama kıpırdamıyor. Bana yardım edemeyeceğini biliyor.

Bir parçam bunu yapmasını istiyor. Beni öldürsün, sonra da hayatının geri kalanını hapiste geçirsin ki annem güvende olsun. Ama çok daha büyük bir parçam ölmek istemiyor. Hayatımda yapmak istediğim çok şey var. Cerrah olmak istiyorum. Bekaretimi Daisy Driscoll'a vermek istiyorum ve bir gün onunla evlenmek istiyorum. Tüm bunların benim için mümkün olup olmadığından emin değilim ama ne istemediğimi biliyorum. Bu berbat, yıkık dökük evin mutfağında, babamın ellerinde ölmek istemiyorum.

"Peki," diye mırıldanıyorum. Ellerimi kaldırıyorum. "Sen ne dersen o."

Yüksek sesle burnunu çekiyor. "Peki gecenin bir yarısı herhangi bir ses duyarsan ne yapacaksın? Kendi işine mi bakacaksın?"

"Evet," diyorum dişlerimin arasından.

"Ne? Bunu pek iyi duymadım."

"*Evet*."

Memnun olan babam ateş demirini indiriyor. Keskin acı kayboluyor, yerini donuk bir sızıya bırakıyor. Atletimin alt kısmı kanımla ıslanmıştı. Yatağa dönmeden önce bunu temizlemeliyim. Çarşaflara kan bulaşmasını istemiyorum.

"Git buradan oğlum," diye çıkışıyor babam bana.

Annemi yalnız bırakmayı gerçekten ama gerçekten istemiyorum, ama gözleriyle bana yalvarıyor, bu yüzden bana söylediği gibi yapıyorum. Ama bu iş daha bitmedi. Bir gün çok ileri gidecek ve onu öldürecek. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

OceanofPDF.com

Chapter Seventeen

MEVCUT GÜN

SYDNEY

BONNIE'NIN CENAZESI BUGÜN.

Brooklyn'de, ailesinin yaşadığı yerdeki bir kilisede yapılacak. Bu ironik, çünkü Bonnie'yi tanıdığım süre boyunca bir kez bile kiliseye adım atmadığından oldukça eminim. Tam olarak dindar olmadığından değil, ama... Dindar değildi. Ama din karşıtı da değildi. Cenazesinin bir kilisede yapılmasından rahatsız olmazdı, özellikle de ailesinin istediği buysa.

Onun için daha rahatsız edici olabilecek kısım ise otuz üç yaşında bir cenazeye ihtiyaç duymasıdır.

Gretchen, Randy ve ben sarı bir taksiye doluşmuş, Bensonhurst'e doğru yol alıyoruz, havada sıcak deri koltukların kokusu var. Randy taksi yerine D trenine binmek istiyordu ama ben süslü cenaze kıyafetlerimle metroyla uğraşmak istemiyordum. Ya bir şey olursa ve oraya zamanında varamazsak? Bonnie dakiklik konusunda çok titizdi - geç kalırsak en azından gelecek yıl boyunca peşimizi bırakmazdı.

"Mendil getirdin mi?" Randy ile benim aramda arka koltuğa sıkışmış olan Gretchen'a soruyorum.

"Bir sürü," diye onaylıyor.

"Neden bu kadar çok mendile ihtiyacın var?" Randy konuşuyor. "Yemek olacak mı?"

Randy'nin üzerinde belli belirsiz siyah sayılabilecek lacivert bir takım elbise var. Her zaman asi olan koyu kahverengi saçlarını taramaya çalışmış gibi görünüyor, ancak taksi yolculuğu boyunca camı açık tuttuğu için tüm çabası rüzgar tarafından boşa çıkarılmış.

"Cenazeye gidiyoruz," diye hatırlatıyorum ona. Bana boş boş baktığında, "Bu *üzücü*" diye ekliyorum.

"Doğru, ama..." Kaşlarını çattı. "Yani, siz sadece arkadaştınız. O senin kız kardeşin ya da annen değildi."

Randy'ye sadece şaşkınlıkla bakabiliyorum. Aptal olmaya bile çalışmıyor. Bonnie'nin ölümüne neden üzüldüğümüz konusunda gerçekten kafası karışmış durumda. Neyse ki ben pişman olacağım bir şey söyleyemeden Gretchen onun kaburgalarına dirsek atıyor. "Sen bir aptalsın," dedi.

İyi dedin.

Kilise, şehrin yarısını kaplıyormuş gibi görünen devasa bir yapı. Bakışlarım, tepesinde bir haç bulunan çan kulesinin üzerinde geziniyor. Taksi, kiliseye girmek için sonsuz bir merdivene benzeyen şeyin önünde duruyor.

Ben cüzdanıma uzanamadan Randy bir tomar banknotu şoföre uzatıyor. "Benden," dedi bize. "Arkadaşınızın cenazesi var ve siz üzgünsünüz."

Kendimi biraz suçlu hissediyorum çünkü Randy'nin kapıcı olarak o kadar para kazandığını sanmıyorum ama insanlar ödeme yapmayı teklif ettiğinde nazik olmayı öğrendim. Taksiden iniyorum ve Gretchen bir adım arkamda. Sıska ama biçimli bacaklarını gösteren siyah eteğini çekiştiriyor.

"Ugh," diyor. "Sence bu etek bir cenaze için uygunsuz derecede kısa mı?"

"Sorun değil," diyorum, içten içe biraz fazla kısa olduğunu düşünsem de. Ama ne yapması gerekiyor? Eve gidip üstünü değiştiremez.

Randy ve Gretchen'ı merdivenlerden ön kapıya kadar takip etmek üzereydim ki kilisenin kenarına yaslanmış bir adam gördüm. Dedektif Jake Sousa'yı görünce midem hafifçe bulanıyor. Arkadaşlarıma önden gidip bana bir yer ayırmalarını söylüyorum ve sonra çantamı göğsüme sımsıkı tutarak Jake'e yaklaşıyorum.

Ben onu fark ettikten bir saniye sonra Jake beni gördü. Bana acımasız bir gülümseme sundu. "Başınız sağ olsun," dedi.

Onun taziyelerini istemiyorum. Tek bir şey umurumda. "Henüz kimseyi tutuklamadınız mı?"

Başını öne eğiyor. "Maalesef hayır."

Buna inanamıyorum. Bonnie'nin öldürülmesinin üzerinden bir hafta geçti ve her geçen gün birilerini tutuklama ihtimalleri daha da azalıyor. "Erkek arkadaşını bulabildiniz mi?"

Başını iki yana sallar. "Ben de bu yüzden buradayım. Ortaya çıkabileceğini umuyorum."

"O kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Katiller genellikle kurbanlarının cenazelerini ziyaret ederler. Birkaçı bu koşullar altında yakalanmıştır."

"Vay be." Alay ediyorum. "Çok çaresiz olmalısın."

Jake gözlerini kaçırır. "Bak, özür dilerim. Keşke sana daha iyi haberlerim olsaydı. Bu piçi bulmak için kaç saatimi harcadığımı bilmiyorsun. Onu öldürenin erkek arkadaşı olup olmadığını bile bilmiyoruz. Belki de tamamen farklı biridir."

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyor. Biz çıkarken, Jake'in cinayetleri çözmede inanılmaz bir başarı oranı vardı. Eğer ben öldürülseydim, davaya bakmasını isteyeceğim dedektif o olurdu. Bonnie'yi öldüren kişiyi o bulamazsa, kimsenin bulamayacağına inanıyorum.

Ama belki de kimse yapamaz. Bu çok iç karartıcı bir düşünce.

Ve korkutucu bir düşünce.

"Geceleri kapını hâlâ kilitliyorsun, değil mi?" Jake bana soruyor.

"Evet," diye onaylıyorum. "Ama endişelenme. Kimseyle çıkmıyorum."

Bu ifadeden ne anlam çıkaracağından emin değilmiş gibi görünüyor. Jake, soğukkanlılığını asla kaybetmeyen iri yarı, kaslı bir dedektif ve onu birazcık kıvırmak beni her zaman eğlendirirdi.

Jake'in Cynch'teki profilini düşünmeden edemiyorum. Sevgilisi için çok meşgulmüş gibi davranmış olabilir ama hala arıyor. Ona istediğini veremese bile hala diğer yarısını bulmayı umuyor.

"Cenazede şüpheli bir şey görürseniz," diyor, "bana haber verir misiniz?"

"Yapacağım."

Dudaklarını birbirine bastırarak bana kaşlarını çatıyor.

"Dikkatli ol, Syd." Evet, sanki o söylemeden de yeterince korkmuyormuşum gibi.

Kiliseye girdiğimde, arka tarafta duran altmış yaşlarında bir kadın fark ediyorum, siyah bir blazer ceket ve etek giymiş, gözleri şiş ve beyazları neredeyse acı verici bir şekilde kan çanağı. Onu Bonnie'nin annesi olarak tanıdım. İçimi bir sızı kaplıyor.

Ona bakmak bile benim için ne kadar korkunçsa, onun için milyonlarca kez daha kötü olmalı.

Başka biriyle sohbet ediyordu ama sonra gözlerimiz kilitlendi. Konuştuğu kişiye "Affedersiniz" diye mırıldanıyor ve aceleyle bana doğru geliyor. İçgüdüsel olarak irkiliyorum. Bayan Griffin'le konuşmak istemediğimden değil, ama ona bakmak bile beni korkunç derecede üzüyor.

"Sydney mi?" diye soruyor.

"Evet." Başımı salladım. "Çok üzgünüm Bayan Griffin."

"Teşekkür ederim." Zaten nemli olan gözlerinden yaşlar akıyor. "Onu çok özlüyorum, ruhum acıyor."

"Çok üzgünüm," diyorum tekrar çünkü gerçekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Yine de ona iyi bir arkadaş oldun Sydney. Bunu gerçekten takdir ediyorum." "Teşekkür ederim. O benim için de iyi bir arkadaştı. Onu çok özleyeceğim."

Daha iyi günler görmüş bir mendille gözlerini siliyor. Rimel sürme zahmetine bile girmemiş ki bu akıllıca bir seçim olmuş. "Polis bana düzenli olarak bir adamla görüştüğünü söyledi. Kim olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Bana biriyle görüştüğünü söyledi ama tek bildiğim bu." "O...

onun adını söylemedi mi? Sana bir fotoğraf göstermedi mi?"

"Üzgünüm, hayır."

"Ama bu nasıl olabilir?" diye patladı. "Siz kızlar sürekli konuşuyorsunuz! Ve hepiniz sürekli en ufak aptalca şeyin fotoğrafını çekiyorsunuz. Bonnie bir keresinde bana bir parça suşinin beş fotoğrafını göndermişti! Nasıl olur da telefonunda çıktığı adamın bir tane bile fotoğrafı olmaz?"

Bir adım geri atıyorum. "Ben... Bilmiyorum."

"Bir şeyler biliyor olmalısın!" Gözyaşları artık serbestçe akıyor. "Lütfen, Sydney! Bu adam hakkında bir şeyler hatırlamalısın! Bebeğimi öldürmesinin yanına kâr kalmasına izin veremezsin!"

"I..."

"Eğer sen olsaydın," diye çıkıştı bana, "Bonnie bunu sana kimin yaptığını bulmak için elinden geleni yapardı! Omuzlarını silkip annene üzgün olduğunu söylemezdi!"

Bayan Griffin şu anda neredeyse histerik durumda. Neyse ki arkadaşlarından ya da akrabalarından biri geliyor, kolunu omzuna doluyor ve onu benden uzaklaştırıyor. Gerçi bu noktada ben de yaprak gibi titriyorum.

En kötüsü de haklı olması. Bonnie'nin Real Kevin'ı benden

uzaklaştırmak için nasıl tehdit ettiğini hala hatırlıyorum. Eğer durumlarımız tersine olsaydı.

bu kadar kolay pes etmezdi. Ona bunu yapan canavarı yakalamak için hiçbir şey yapmadım.

Eğer zamanda geriye gidebilseydim, ona adam hakkında daha fazla soru sorardım. Adı neydi? Bir fotoğrafını görebilir miyim? Nerede çalışıyordu? Tabii ki, cevaplar yine de yalan olabilirdi. Ama en azından bir şey olurdu.

Gretchen ve Randy'nin kilisenin ön tarafına yakın bir yerde buldukları koltuklara doğru ilerlerken bacaklarım beni zorlukla destekliyor. Yanlarına oturmak için koridorda sıkışmam gerekiyor ve Gretchen yine ağlamaya başladı.

"Bonnie'nin annesinin sana bağırdığını gördüm," diyor Gretchen. "Sen iyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Sadece yıkılmış durumda, hepsi bu."

"Tabii ki harap oldu!" Gretchen burnunu çekiyor. "Her şey çok korkunç!"

Bir an için annemi cenazemde kilisede, babam öldüğünde yaptığı gibi histerik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlarken hayal ediyorum. Çocuğunuzun öldürülmesi asla atlatamayacağınız türden bir şey. Gretchen ve ben eninde sonunda hayatımıza devam edeceğiz ama Bayan Griffin edemeyecek. Asla.

Randy uzandı ve parmaklarını Gretchen'ınkilere geçirdi. Gretchen ona minnettar bir gülümsemeyle bakıyor, bu da el ele tutuşacak kimsem olmadığı için daha da üzülmeme neden oluyor. Belki de hiç olmayacak. Ne de olsa son zamanlardaki randevularım gittikçe kötüleşti ve şimdi Cynch'i kullanmaktan bile korkuyorum. Jake'in içeri girip girmediğini görmek için arkamdan kilisenin arka tarafına bakıyorum. En azından o rahatlatıcı bir varlık, her ne kadar ikimiz arasında işler yolunda gitmemiş olsa da. İkimizi. Ama Jake yerine, beni tamamen şok eden bir şey gördüm.

Ben Kevin.

Kevin Bonnie'nin cenazesinde.

OceanofPDF.com

Chapter Eighteen

Gerçek Kevin Bonnie'nin cenazesinde ne yapıyor?

Jake şüpheli bir şey için tetikte olmamı söyledi ve Bonnie'nin annesi cinayetle ilgili ayrıntıları öğrenmek için neredeyse bana saldıracaktı. Bonnie'nin tehdit ettiği adamı kilisenin arka tarafında otururken görmenin Bonnie'nin cesedini bulduğumdan beri gördüğüm en şüpheli şey olduğunu söylemeliyim.

Ama... bu gerçekten o mu?

Tam olarak emin değilim. Tüm nef boyunca uzanıyor ve kilise şaşırtıcı derecede karanlık. Yani yanılıyor olabilirim. Tamamen mümkün.

Daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum ama kilisenin kapılarının açılmasıyla bölünüyorum. Bonnie'nin tabutunu taşıyan tabut taşıyıcıları.

Kilisenin önüne doğru ilerleyen meşe ağacından tabuta bakmaktan kendimi alamıyorum. Daha birkaç hafta önce Bonnie'yle birlikte ağaç pozu verip chai latte keyfi yaptığımızı düşünürsek, şu anda sonsuza dek o kutunun içinde olması imkansız görünüyor. Tabutu taşıyanlardan birini erkek kardeşi olarak tanıyorum ve zar zor ayakta duruyor.

Daha sonra yerel bir mezarlığa gömülecek olmasına rağmen tabutu dinlenme yerine koydular. Bonnie'ye yapılanlardan dolayı kapalı bir tabut ama o buna aldırış etmezdi. Bir keresinde bana insanların tabutlarının açık olmasını ürkütücü bulduğunu söylemişti. Kim ölü bir insana bakmak ister ki?

Yine de onu bir kez daha görmek isterdim. En sevdiği siyah topuklu ayakkabılarını giyeceğini teyit etmek isterdim. Ve onu kim giydirdiyse saçına bir toka taktığından emin olmak isterdim. O da bunu isterdi.

Rahip bize hitap ederken tabuta bakmaktan kendimi alamıyorum. Bonnie'nin öldüğüne ve cesedinin o kutunun içinde olduğuna inanamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl *ölmüş* olabilir? Çok gençti ve hayatında yapmak istediği çok şey vardı. İşten izin alıp Latin Amerika'ya gitmekten ve orada bir yıl geçirip ülke ülke dolaşmaktan bahsederdi. Sahilde bir ev satın alacak kadar para biriktirmeyi hayal ederdi. Hiç enstrüman çalmayı öğrenmemişti ve günün birinde kesinlikle gitar çalmayı öğreneceğini söyledi. *Hayatım bu kadar yoğun olmadığı zaman.*

Ama onun için gerçekten önemli olan tek şey diğer yarısını bulmaktı. Her gece randevuya gitmekten hoşlanmıyordu. Bunu yapıyordu çünkü aşkı arıyordu. Hayatını birlikte geçireceği birini istiyordu.

Artık bunların hiçbiri olmayacak. Asla aşık olmayacak. Asla gitar çalamayacak. Asla sahilde bir evi olmayacak. Bunun yerine, sonsuzluğun geri kalanını toprağa gömülü olarak geçirecek.

Bunu düşünmek bile beni hiperventilasyona sokacakmış gibi hissettiriyor. Dizlerimi tutup derin nefesler almaya çalışıyorum. Sorun yok. İyi olacağım. Bonnie gibi otuzlu yaşlarımın başında ölmeyeceğim.

Gretchen korktuğumu fark ediyor ve elini sırtıma vuruyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

"Uh-huh," diye idare ediyorum.

Ben nefesimi kontrol altına almak için çabalarken Gretchen sırtıma daireler çiziyor. Ama çok zor. Bonnie'yi o tabutta düşünüp duruyorum. Sonsuza dek ölü. Toprakta çürüyor.

Bu ben olmayacağım. Olmasına izin vermeyeceğim.

Asla.

OceanofPDF.com

Chapter Nineteen

ÖNCE

TOM

OKULA GİTTİĞİMDE, hemen önümde iki polis arabası park etmişti.

Neredeyse yüzümü çevirip eve gidecektim. Birden fazla polis arabasının varlığı muhtemelen iyi bir şey anlamına gelemez. Karnımı ovuyorum, babam beni neredeyse ateş demiriyle kazığa oturttuğundan beri büyük ölçüde iyileşmiş olan karnımı.

Slug okula yaslanmış, polis şefini görünce spor ayakkabısıyla aceleyle sigarasını söndürüyor. Yine de ellerinde sigara olan birkaç genç umurlarında değilmiş gibi görünüyor.

"Hey, Slug." En iyi arkadaşıma doğru koşuyorum, onun neler olduğunu tam olarak bildiğinden eminim. O her zaman bilir. "Bu polis arabaları da neyin nesi?"

Slug'ın yüzüne bir sırıtma yayılır. Dudaklarının tam köşesinde kızgın görünümlü bir sivilce var. "Duymadın mı? Brandi Healey'i buldular."

"Oh? Yani eve geri mi döndü?"

"Hayır, *cesedini* buldular." Yüzümdeki ifadeye gülüyor. "Sanırım o kadar da kaçmamış."

Boğulacakmışım gibi hissediyorum. Brandi'yi bulmuşlar. Bu demek oluyor ki.

"Buradan sadece yarım saat uzaklıkta bir ormanda gömülüydü" diyor. "Kış boyunca yağan kar yüzünden kimse onu bulamamış.

Görünüşe göre bir kadın köpeğini gezdiriyormuş ve köpek cesedi çıkarmış."

Okulun duvarına yaslanıyorum, bir kez olsun sigara içmeyi dileyerek Slug, çünkü şu anda bir sigara gerçekten harika olurdu. "Bu...korkunç."

Slug başını sallar. "Duyduğuma göre bunu ona kim yaptıysa öldürmeden önce ona işkence etmiş. Yani, ona gerçekten acı çektirmişler."

"Tanrım."

"Bazı insanlar gerçekten hasta," diyor Slug, sesi neredeyse neşeli olmasına rağmen. "Hey, onu çok iyi tanıyordun, değil mi Tom?"

Büyük bir yudum hava alıyorum. "Pek sayılmaz."

"Evet, sen yaptın. Ona özel ders verdin, değil mi?"

"Zar zor. Çoğu zaman gelmedi bile."

"Adamım." Slug başını sallıyor. "O kıza ders veriyor olsaydım, ellerimi ondan uzak tutamazdım. *Çok seks*iydi, biliyor musun?" Gülüyor. "Artık o kadar da değil."

Ellerim yumruk oluyor - Brandi hakkında konuşması hoşuma gitmiyor. "Onun hakkında böyle konuşma."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Senin derdin ne Tom?"

Başımı sallıyorum. Artık Brandi hakkında konuşmak istemiyorum, ancak bugün herkesin konuşacağı tek şeyin bu olacağına dair içimde kötü bir his var. Ve eğer biri benim...

"Tom!"

Bu Daisy'nin sesi. Bana doğru koşuyor, yüzü gözyaşlarıyla kaplı. Ne olduğunu anlayamadan kendini kollarıma atıyor ve bana yapışıyor. Kafamdaki tüm karanlık düşünceleri bir kenara itip Daisy'yi rahatlatmaya odaklanıyorum.

"Çok korkunç," diye mırıldanıyor Daisy, "Brandi'ye yaptıkları şey..."

Doğal olarak Alison da hemen arkamdan geliyor. Daisy'yi kollarıma almış, altın sarısı saçlarını okşarken Alison bana bakıyor. İfadesini tam olarak okumak zor ama dar dudakları düz bir çizgi gibi. Geçen gün sağlık fuarında, eskiden Brandi'ye özel ders verdiğim gerçeğinden bahsetti. Ama bu bir sır değil. Ve büyütülecek bir şey değil.

Daisy tişörtümün içine doğru burnunu çekerek, "Babam bunu ona kimin yaptığını bulacağını söyledi," dedi.

"Şüphelendikleri kimse var mı?" Slug soruyor.

Alison bana bakmaktan vazgeçmiyor ve bu tüylerimi diken diken ediyor. "Daisy, babanın sana katilin bir öğrenci olduğundan emin olduğunu söylememiş miydin?

okulda?"

"Söylediği buydu," diye onaylıyor Daisy. "Bu yüzden polis herkese bir şey bilip bilmediklerini soracak."

Bir polis memuru tarafından sorgulanmak düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor. Ve eğer söyleyeceklerim hoşuna gitmezse.

"Bugün benimle eve yürür müsün Tom?" Daisy usulca sorar. "Özel ders verdiğini biliyorum ama-"

"İptal edeceğim."

"Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum. Bugün özel ders verdiğim çocuk nasıl olsa bu işten kaytaracak - bana para ödeyen kişi annesi. Ve kim bilir? Son zil çaldığında, okuldan kelepçelenerek çıkarılabilirim.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty

Açıkçası, Brandi Healey'i tanıyanlar listesinde oldukça alt sıralarda yer alıyorum.

Bütün sabahı okulda hoparlörden söylenen isimleri dinleyerek geçiriyorum. İlk yirmi isim Brandi'nin arkadaşlarıydı. Bir sürü arkadaşı olduğu kesin. Sonra da bizim sınıftan Brandi'yle şu ya da bu zamanda öpüşürken görülmüş bazı çocuklar.

Hoparlörden Thomas Brewer'ın adını duyduğumda, sabahın geç saatleriydi ve kendimi tam bir panik içinde bulmuştum. O kadar korkmuştum ki yerimden zar zor kalkabildim ve kapıya doğru giderken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum.

"İyi misin Tom?" İngilizce öğretmenimiz Bayan Anthony bana sordu.

Ben cevap veremeden, odanın arkasındaki bir çocuk ağzından kaçırıyor: "Daisy'nin Brandi'yle çıktığını düşünmesinden korkuyor."

Sonra yanındaki bir grup pislik gülmeye başladı. Bu konuda şaka yapmanın komik olduğunu düşünüyorlarsa, kimse onunla çıktığımı düşünmüyor demektir. Belki de boş yere kendimi yıpratıyorum.

Üçüncü kattaki İngilizce sınıfımın kapısı ile birinci kattaki müdürün odası arasında, endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığına kendimi ikna etmeyi neredeyse başarıyorum. Kendimden emin, rahat bir gülümseme takınıyorum.

polis memuruyla konuşurken kullanmayı planlıyorum. Önemli bir şey değil. Zaten en az iki düzine çocukla konuştular. Ben sadece birçoğundan biriyim.

Ama sonra Şef Driscoll'un müdürün odasında oturduğunu, iri gövdesinin tahta sandalyeye sıkıştığını gördüğümde, tüm güvenim pencereden uçup gitti. *Daisy'nin babasının* beni sorgulayacağını hiç düşünmemiştim. Babamdan ne kadar korkuyorsam, polis şefinden çok daha fazla korkuyorum. Şef Driscoll tarafından sorgulanmak en kötü kabusum.

Hayır, beni *sorgulamıyor*. Sadece birkaç soru soracak. Sakinleşmem gerek.

Tanrı aşkına sakin ol, Tom!

Şef Driscoll beni kapıda görünce gülümsedi. İçgüdüsel olarak donup kalıyorum ve beni odaya sokmak için kocaman bir el sallıyor. Müdürün masasının önündeki küçük tahta sandalyeyi işaret ediyor. "Merhaba Tom," diye gürlüyor. "Otursana."

Sandalyeye oturmaktan çok içine çöküyorum, bacaklarım beni tutamıyor.

"Merhaba efendim," diyorum sesimi yavaş ve saygılı tutarak.

"Şimdi, Tom," gülümsemesi yüzünden kayboldu ve ifadesi acımasızlaştı, "seni buraya neden çağırdığımızı biliyor musun?"

"Brandi'ye olanları duydum."

Başını sallıyor. "Korkunç şeyler. Gerçekten korkunç. Ve bunu ona yapan canavarı yakalamamız gerekiyor."

"Doğru. Tabii ki."

"Yani..." Büyük, kalın ellerini birbirine sürtüyor. Benim ellerim de ter içinde kaldı. "Brandi'ye matematik dersi verdiğini duydum."

"Evet, sadece birkaç aylığına. Ve dürüst olmak gerekirse, seansların çoğunu atladı."

Bu tam olarak doğru değil. Brandi seanslarımızı hiç aksatmadı. *Seni görme fırsatını kaçırmak istemiyorum Tom.*

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?" diye sorar

şef. "Çok iyi değil."

"Uh-huh." Bu sabah tıraş olduğundan şüphelendiğim halde çenesindeki hafif kirli sakalı ovuşturuyor. "Erkek arkadaşı olup olmadığını biliyor musun?"

"Erkek arkadaş mı?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Bazı yakın arkadaşlarına senin sınıfından bir çocuğa aşık olduğunu söylemiş ama kim olduğunu söylememiş. Bu

O da ondan hoşlanıyor gibiydi. Ve birkaç arkadaşına göre, kaybolduğu gece çocukla buluşma planları varmış. Ama dediğim gibi, kim olduğunu bilmiyoruz."

Sesimi eşit tutmak için mücadele ediyorum. "Hiçbir fikrim yok efendim. Ben sadece ona matematik dersi veren aptal bir çocuktum. Bana güvenecek değil ya."

"Doğru. Sanırım değil." İç geçiriyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor, bu sırada kulağa korkutucu gelen bir inilti duyuluyor. "Brandi hakkında ne kadar korkunç bir şey. Daisy'yi kilit altında tutmak istememe neden oluyor."

Sempatik görünmeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Elbette, *sana* güveniyorum Tom." Gülümsemeyi başarıyor. "Dün gece Helen'a dedim ki, 'Tanrıya şükür Daisy Tom'la birlikte, diğer vahşi çocuklardan biriyle değil. O iyilerden biri' dedim."

Yutkunmaya çalışıyorum, ama boğazım kapanmış gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim, efendim."

"Akşam yemeğine ne zaman geliyorsun bu arada?" diye soruyor. "Karım sorup duruyor."

Yemek daveti beni sakinleştirdi. Benden şüpheleniyor olsaydı, beni evine yemeğe davet etmezdi. Yoksa eder miydi? Emin değilim ama tek kızıyla takılmamı *kesinlikle* sorun etmezdi.

Güvendeyim. Şimdilik. Ama öğrenirse.

"Sorun olup olmadığını anneme sorayım," diyorum. "Ama, evet. Bu harika olur."

Asla ama asla onun evine yemeğe gelmeyeceğim.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-One

MEVCUT GÜN

SYDNEY

Bonnie'nin cenazesinin sonunda Gretchen ve ben yanımızda getirdiğimiz tüm kağıt mendilleri tükettik. Ama iyi tarafından bakarsak, duygusal olarak o kadar tükenmiş hissediyorum ki panik atağım azaldı.

İnsanlar kiliseden çıkmaya başladı ve ancak o zaman arkada Gerçek Kevin'i gördüğümü hatırladım. Tabut çıktığında o kadar duygulanmıştım ki her şeyi unutmuştum. Şimdi daha iyi bakabileceğimi düşünerek başımı çevirdim ama...

Bekle, nerede o?

Arka sırada oturuyordu. Onu orada gördüm. Sıranın sonunda. Ama artık onu göremiyorum. Onun oturduğu yerde şimdi yaşlı bir adam var.

"Neye bakıyorsun sen?" Gretchen bana soruyor.

"Um..." Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. "O korkunç randevuya çıktığım adamı hatırlıyor musun? Hani bana saldıran?"

"Evet..."

"Şey, o buradaydı. Cenazede."

"Gerçekten mi?" Gözleri genişledi.

"Nerede?"

"Buradaydı," diye düzeltiyorum kendimi. "Ama... Onu artık görmüyorum. Sanırım gitti..."

"Ne yapmalıyız?" Kolumu tuttu. "Polisi arayalım mı?"

Jake hâlâ burada olabilir ama bunu ona söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Düşündükçe, gerçekten Kevin olduğundan daha az emin oluyorum - karşılaşmalarımızdan hâlâ o kadar korkuyorum ki hayal gücümün sınırlarını zorlamış olabilirim. Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum.

Her neyse, Kevin'in gerçek adını bildiğimden bile emin değilim. Elimde fazladan işe yarar bir bilgi yok. Hayır, Jake'e Kevin'dan bahsettim zaten, araştırmayı ona bırakacağım.

"Boş ver," diye
mırıldandım. "Emin
misin?"

Başımı salladım. "Evet, ben... muhtemelen yanlış anladım."

Ama kendimi cenazedekinin Gerçek Kevin olmadığına ikna ettikten sonra bile içimdeki huzursuzluk hissini atamıyorum. Ama bunun beni etkilemesine izin veremem. Jake'in tavsiyesine uymalıyım. Her gece ölü sürgümü kilitlemeye devam edeceğim ve Cynch'ten uzak duracağım ve umarım Bonnie'ye bunu yapan canavarı yakalar.

Ve sonra hayat devam edecek.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Two

IKI AY SONRA

SYDNEY

Şimdiye kadarki en iyi randevumu yaşıyorum.

Bonnie öldükten sonraki bir ay boyunca kendi gölgemden korktum, kesinlikle flört havuzuna geri atlamaktan çok korktum. Özellikle de Jake ve NYPD'nin geri kalanı onun cinayeti için bir tutuklama yapmadığından beri. Bu kısım beni her şeyden çok çileden çıkarıyordu. İlk başlarda, birkaç günde bir onu arıyor, gelişmeleri soruyor ve hiç gelişme olmayınca da onu azarlıyordum. Bonnie'ye bunu kimin yaptığını bulana kadar başka bir randevuya çıkmayacağıma yemin ettim.

Ama sonra bir gün televizyonun karşısındaki kanepemde her zamanki üniformam olan tişörtüm ve eşofman altımla yemek yerken, tam altı ay sonra otuz beş yaşında olacağımı fark ettim. Hayatım elimden kayıp gidiyordu ve neredeyse iki ay boyunca Bonnie için üzüldükten sonra artık yeter diye düşündüm. Hayatıma devam etmenin zamanı gelmişti.

Ertesi gün Cynch profilimi yeniden etkinleştirdim.

İyi ki de öyle yapmışım çünkü bu randevuda harika vakit geçiriyorum. Adı Travis ve tıpkı fotoğrafındaki gibi görünüyor. Kırmızımsı kahverengi saçları, kare çenesi ve ön kollarında sıkı kasları var ve benden tam altı santim daha uzun.

Ve daha da iyisi, *iyi* birine benziyor. Ortak noktalarımız var. Aynı filmleri seviyoruz (*Rocky*'yi değil), aynı mizah anlayışına sahibiz ve en iyisi, birlikte kahve içtiğimiz süre boyunca beni bir kez bile annesiyle FaceTime yapmaya zorlamadı.

"Sana söylemeliyim Sydney," diyor kahvesini yudumlarken, "bu uzun zamandır çıktığım en iyi randevu."

"Ben de," diye katılıyorum.

Yakın zamanda *New York Times*'a haber olduğu için tıklım tıklım dolu olan bu iddialı küçük kafede bir kahve randevumuz var. Kahve içmeyi ben önerdim, böylece bağlantı kuramazsak onunla sıkışıp kalmayacaktım, ama şimdi iki yaban mersinli kek, bir beyaz çikolatalı ve ahududulu çörek ve ayrıca cronut denen bir şey sipariş ettik - tam olarak bir kruvasan değil ve tam olarak bir çörek değil, ama kesinlikle bir milyon kalorisi var. Akşam yemeklerimizi tamamen şımarttık, çünkü ayrılmak istemiyoruz.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor, "pes etmeye hazırdım. Son zamanlarda bazı sıkıntılar yaşadım."

"Bir de bana sor," diye kıkırdıyorum. "Sana aklını başından alacak hikâyeler anlatabilirim."

"Bahse girerim seni geçebilirim." "Ben o kadar emin değilim."

O bana sırıtıyor, ben de ona sırıtıyorum. Kendimi kaptırmak istemiyorum ama sanırım bu iş bir yere varacak. Gerçekten ikinci bir buluşma olacağını düşünüyorum, sonra üçüncüsü ve belki bundan sonra çok daha fazlası.

Sonra göz ucuyla kahve dükkanının kapısının açıldığını görüyorum. Bir adam içeri giriyor ve kim olduğunu anladığımda neredeyse iki kez bakıyorum.

Bu Gizemli Adam. Bunca zaman sonra.

Travis'le harika vakit geçiriyor olsam da, yuvarlak ahşap masalardan birine yerleşen siyah saçlı yakışıklı adama bakmaktan kendimi alamıyorum. Travis harika biri ama onunla göz göze geldiğimde hiç elektrik çarpmadı. Sonsuzluk gibi gelen Gizemli Adam'la tanıştığım geceden beri böyle bir şey hissetmemiştim. Ama onu çok iyi hatırlamama rağmen, ya beni görmüyor ya da hatırlamıyor, çünkü bana doğru bakmıyor bile.

İyi oldu. Travis harika biri ve benimle ilgilenmediği belli olan seksi bir adamın dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yok.

"Hey," diyor Travis, için için yanan mavi gözleri benimkilere kilitlenerek, "Üçüncü fincan kahvemi içiyorum ve asla uyuyamayacağım, ama bunu devam ettirmek istiyorum. Akşam yemeği için başka bir yere gitmeye ne dersin?"

Kendi kendime gülümsedim çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum. "Akşam yemeğine bayılırım."

"Öyle mi?" Bütün yüzü aydınlanıyor. "Bu harika."

Travis o kadar heyecanlı görünüyor ki Gizemli Adam'ı tamamen unutuyorum. Bu adamla akşam yemeği yemek için sabırsızlanıyorum. Kötü randevu notlarını karşılaştırıp bir şişe şarabı paylaşabiliriz. Randevulardan vazgeçmediğim için çok mutluyum. Bonnie haklıydı. Bu gerçekten bir sayı oyunu. Dr. McHottie hakkında yanılmış olsa da.

Ama sonra Travis'in yüzündeki gülümseme kayboluyor. Birdenbire yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle bana bakmaya başlıyor. Teni masadaki kremle aynı renge dönüştü.

"Sydney," diye nefes nefese kalıyor.

Neden bu kadar dehşete düştüğünü anlayamıyorum. Sonra gömleğimdeki kan lekelerine bakıyorum.

"Aman Tanrım!" Elimi burnumun üzerine kapattım. "Çok özür dilerim, ben..."

Bu harika bir şey. Bir yılı aşkın süredir o meşhur, destansı burun kanamalarımdan birini yaşamamıştım ve *tabii ki* yıllardır yaşadığım en iyi randevu sırasında olacaktı.

Masanın üzerindeki kağıt mendilden birkaç tane alıp yüzümdeki kanı silmeye çalışıyorum. "İzin verin tuvalete gideyim ve-"

Ve sonra gerçekten korkunç bir şey olur.

Ben daha cümlemi tamamlayamadan Travis'in gözleri yuvalarından fırlıyor. Sonra oturduğu yerden kayarak yere yığılıyor ve kafası gürültüyle fayanslara çarpıyor.

Harikaydı. Yıllardır yaşadığım en iyi randevuydu ve aptal kanlı burnum yüzünden onu *bayılttım*.

Tüm kahve dükkânı sessizliğe bürünüyor, kanayan burnum ve yerde baygın yatan sevgilimle birlikte bana bakıyorlar. Bir kadın çığlık atıyor, açıkçası bunun biraz gereksiz olduğunu düşünüyorum.

"Sorun yok," diyorum, mendil hâlâ burnuma bastırılıyken. "Her şey yolunda. Ben sadece..."

Tam o sırada Gizemli Adam'ın ayağa kalktığını ve masaların arasından manevralar yaparak bana doğru geldiğini fark ediyorum. Vay canına, destansı burun kanamamı gördü.

Hem de çok. Bu iş gittikçe daha iyi oluyor.

Gizemli Adam yerde kendine gelmeye başlayan, inleyen ve başını ovuşturan Travis'in yanına çömelir. Gizemli Adam kaşlarını çatarak ona bakar.

"İyi misiniz efendim?" diye sorar.

"Evet..." Travis'in göz kapakları titriyor ve başını tekrar ovuşturuyor. Doğrulmaya çalışıyor. "Ne oldu?"

"Görünüşe göre vazovagal atak geçirmiş ve bayılmışsın," diyor Gizemli Adam. "Ben bir doktorum ve sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. İsterseniz bir ambulans çağırabiliriz."

"Bir vazo... ne?" Travis başını ovuşturur. "Hayır, ben... ben iyiyim." Bana baktı ve irkildi. "Özür dilerim, ben... ben sadece kandan hoşlanmıyorum, anlıyor musun?"

Gizemli Adam bana bakıyor ve bir anlığına gözlerini deviriyor. Ama sonra Travis'e dönüyor ve ona başını ve boynunu nasıl hissettiğini, kollarını ve bacaklarını hareket ettirip ettiremediğini soruyor. Travis utanmış olsa da iyi görünüyor. Bana eskisi gibi bakmıyor. Aslında, bana bakmaktan tamamen kaçınıyor gibi görünüyor.

Travis Gizemli Adam'a "Ben iyiyim," der. "Gerçekten. *Ona* yardım etmelisin." "Ben iyiyim," diye onu temin ederim, her ne kadar şu ana kadar yaklaşık beş tüm kanı temizlemeye çalışırken dokular. Bluzum kesinlikle mahvoldu. -En azından şimdilik. Kan lekelerini çıkarmak için yıllar içinde öğrendiğim bazı iyi numaralarım var.

Travis, "İyi görünmüyorsun," diye işaret ediyor. Hâlâ bana bakmaktan kaçınıyor ve yüzü birkaç ton fazla solgun. Saç çizgisi boyunca boncuk boncuk ter var.

"Endişelenecek bir şey yok," diyorum. "Bu bazen bana da oluyor."

Travis'in beni bir daha görmek isteme ihtimalini *azaltmak* için söyleyebileceğim bir şey varsa, kesinlikle onu söyledim.

"Dinle, Sydney..." Travis boğazını temizler. "Tüm bu olanlardan sonra toparlanmak için biraz zamana ihtiyacın var gibi görünüyor. Neden akşam yemeğini başka bir zaman yemiyoruz?"

"Elbette," dedim. "Cuma gününe ne dersin?"

"Belki." Travis ceketini sandalyesinin arkasından çekerken elleri hafifçe titriyor. "Sana uygulama üzerinden mesaj atarım. Ya da başka bir şey." Kollarını ceketinin kollarının içine sokar. "Neyse, hoşça kal."

Travis'in kafeden olabildiğince hızlı çıktığını söylemek abartı olmaz. Kendi payına düşen hesabı bile ödemedi.

Kahve.

Ve şimdi kanlı burnum, yaklaşık altı kahve ve çok sayıda kek ve danish için bir çek, kurumuş kanla kaplı bir grup buruşuk mendil ve bana bakan Mystery Man ile baş başa kaldım.

"Cuma günü akşam yemeği yiyeceğimizi sanmıyorum,"

diyorum sonunda. Gizemli Adam kahkahayı patlatıyor.

"Ben de öyle hissediyorum, evet."

"Hiç komik değil." Yine de, isteğim dışında, dudaklarımın hafifçe seğirdiğini fark ediyorum. "İster inanın ister inanmayın, burnumdan kan fışkırmaya başlayana kadar, uzun zamandır çıktığım ilk iyi randevuydu."

"*O* adamla mı?" Gizemli Adam, Travis'in bir daha görülmemek üzere ortadan kaybolduğu kapıya doğru bakar. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Onsuz çok daha iyisin. Yani, hangi *yetişkin adam* kanlı bir burun görünce bayılır ki? Biraz acınası, öyle değil mi?"

"Şey..."

"Gerçekten," diyor, "böyle bir adamdan çocuk sahibi olmak istemezsin. Çocuğunun burnuna futbol topu çarptığında ne yapacak? Ucuz atlattın."

"Belki..."

"Ayrıca, hesabı sana kakaladı. Ne pislik ama." Gizemli Adam elini arka cebine attı ve cüzdanını çıkardı. Kahvelerimizi ve pastalarımızı fazlasıyla karşılayacak kadar banknot alıp masaya fırlatıyor. "Bu ne kadar zor?"

Dudaklarımdaki seğirme küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Teşekkür ederim."

Mendili burnumdan çekiyorum. Kan sonunda durmuş gibi görünüyor. Neden olmasın, zaten zararını vermiş.

"Yan tarafta bir hediyelik eşya dükkânı var," diyor Gizemli Adam bana. "Sana yeni bir tişört alayım, böylece eve her yerin kan içinde dönmek zorunda kalmazsın."

"Ciddi misin? O yerler tam bir soyguncu, bir servet ödeyeceksin."

Omuz silkiyor. "Kana bulanmaktan iyidir, değil mi?" Yüzümdeki tereddütü görünce, "Israr ediyorum" diye ekledi.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Tamam o zaman."

"Ve sonra," diyor, "eğer kendini iyi hissediyorsan, seni yemeğe götürmeyi çok isterim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Burun deliklerimden bir kan volkanının patladığına şahit olduktan sonra bana ciddi ciddi çıkma mı teklif ediyor? Ama şaka yapıyor gibi görünmüyor. Güzel kahverengi gözleri benimkilere odaklanmış ve dudaklarında imalı bir gülümseme var.

"Peki," dedim, "tamam."

Gizemli Adam'ın gülümsemesi düz beyaz dişlerini göstermek için genişliyor ve bir kez daha elektrik çarpıyor. Travis harika görünüyordu, ama ben onunla aynı elektriksel çekime sahip değildim - bu çok sık deneyimleyemeyeceğiniz türden bir şey. Görünüşe göre Gizemli Adam da benim için aynı şeyleri hissediyor.

Belki de o aptal burun kanaması başıma gelen en iyi şeydi.

Be
n. "Ben Sydney," diyorum.

"Memnun oldum Sydney," diyor. "Ben Tom. Tom Brown."

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Three

ÖNCE

TOM

BİR HAFTA OLDU ve görünüşe göre "Brandi Healey cinayetiyle ilgili herhangi bir tutuklama yapılmadı."

Şef Driscoll ikinci kez liseye geldi ve birkaç öğrenciyi müdürün odasına çağırdı ama bu sefer ben gelemedim. Hâlâ Brandi'nin gizemli erkek arkadaşını arıyorlar ama pek şansları yok.

Aradıkları kişilerin çoğu Brandi'nin yakın arkadaşları. Listede iyi tanıdığım tek kişi Slug. Polisin Brandi hakkında *onunla* neden konuşmak istediğini hayal bile edemiyorum. Onu çok az tanıyordu.

Şef beni bir daha sorgulamamakla kalmadı, Brandi'yi öldüren canavarı yakalayana kadar kızına her gün okuldan eve kadar eşlik edip etmeyeceğimi bizzat sordu. Hâlâ ders vermem gerekiyor, ama Daisy etrafta bekliyor - umursuyor gibi görünmüyor. Okul kütüphanesinde oturmuş, sessizce kalın kitaplarından birini okuyor. Ne zaman bir şeye konsantre olsa, dilini hafifçe dışarı çıkarıyor. Çok sevimli.

Daisy'yi her gün eve yürüyerek götürmek dört gözle beklediğim bir şey. Gerçi bugün başka bir şey için sabırsızlanıyorum. Bugün biyoloji laboratuvarımızda fetal bir domuzu inceleyeceğiz. Bu özel günü bekliyordum.

Aylardır diseksiyon laboratuvarındayım ve Alison'ın laboratuvar partnerim olmasıyla birazcık mahvolacak.

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum ama Brandi'nin cesedi bulunduğundan beri Alison bana karşı daha da soğuk. Artık bana zar zor bakabiliyor, baktığında da gözlerinde zehir var. Her şey olup bittikten sonraki ilk biyoloji laboratuvarımız bu ve öğretmeninden eşlerini değiştirmesini istediğini öğrenmeyi bekliyorum. Bu benim için sorun olmazdı. Hatta iyiden de öte. Ama öyle bir şans yok. Laboratuvara gittiğimde Alison çoktan yerine oturmuştu.

"Merhaba Alison," diyorum en dostane sesimle.

Sanki ona merhaba deme cüretini gösterdiğim için şaşırmış gibi bana bakıyor. "Hadi şu işi bitirelim," diye homurdanıyor.

Laboratuvara hazırlanmak için bir gece önce ders kitabını okumuştum, bu yüzden öğretmen tepsiyi üzerinde yatan, gözleri kapalı, yüz hatları neredeyse mükemmel bir şekilde oluşturulmuş küçük domuzla birlikte koyduğunda, ne yapacağımı tam olarak biliyorum. Ama Alison'la iyi geçinmeye çalışıyorum, bu yüzden neşteri ona doğru kaydırıyorum.

"Bu onuru sen kazanabilirsin," dedim.

"Hayır, teşekkürler." Onu bana geri itti. "Sen devam et ve yap."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Ve sonra nefesinin altında mırıldanıyor, "Her zaman yapıyorsun."

Alison'ın yanımda oturup, ben biyoloji laboratuvarında A almak için gereken çalışmadan başka bir şey yapmazken beni sessizce yargılamasının beni rahatsız etmediğini söylemeyeceğim. Laboratuvar partneri olduğum için kendini şanslı hissetmeli, onu taşıyorum. Diseksiyonlarla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor. Fetal domuzun bağırsaklarını çözdüğümde *bakmak* bile istemiyor. Ben olmasaydım, sınıfı bile geçemezdi.

Ve evet, bu laboratuvarlar hoşuma gidiyor. Ne olmuş yani? Bunda yanlış bir şey mi var?

Bir saat hızla geçti ve sonuna doğru Bayan Shipley çalışmalarımızı kontrol etmek için geldi. Organların dikkatlice yerleştirildiğini görüyor ve bana onaylayan bir bakış atıyor. "İyi iş, Tom, Alison."

"Bütün işi Tom yaptı," diye konuşuyor Alison. "Ben çoğunlukla burada oturdum."

Bayan Shipley bu itiraftan ne anlam çıkaracağını bilemiyor gibi görünüyor. "Öyle mi yaptı?"

"Evet," diye onaylıyor. "Gördüğünüz gibi bundan çok keyif alıyor. Bunu ondan almak istemezdim."

Bayan Shipley'nin alnı kırışır. "İkiniz de işi eşit olarak paylaşmaya çalışmalısınız. Bu adil olur."

Bu bilgece sözlerle yan masaya doğru ilerliyor. Alison çok kısa kesilmiş tırnaklarına bakıyor. Ortak olduğumuz süre boyunca laboratuvardaki uzmanlığım hakkında küçümseyici yorumlar yapıyor ve ben bundan bıktım.

"Senin derdin ne be?" Ona çıkıştım.

Bana bakıyor, kirpikleri titriyor. "*Benim* hiçbir sorunum yok."

Bunu söyleme şekli tüm vücudumu soğutuyor. Benden hiç hoşlanmazdı ama son zamanlarda bir şekilde bambaşka bir seviyeye geldi. Özellikle de geçen hafta.

Ama Alison'ın beni rahatsız etmesine izin veremem. Okul bitmek üzere, sonra Daisy'yi göreceğim ve onunla eve yürüyeceğim. Alison bunu benden alamayacak.

En azından temizlenmeme yardım ediyor ve çalışma masamızı sildikten sonra zil çalıyor. İşten çıkış. Sonunda buradan çıkabilirim. Alison'la bir hafta daha uğraşmak zorunda kalmayacağım, bir sonraki laboratuvarımıza kadar.

Masanın altından sırt çantamı alıyorum, Daisy ile dolaplarımızın yanında buluşmaya hazırım. Ama daha gitmeden bir el uzanıp kolumu tutuyor. Arkamı döndüğümde Alison arkamdaydı. Düz kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına toplamış, kalın gözlüklerinin ardından çamurlu gözleriyle bana bakıyor.

"Tom," diyor, "konuşmamız gerek. *Şimdi*."

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Four

"KONUŞMAMIZ GEREK. *ŞİMDİ*."

Bana bunları söylerken Alison'ın yüzü son derece ciddi. Gözlerinin altında torbalar var ve çok daha yaşlı olduğunda nasıl görünebileceğine dair hızlı bir bakış atıyorum. Alison orta yaşlı doğmuş birine benziyor.

"Konuşamam," diye mırıldanıyorum. "Daisy'yle buluşmam gerek."

Tamamen yalan değil. Daisy ile buluşmam gerekiyor. Ama Alison'la konuşmak istememin sebebi bu değil.

"Bu önemli." Bana bakmak için başını eğiyor ve birden Alison'ın ne kadar kısa olduğunu fark ediyorum - Daisy'den bile daha kısa. Onu daha uzun gösteren bir şey var, özellikle de laboratuvar sırasında çoğu zaman oturduğumuzdan, ama ayakta dururken omuzlarımın üzerine zar zor geliyor. "Uzun sürmez."

Sesindeki bir kalite bana bu konuda başka seçeneğim yokmuş gibi hissettiriyor. Öyle ya da böyle, Alison ve ben konuşacağız. Ben de bu işi bitirebilirim. "Peki."

Zil çoktan çaldı ve çocuklar okuldan çıkmaya başladı. Daisy dolabının yanında beni bekliyor, ben de geç kalacağımı bildirmek için hızlıca bir mesaj atıyorum. Nedenini açıklamak için sahte bir hikâye uydurmam gerekiyor ama bunu sonra düşüneceğim.

Biyoloji laboratuvarının birkaç kapı aşağısında boş görünen bir sınıf var. Alison beni kolumdan tutup içeri çekiyor. Kapıyı arkamızdan kapattığında gerçekten gerilmeye başlıyorum. Bütün bunlar neyle ilgili? Bana kimsenin duymasını istemediği ne söylemek istiyor?

"Ne oldu?" Sesim endişemi örtmek için kızgınlıkla dolu. "Bu kadar önemli olan ne?"

Alison bana bakıyor. Sınıfın ışıkları sönük ve pencereler biraz doğal ışık sağlıyor olsa da yüzündeki gölgeler uğursuz görünüyor. "Daisy'den uzak durmanı istiyorum."

"*Ne*?"

"Beni duydun."

"Daisy benim kız arkadaşım." Her şeye rağmen, ne zaman bu sözleri söylesem içimi bir mutluluk dalgası kaplıyor. *Daisy benim kız arkadaşım*. Bu sözleri söyleyebildiğim için dünyanın en şanslı erkeğiyim. "Ondan uzak kalamıyorum."

"Doğru," diyor, "yani ondan ayrılman gerekiyor."

Ne? "Sen aklını kaçırmışsın, Alison." Sırt çantamı omzumda kaydırıyorum. "Seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Ben gidiyorum."

Kapıya doğru gitmeye başladım. Alison, "Seni Brandi Healey'i öperken gördüm," diye ağzından kaçırdığında elim neredeyse kapı kolundaydı.

Tamam, dikkatimi çekti.

Arkamı dönüyorum ve sırt çantamın büyük bir gürültüyle yere düşmesine izin veriyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bu konuda yalan söyleme, Tom." Sesi nefretle kaynıyor, beni *hor görüyor*. "Seni gördüm. Okulun arkasında, kaybolmadan birkaç gün önce. Ve bu sadece yanaktan bir öpücük değildi. Onunla öpüşüyordun."

Hasta olacağım. Bunu kimsenin gördüğünü sanmıyordum. Ben ve Brandi dışında kimsenin bilmediğini sanıyordum, sonra da sadece benim. Şimdi, görünüşe göre, Alison da biliyor.

Bu bir sorun.

"Sen o erkek arkadaşsın," diye devam ediyor. "Brandi'nin öldürüldüğü gece onunla buluşan gizemli erkek arkadaş."

Bu doğru değil.

"Polisin bulmaya çalıştığı kişi sensin," diyor, "ama Brandi kimseye sen olduğunu söylemedi. Ama ben seni *gördüm*."

Masalardan birine yaslanıp çarpan kalbimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Gözlerimi kaçırıyorum, ona bakamıyorum. "Ben onun erkek arkadaşı değildim. Onun erkek arkadaşı değildim.

sadece bir öpücüktü. Hiçbir anlamı yoktu."

"Peki neden gece geç saatlerde onunla gizlice buluşuyordunuz?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Yalan söylemeyeceğim-Brandi ve ben çok yoğun bir öpücük paylaştık. Yalan söylemeyeceğim ve bundan zevk almadığımı da söylemeyeceğim. Ama sonunda gidebileceği en son noktanın bu olduğuna karar verdim. Ona hislerimi söyleyecek cesareti henüz bulamamış olsam da Daisy'ye aşıktım. Brandi'yi istemiyordum, her ne kadar o beni çok istiyor gibi görünse de.

Brandi ile buluşacağım gece, ona tam olarak bunu söylemeyi planlıyordum. Ama sonra gelmedi.

"Kimseye söyledin mi?" Ben sordum.

"Hayır," diyor, "ve bundan sonra Daisy'yi rahat bıraktığın sürece de bırakmayacağım."

"Bundan hiç memnun olmayacak."

"Bunu atlatacaktır. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim." "Daisy'yi *asla incitmem*."

"Açıkçası," diyor, "senin neler yapabileceğini bilmiyorum. Herkes Slug'ın sürüngen, senin ise kibar, zeki ve yakışıklı olduğun için iyi biri olduğunu düşünüyor. Ama sen de en az onun kadar kötüsün. Hayır, aslında çok daha kötüsün. Çünkü bunu saklıyorsun. O bir sürüngen ama sen *tehlikelisin*."

"Bu doğru değil," diye mırıldanıyorum.

"Saçmalık." Gözleri parlıyor. "Bütün yıl biyoloji laboratuvarında seninle yan yana çalıştım. Nasıl biri olduğunu gördüm. Diseksiyonlarda nasıl bu kadar iyisin? Kimse sadece ders kitabını okuyarak bu kadar rahat olamaz. Sen çok...işin içindesin. Çocukken hayvanları öldürüp parçalara mı ayırıyordun? Psikopatlar böyle yapmaz mı?"

Söylediği her kelime karnıma bir yumruk gibi iniyor. Öne doğru eğiliyorum, soluk soluğa kalırken destek için avuçlarımı kalçalarıma dayıyorum. "Lütfen konuşmayı kes."

"Daisy'den uzak dur."

Söylediği her şeye, tüm tehditlere rağmen başımı sallıyorum. "Benden bunu yapmamı isteme. Daisy'yi seviyorum. Ona asla zarar vermem."

"Daisy'yi gerçekten seviyorsan," diyor, "haklı olduğumu biliyorsun. Sensiz daha iyi olacağını biliyorsun. Onunla çıktığın sürece hayatı tehlikede ve ben buna seyirci kalmayacağım. Daisy'yi ben de seviyorum."

Sözleri beni çok etkiledi. Daisy'yi seviyorum. Ama her gece onunla ilgili düşük bütçeli bir korku filminden fırlamış gibi rüyalar görüyorum. Ona bir şey olmasını istemiyorum ve içimde küçük bir parça ona güvenmiyor.

kendim. Bazen Daisy ile olan ilişkimin onun hayatını tehlikeye atabileceğinden endişe ediyorum.

"Brandi ve benim hakkımda neden polise gitmedin?" diye sordum. "Neden önce bana geldin?"

Omuz silkiyor, soruya cevap vermek istemiyor. Ama gözlerindeki gerçeği görebiliyorum. Alison benden korkuyor. İzlerimi çok iyi gizlediğimi biliyor ve şef şu anda benim en büyük hayranım. Polise söyleyeceği her şeyin beni hapse göndermeye yetmeyeceğinden ve o zaman tüm kartlarını oynamış olacağından korkuyor. Benden tehlikeli bir düşman yaratmış olacak ve bunu istemiyor.

Benden o kadar korkuyor.

"Bunu düşünmen için sana birkaç gün vereceğim," dedi. "Sonra da Şef Driscoll ile konuşacağım."

Daisy'nin babasına Brandi'nin gizli erkek arkadaşı olduğumu söylerse inanmama ihtimali var ama daha büyük bir ihtimalle Daisy'nin yanına bir daha yaklaşmama izin vermez. Sadece bu bile ilişkimizi bitirir. Alison benim için imkansız bir durum yarattı. Daisy'yi seviyorum ama seçtiğim her yol sonumuzu getirecek.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Daisy söz verdiği gibi dolabının yanında beni bekliyor. Beni gördüğünde tüm yüzü aydınlanıyor. Bu ifadeyi tanıyorum, çünkü şu anda tam olarak böyle hissediyorum. Ona her baktığımda kendimi aptal gibi sırıtırken buluyorum.

"Tom!" Ağır sırt çantasını yerden alıyor - itiraf etmekten utanıyorum, o ilk günden beri bir daha taşımayı teklif etmedim. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Her şey yolunda. Sadece laboratuvardan sonra temizlik yapmak biraz uzun sürdü."

En iyi arkadaşın beni öldürülen kızı öperken yakaladığı ve baban olan polis şefine söyleyeceği için ayrılmak zorunda kalmamız dışında her şey yolunda. Bunun dışında, her şey harika!

"Görünüyorsun..." Başını yana doğru eğiyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Hı-hı." Çok çarpık bir gülümsemeyi zorladım. "Hadi gidelim."

Daisy'yi dışarıda takip ediyorum ve babasına söz verdiğim gibi hiç sapmadan evine doğru yola ç ı k ı y o r u z . Hava iyice bozmuştu.

oldukça sıcak. Kış boyunca yağan tüm karlar çoktan yok oldu. Normalde karı pek sevmem ama şimdi keşke daha uzun süre kalsaydı diyorum. Böylece Brandi'nin cesedini bulmalarından önce daha fazla zamanım olabilirdi, her ne kadar bu kaçınılmaz olsa da.

"Babam her gün benimle eve kadar yürümeni istediği için üzgünüm," diyor. "Bunun biraz aptalca olduğunu biliyorum. Adamın biri çalıların arasından fırlayıp güpegündüz beni öldürecek değil ya."

Elini uzattım. "Seni eve bırakabilirim." "Emin misin?"

"Günümün en güzel kısmı," diye dürüstçe cevap

veriyorum. Daisy bana gülümsüyor. "Benimki de

öyle."

Seni seviyorum Daisy. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Senden vazgeçmek zorunda kalmamak için her şeyi yaparım. Ama başka bir yolu var mı bilmiyorum.

"Babam beni üniversiteye gitmemem için ikna etmeye çalışıyor." Gözlerini deviriyor. "Sanki mezun olduktan sonra burada kalacakmışım gibi."

"Nereye başvurduğunu sanıyorsun?"

Bana utangaç bir gülümseme gönderiyor. "Henüz emin değilim. Sence nerede

Başvuruyor musun?"

"Ben de emin değilim."

"Peki, zamanı geldiğinde," diyor, "listeleri karşılaştırmalıyız. Sence de öyle değil mi?"

Birkaç hafta önce böyle bir yorum beni şaşkına çevirirdi. Diğer çocuklar üniversitede sahada oynamak isteyebilir, ama benim istediğim bu değil. Tek istediğim hayatımın geri kalanını Daisy ile geçirmek. Ve şimdi, Alison yüzünden, bu imkansız olacak.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, daha önce bu neredeyse imkansızdı. Aksini düşünseydim kendimi kandırırdım.

"Seni seviyorum Daisy," diye geveledim.

Şaşırmış bir halde yürümeyi bıraktı. Açıklamamı sindirirken soluk kirpikleri titriyor. Bunu neden söyleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Belki de şimdi söylemezsem bir daha asla fırsatım olmayacağını hissettiğim için. Çünkü önümüzdeki bir ya da iki hafta içinde benim hakkımda aynı şekilde hissetmeme ihtimali çok yüksek. Bir ya da iki hafta içinde, artık benimle konuşmuyor olabilir.

Benden korkuyor bile olabilir.

Bu yüzden hala takdir etme şansı varken ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylemeliydim. Gerçi şimdi yüzüne bakınca bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim.

"Ben..." diyor.

Tanrım, bir hata yaptım. Bunu asla söylememeliydim. Aptal, aptal. "Boş ver."

"Boş ver mi?"

"Hayır, yani..." Elimi onunkinden çekiyorum çünkü nemli bir hal almış. "Ben sadece... Aptalca davrandım. Bunu söylememeliydim."

"Evet, yapmalısın." Tekrar elime uzanıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. Elleri her zaman çok yumuşak. Onları nasıl bu kadar yumuşak yapabiliyor? Özel bir losyon kullanıyor olmalı. "Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Ben de seni seviyorum Tom."

Daisy beni öperken, bir daha asla şu anda olduğum kadar mutlu olamayacağımı fark ediyorum. Bunu hatırlamaya ve tadını çıkarmaya çalışıyorum çünkü çok yakında işler gerçekten kötüye gidecek.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Five

MEVCUT GÜN

SYDNEY

Bir çeşit slasher filmindeki kurban gibi görünüyorum.

Kendimi kafenin tuvaletine kilitledim ve Gizemli Adam'ın, nam-ı diğer Tom'un bana temiz bir gömlekle dönmesini bekledim. Yüzümdeki tüm kanı temizlemeyi başarmıştım ama aptalca soluk pembe bir renk giymeyi tercih etmiştim. Kötü görünüyor. Eve bu şekilde yürümek zorunda kalsaydım, kesinlikle bakışlara maruz kalırdım. Birinin polisi arama ihtimali sıfır değil.

Üstelik pek de iyi göründüğüm söylenemez. Burnunuzdan vücudunuzdaki kanın yarısını kaybettikten sonra bir film yıldızı gibi görünmek zor. Bir yanım Tom'un yemeğimizi başka bir geceye ertelemeyi istemesini diliyor ama bir yanım da bunu yaparsak ondan bir daha haber alamayacağımı düşünüyor.

Banyo kapısı çalınıyor ve kapıyı açtığımda Tom elinde buruşturulmuş beyaz bir gömlekle orada duruyor. Gömleği bana doğru itiyor. "Küçük, değil mi?"

Gömleği kabul ettim ve önümde tuttum. Olamaz. "Üzerinde 'New York'u Seviyorum' yazan bir tişört giymiyorum!"

Bana sırıtıyor. "Neden olmasın? New York'u sevmiyor musun?" "Lanet bir turist gibi görüneceğim!"

"En azından bir cinayet kurbanı gibi görünmeyeceksin."

Haklı olduğunu inkar edemem. Gömleği isteksizce saklıyorum ve kendimi tekrar banyoya kilitliyorum. Kirli bluzu çıkarıyorum ve yeni, utanç verici derecede turistik tişörtümü giyiyorum.

Daha kötüsü de olabilirdi. En azından üzerinde elma resmi yok. Ve onu saklayabileceğim bir ceketim var.

Saçımı düzeltiyorum ve yeni bir ruj sürüyorum. Bir dakika sonra kendimi neredeyse yeniden şık hissediyorum. Bluzu çantama sıkıştırmaya çalışıyorum ama nafile; küçük, narin çantama cüzdanım sığıyor, başka bir şey sığmıyor. Sanırım onu atmam ya da randevunun geri kalanında elimde tutmam gerekecek ki bu hiç de cazip bir seçenek değil.

Banyonun kapısını açıyorum ve Tom orada bekliyor, üzerinde hafif bir Thinsulate ceket var, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Bir kez daha ne kadar yakışıklı olduğuna şaşırıyorum.

Bana bir başparmak işareti yaptı. "Harika görünüyor. Keşke sana Özgürlük Heykeli kar küresini de alsaydım."

"Tişört için sana borcum ne kadar?" Bu berbat şey muhtemelen 50 dolara falan mal olmuştur.

"Saçmalama, bu benim ikramım."

"Peki, teşekkürler." Kanlı bluzumu tutuyorum. "İğrençleşmek istemem ama bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Çantama sığmıyor."

Ceketini okşuyor. "Bu şeyin kocaman cepleri var. Ver şunu."

Kana bulanmış gömleğime dokunmak istemeyecek kadar iğrenmemesinden ve hatta ceplerini lekeleme riskini göze almasından etkilendim. Yine *de* o bir doktor.

"Hazır mısın?" Tom soruyor. "Altıncı Cadde'ye doğru yürürsek, bir sürü harika Hint mekânı arasından seçim yapabiliriz. Hint yemeklerini sevdiğin sürece...?"

"Bayıldım," diyorum.

Bana sırıtıyor. "Şuna bak. Ortak bir noktamız var."

Kafeye doğru gidiyoruz ve Tom benim için kapıyı tutuyor. Pek çok randevuya çıktım ama bir erkeğin kapıyı tutması gerçekten nadirdir. Her şeyin ötesinde, o da bir centilmen.

"Bu arada," diyorum, "her zaman böyle korkunç burun kanamaları geçirdiğimi düşünmeni istemiyorum."

"Bildiğim iyi oldu." Başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Yine de etkileyici bir spontan epistaksis oldu. Demek istediğim, *o kadar* da kuru değildi.

kahve dükkanı. Umarım siz seçmemişsinizdir."

Benimle dalga geçiyor olsa da yüzüm kıpkırmızı oluyor. "*Hayır*."

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyorum, sen..." İlk karşılaşmamızda çekici bir şekilde kan fışkırttığım alnına dokunuyor. "Biliyorsun..."

Dürüst olabilirim. Bir şeylerden şüpheleniyor olmalı ve gerçeği bilmesi, benim seçici olduğumu düşünmesinden daha iyi. "Aslında hafif bir kanama bozukluğum var."

"Öyle mi?" Siyah kaşları havaya kalktı. "Von Willebrand hastalığı mı? Faktör X eksikliği? Faktör II?"

"Von Willebrand hastalığı," diye onaylıyorum o tahmin yürütmeye devam edemeden. Biraz etkilendim - birinci basamak doktorum bile bu konuda pek bir şey bilmiyor gibiydi. Gözümün önünde Google'da aramak zorunda kaldı.

"En yaygın kalıtsal kanama bozukluğu." Utangaç bir şekilde sırıtıyor. "Kusura bakmayın, konu bu tür şeylere gelince ineğin tekiyimdir. Tıp fakültesindeyken, sınav için gerekenden çok daha fazlasını bilen çocuk hep bendim. Ama bazen işte işe yarıyor."

Tom hiç de inek gibi görünmüyor. Aslında sinir bozucu derecede mükemmel görünüyor. Çok güzel, çok zeki, çekici ve bir *doktor*. Tabii ki, Bonnie'nin başına gelenlerden beri bir doktorla çıkma fikrine biraz mesafeliyim, gerçi artık o adamın mesleği ve diğer her şey hakkında yalan söylediğine ikna olmuş durumdayım. Her halükarda, çoğu kadın doktorlarla çıkmaktan çekinmez.

Ama otuzlu yaşlarının ortasında ve hala bekar. Yani onda *bir* sorun olmalı. Muhtemelen ciddi bağlılık sorunları var, tıpkı otuzlu yaşlarındaki diğer bekar erkeklerin yarısı gibi.

Hint restoranına varıyoruz ve Tom yine kapıyı benim için açık tutuyor. Yaptığı her şeyi inceliyorum, her zamanki kırmızı bayrakları izliyorum. Getirildiğimiz ilk yere oturmayı reddetmiyor çünkü kuzeyde falan oturuyor olmalı, tüm gümüş takımlarda kusur olup olmadığını kontrol etmiyor ve oturduğumuzda restoranda tuhaf bir koku olduğunu ve hemen gitmemiz gerektiğini söylemiyor. Hatta benim için sandalyemi çekiyor ki bu çok hoş bir davranış.

"Çok terbiyelisin," diyorum ona.

İltifattan memnun görünüyor. "Annem öğretti."

Ana kuzusu. Aziz annesi ve hiçbir kadının onun gibi olamayacağı hakkında uzun bir soliloquy bekliyorum. Ama gelmiyor. Hâlâ sinir bozucu derecede mükemmel.

"Annenle yakın mısınız?" diye sordum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Biraz. Babam ben lisedeyken kalp krizinden öldü, o zamandan beri sadece ben ve o varız."

"Oh..." Bir elimle ağzımı kapatıyorum. "Çok üzgünüm. Babam birkaç yıl önce kalp krizinden öldü ve bu çok ani ve yıkıcı bir olaydı. Bu kadar genç yaşta daha da zor olmalı."

Çenesi gerilmesine rağmen "Evet," diyor. İlk buluşmamızda babasının ölümü hakkında konuşmaya pek hevesli olmadığı açık ve onu suçladığımı söyleyemem. Konuyu değiştirme zamanı.

"Peki," dedim, "nerede çalışıyorsun?" "New York Üniversitesi'ndeyim."

Güzel, evimden çok uzakta değil. "Peki sen ne tür bir doktorsun?"

Tereddüt ediyor, sanki bana söylemek istediğinden emin değilmiş gibi.

"Ben bir patoloğum." "*Patolog* mu? Ölü bedenleri kesip biçen bir doktor değil mi bu?
gün?"

Önündeki peçetede küçük bir yırtık açarken kaşlarını çatıyor. "Patologların yaptığı tek şey bu değil, biliyorsun. Eğer bir tümörünüz varsa ve doktorunuz biyopsi alırsa, mikroskop altında inceleyip kanser olup olmadığınızı söyleyen kişi patologdur."

"Oh." Yanaklarım yanıyor. "Özür dilerim. Yani yaptığın şey bu mu? Mikroskop altında tümör örneklerine bakmak mı?"

"Şey, hayır," diye itiraf ediyor. "Ben tıbbi tetkikçiyim. Yani çoğunlukla otopsi yapıyorum."

"Demek bütün gün ceset kesiyorsun." Yüzünü bana çevirdi.

"Ve bu hoşuna mı gidiyor?"

"Şey, bu benim *işim*. Entelektüel açıdan teşvik edici buluyorum, eğer sorduğunuz buysa."

Tamam, yani adam yaşamak için cesetleri kesiyor. Bu ilginç.
Belki de hala bekar olmasının iyi bir nedeni vardır.

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor, belli ki konuyu değiştirmeye hevesli. "Muhasebeciyim."

Yüzü rahatlar. "Oh, bu harika. Çok pratik."

"Teşekkür ederim. Falcı olmayı düşünüyordum ama sonra hayır, pek pratik değil, muhasebeci olsam daha iyi olur dedim."

Gülüyor. "Birinin neden bu iki kariyer seçeneği arasında sıkışıp kaldığını anlayabiliyorum."

"Her neyse," diyorum, "yeterince hoşuma gidiyor." Boğazımı temizliyorum. "Yani, nefret etmiyorum."

"401(k)'m hakkında size sormak istediğim bazı sorular olabilir." "Sıraya gir."

Tekrar gülüyor, gözleri inkar edilemez derecede seksi bulduğum bir şekilde kırışıyor. Bana bakma şeklini seviyorum. Bir yanım onun benim ligimin çok dışında olduğunu hissediyor ama o bana öyle bakmıyor. Sanki beni masanın üzerine atıp hemen sevişmek istiyormuş ama bunu yapamayacak kadar kibarmış gibi bakıyor.

Garson bize bardak bardak su getiriyor ve siparişimizi almayı teklif ediyor. Menüye göz atacak vaktim bile olmadı, o yüzden en sevdiğim tavuk tikka masala'yı alıyorum. Tom'un önce benim sipariş vermeme izin vermesini ve yemek seçimlerim hakkında herhangi bir yargıda bulunmamasını ya da istemediğim bir şeyi sipariş etmem için bana baskı yapmamasını takdir ediyorum. Ayrıca garsonun oldukça büyük göğüslerine de bakmıyor.

"Biliyor musun," diyor garson gittikten sonra, "seni ilk gördüğümde numaranı sormak istemiştim."

"Neden yapmadın?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Su bardağından bir yudum aldı. "Az önce sevgilin tarafından saldırıya uğradın. Ne tür bir pislik olduğumu düşünüyorsun? Ayrıca" -duraklıyor- "o zamanlar bir ilişkinin sonlarındaydım."

"Oh." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ciddi bir ilişki mi?"

"Tam olarak değil." Sandalyesinde kayıyor, belli ki bu konuda konuşmak için heyecanlı değil. "Her neyse, artık bitti. Kesinlikle bitti."

Gözlerim sol eline takılıyor ve yüzük parmağının çıplak olduğunu bir kez daha doğruluyor. Ayrıca alyansının bronzluk çizgileri de yok. "Hiç evlendin mi?"

"Hayır, asla." Bunu söylerken yüzünü hafifçe buruşturuyor, sanki hiç evlenmemiş olması onu üzüyormuş gibi. "Sen mi?"

"Hayır, asla. Ama evlenmek istiyorum." Aman Tanrım, bunu neden söyledim ki? İlk buluşmada bunu asla ama asla söylememelisin, bu temel bir kuraldır. Bu adamda gardımı düşürmeme neden olan bir şey var. "Yani, *bir gün*."

"Peki o zaman." Tom su bardağını kaldırır. "Bir güne."

Ve kadehlerimizi tokuştururken, Tom'un bir gün benim olmamın mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Six

ÖNCE

TOM

DAVE AMCAM -annemin kız kardeşinin kocası- birkaç gün önce kalp krizi geçirdi.

Teyzem ve amcam Seattle'da yaşıyor ve annem onları görmeye gidiyor. Küçükken, ne zaman ziyarete gitse onunla giderdim ama artık okulum var, bu yüzden geride kalmak zorundayım. Babamla birlikte.

Evde sadece onun ve benim olmamız beni heyecanlandırmıyor ama öte yandan muhtemelen beni görmezden gelecektir. Onun işi var, benim de okulum. Annem yokken birbirimizi hiç görmeme ihtimalimiz bile var.

Annem Chevy'siyle havaalanına doğru yola çıkmadan önce bana, "Babana iyi davran, Tommy," diyor.

Evet, sanki evimizde sarhoş olup bir şeyler fırlatmaya başlayan *benmişim* gibi. "Tamam."

Ellerini birbirine kenetliyor. "Onu rahat bırak, tamam mı?"

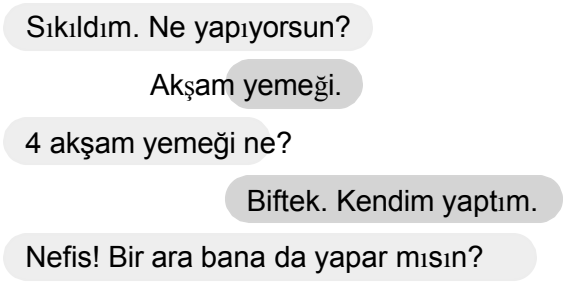
"Tamam."

Bana veda öpücüğü veriyor ve uçağı iner inmez arayacağına söz veriyor. Sanki oturup annemin uçağı düştü diye endişelenecekmişim gibi. Endişelenmem gereken çok daha önemli şeyler var.

Örneğin, Alison'ın ültimatomundan bu yana iki gün geçti ve Daisy hala benim kız arkadaşım. Alison bana uyarı bakışları atmaya devam ediyor ama ben hala ilişkiyi bitirmek için bir hamle yapmadım. Bir şeyler olmasını ve bunu yapmak zorunda kalmamayı umuyorum, her ne kadar bu imkansız olsa da.

Alison'ın polise gitmesine izin veremem. Daisy bana polisin Brandi'yi kimin öldürdüğünü bulamadığını ve tüm umutlarını Brandi'nin gizli erkek arkadaşını bulmaya bağladıklarını söyledi. Aradıkları adamın ben olduğumu bilmelerine izin veremem.

Daisy'nin babası onun güvenliği konusunda bu kadar endişeli olmasaydı, onu bu akşam yemeğe çıkarmak isterdim ama bunun yerine kendime annemin buzdolabındaki et bifteğini pişiriyorum ve Daisy'den telefonuma bir mesaj geldiğinde mutfak masasında geç bir akşam yemeği yiyorum:

Eğer babası izin verirse Daisy'nin biftek yemeye gelmesine çok sevinirim. Ona tam bir ziyafet çekerdim. Sırf onu mutlu etmek için aşçılık okuluna giderdim. Onun için her şeyi yapardım. *Her şeyi*.

Ondan ayrılamam. Ayrılamam. Başka bir yolu olmalı.

Ön kapı çarptı ve telefonumu cebime soktum. Babam nalburdaki işinden eve dönmüş olmalı. Her zaman angarya iş yaptığından şikâyet eder ama işe yarısında sarhoş, diğer yarısında da akşamdan kalma geldiği düşünülürse, bu işe sahip olduğu için şanslı.

Mutfağa sendeleyerek girdiğinde gözleri kan çanağına dönmüştü ve viski kokuyordu. Eve dönerken yerel bar O'Toole's'a uğramış olmalı, çoğu gece yaptığı şey bu.

"Luann nerede?" diye soruyor.

Annemin ona nereye gittiğini yüzlerce kez söylediğinden eminim ama unutmuş olması beni şaşırtmıyor. "Annem Dave Amca'yı görmeye gitti."

"Onda hep bir şeyler var," diye homurdanıyor babam nefesinin altından.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Annemin akşam yemeğinde evde olmadığı nadirdir.

Gloria Teyze'yi yılda sadece iki kez görmeye gidiyor.

"Akşam yemeği nerede?" diye havlıyor bana. "Açlıktan ölüyorum."

Kendi tabağıma bakıyorum. Sadece bir biftek pişirmiştim ve onu da neredeyse bitirmiştim. "Bilmiyorum."

Bana ters ters bakıyor. "Yani kendine yemek yapıyorsun ve başını soktuğun çatıyı ve tüm yemek masraflarını karşılayan ben olduğum halde baban için bir şey yapma zahmetine girmiyorsun öyle mi?"

"Evde olacağını bilmiyordum."

"İnanılmaz," diye mırıldandı. "Sanki hiç terbiyeli yetiştirilmemişsin."

Tökezleyerek mutfağa giriyor ama buzdolabına gitmek yerine, hepsi neredeyse boş şişelerle dolu olan içki dolabına yöneliyor. İçki bizim evde uzun süre dayanmaz. Şişeleri tıkırdatıyor. "Ne oluyor oğlum? Nerede benim viskim?"

"Sen mi içtin?"

İçki dolabını, tüm mutfağı sarsacak kadar sert bir şekilde kapatıyor. "Bana yalan söyleme. Zulamdan gizlice içki aldığını biliyorum."

Gizlice içki içmiyorum, yakınından bile geçmiyorum. Alkolün tadına bile bakmadım.

Babama ne yaptığını gördükten sonra o şeye dokunmayacağım.

Ama onu tanıyorum ve kafasına bir fikir girdiğinde, onu çıkarmak zordur. Eğer içkisini aşırdığımı düşünürse, asla peşini bırakmayacaktır.

"Biliyor musun," diyor bana doğru bir adım atarak, "dayak yemek için fazla büyük değilsin."

Bu sözleri söylerken kemer tokasına uzandı. Ben küçükken babam beni kemer tokasıyla birkaç kez dövmüştü. Onun yolundan çekilmeyi öğrenmem için yeterliydi. Annem her zaman onun kötü muamelesinden nasibini alan kişi oldu.

"Ben odama çıkıyorum," diyorum. "Mutfakta senin için bir sürü yiyecek var."

Elini tokasından çekmesine rağmen homurdanıyor. "Orada ne yapacaksın? Kız arkadaşınla, polis şefinin kızıyla mı konuşacaksın?"

Kaskatı kesildim. Daisy ve beni bildiğinden haberim yoktu. Bu düşünce beni huzursuz etti.

Babam yüzümdeki ifadeyle eğleniyor. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? Annen bana her şeyi anlattı. O kız senin için fazla iyi, biliyorsun."

Pek de haksız sayılmaz. "Evet," diye mırıldanıyorum.

"Onu buraya davet etmekten çekinmeyin." Bana göz kırpıyor. "Şu Daisy Driscoll güzel bir kız. Onunla bir şansım olsa fena olmazdı. Annenin sarkık memelerine bir ara vermek iyi olurdu."

Babamın şimdiye kadar söylediği hiçbir şey beni gerçekten rahatsız etmemişti. Beni kemer tokasıyla tehdit etmesi yeni bir şey değil. Beni onun eşyalarını çalmakla suçlaması da olağan bir şey. Ama Daisy hakkında konuşması hoşuma gitmiyor.

Gerçekten ama gerçekten hoşuma gitmedi.

İğnelemelerinin sonunda beni etkilediğini görebiliyor ve kırmızı yüzüne bir sırıtma yayılıyor. "Geçen gün onu sokakta yürürken gördüm," diye devam etti. "*İyi* görünüyordu. Driscoll'lar Peach Sokağı'nda oturmuyorlar mı? Ve onun yatak odası arkadaki ikinci katta değil mi?"

Babamın Daisy'ye yaklaştığını düşününce ellerim yumruk oldu.

"Eminim hoşuna giderdi." Dudaklarını yalıyor. "*Senin* yapabileceğin hiçbir şey onu tatmin etmez."

"Onu rahat bırakın," diyorum dişlerimin arasından.

"Onu gerçekten mutlu ederim." Ağzından çıkan alkol dumanı gözlerimi yaşartmaya yetiyor. Bir de tanımlayamadığım bayat bir koku daha var. "Hoşuna gitse de gitmese de. Ama bence çok hoşuna gidecek."

Biftek için kullandığım bıçağı elime aldığımı ve babamın göğsüne doğrulttuğumu bile fark etmiyorum. "Daisy'nin yanına yaklaşmayı aklından bile geçirme."

Bıçağa ve yüzüme bakıyor. Kahkahayı patlatması bir saniye sürdü. "Dalga mı geçiyorsun, evlat? Bunu daha önce bir kez denemedik mi ve senin için pek iyi gitmedi mi?"

Daha önce bir kez yapmıştık. Ama bu sefer bıçağı benden alamıyor. Sıkıca kavradım. "Daisy'den uzak dur."

Bu sözlerin Alison'ın birkaç gün önce bana söylediği sözlerle aynı olması ironisini takdir etmemek elde değil.

"İçeceğimi sanmıyorum." Babam bıçağa aldırmadan içki dolabına uzanıyor ve neredeyse boşalmış olmasına rağmen bir şişe viski seçiyor. Son damlaları da bitiriyor. "Aslında, belki bundan hemen sonra gidip senin küçük tatlı Daisy'ne merhaba derim." Bıçağa bakar. "Neden canın yanmadan o şeyi kaldırmıyorsun?"

Babamın annemi çıplak elleriyle dövdüğünü gördüm. Sırtıma kemerle vurduğunu hissettim. Ama asla nefret etmedim

Bıçağı karnının derinliklerine sapladığımda hissettiğim kadar.

Bıçak keskin. Daha bir hafta önce seramik kupalardan birinin kenarında bilemiştim, tıpkı annemin bana öğrettiği gibi. Bıçak temiz bir şekilde karnına doğru kayıyor ve içeri girdiğinde, iyi bir önlem için bir kez çeviriyorum. Ancak bıçağı tekrar çıkardıktan sonra babamın yüzüne bakma tehlikesi geçiriyorum.

Yüzü tam bir şok ifadesiyle donup kalmıştır. Ağzı açık kalmış ve normalde kırmızı olan teni kül rengine dönmüştür. "Tom," diye soluk soluğa mutfak tezgahına yapışıyor.

Ve sonra yere yığılır.

Çok kötü kanıyor. Altında, yerde bir kan birikintisi oluşuyor ama beş litre değil. Onu öldürmeye yetecek kadar değil, bilincini kaybetmesine bile yetecek kadar değil. Hâlâ hayatta ve tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor. Elleri ve dizleri üzerinde durmayı başarıyor ama yapabildiğinin en iyisi bu.

"Tom." Öksürüyor ve tükürüğü muşambanın üzerine düştüğünde kıpkırmızı oluyor. "Ben... Ben senin içinde olduğunu bilmiyordum..."

Belki o bilmiyordu. Ama ben biliyordum.

"Tommy..." Konuşması bulanıklaştı ve artık alkolden olup olmadığından emin değilim. "Ambulans çağırmalısın evlat. Babana yardım etmelisin..."

Kafasını kaldırdığında kahverengi gözleri -benimkilerle aynı renkte- benimkilerle buluşuyor. İşte o zaman ambulans çağırmayacağımı anlıyor. Mutfak zemininde kan kaybından ölmesine izin vereceğimi.

Cebinde telefonunu arıyor. Orada değil. Her zaman barda ya da işte bırakırdı, o yüzden şu anda orada olduğunu tahmin ediyorum. Kanepenin yanında bir sabit hattımız var, ama ayağa bile kalkamadığını düşünürsek, okyanusun ötesinde de olabilir.

Yine de deniyor. Mutfak zemininde sürünerek ilerlerken ve arkasında kan izleri bırakırken mutfakta donup kalıyorum. Annemin en sevdiği tüylü halının üzerine çıkmayı başardı ve neredeyse yere yığılıyordu ama yapmadı. Bu piç sandığımdan daha güçlüymüş. Gerçekten telefona ulaşa*bilir*. Her iki durumda da, yakın zamanda ölmeyecek.

İşte o zaman iki seçeneğim olduğunu fark ettim:

1. Babamı hastaneye götürün ki hayatını kurtarsınlar.

2. Bitir işini.

Zor bir karar değil. Bunu daha önce milyonlarca kez rüyamda yaptım.

Babamın kanına basmamaya dikkat ederek mutfakta ilerliyorum. Her yerde kanlı ayak izlerini takip ediyorum ama şu noktada bunun bir önemi olduğundan emin değilim. Babamın yoluna çıkarak ilerlemesini engelliyorum. Bileğime uzanıyor ve kot pantolonumun paçasına kan bulaştırıyor.

"Tommy," diye mırıldanıyor. "Lütfen. Yaşlı baban çok kötü yaralandı. Bana yardım etmelisin."

Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Kendi gözlerimin yansıması olan kan çanağı gözlerine bakıyorum.

"Onu bir daha asla incitmeyeceksin," diyorum.

Bunlar boğazını kesmeden önce duyduğu son sözler.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Seven

MEVCUT GÜN

SYDNEY

TOM ve ben yemekte harika vakit geçirdik.

Travis'le içtiğim kahve kadar güzel. Daha da iyi, çünkü Travis'le aramızda böyle bir elektriklenme olmamıştı. Bunun da ötesinde, Tom mükemmel bir konuşmacı ve her konu hakkında akıllıca konuşabiliyor. Ve hesap geldiğinde, ödemeye çalışmama bile fırsat vermeden hesabı kapışmasına bayılıyorum.

"Bölüşebiliriz," diye teklif ediyorum.

"Şaka yapıyor *olmalısın*. Akşamı senin için kapıları ve sandalyeleri tutarak geçirmedim, sadece akşam yemeği için bana para vermeni sağlamak için."

Tamam, biraz eski moda ama ben bunu inanılmaz çekici buluyorum. Evet, akşam yemeğini bölüşmeye gücüm yeter ama bana izin vermemesi çok tatlı. Ve ayağa kalktıktan sonra New York'u sevdiğimi kimse bilmesin diye boğazıma kadar iliklediğim ceketimi taşımama yardım etmesine bayılıyorum.

Restorandan çıktıktan sonra girişin önünde oyalanıyoruz. Hava daha da serinledi ve Tom'un yüzüne bakarken ceketimi göğsüme sarıyorum.

"Seni eve götürebilir miyim?" diye soruyor.

İlk buluşmalarda erkeğe nerede yaşadığımı söylememenin iyi bir genel kural olduğunu keşfettim, özellikle de bir kahvede tanıştığım rastgele bir erkek olduğunda

(daha önce beni kurtarmaya gelen biri olsa da). Ayrıca, Tom benimle eve gelirse onu üst kata davet etmekten kendimi alıkoyamayacağımdan ve o üst kata çıktığında kendimi yatak odasında bulmaktan alıkoyamayacağımdan çok endişeliyim.

Bacaklarımı tıraş etmemiş olsaydım, bu kesinlikle korkunç olmazdı. Yani...

"Taksiye bineceğim aslında," diyorum. "İyi olacağım."

"Tamam. O zaman numaranı alabilir miyim?"

Bitter çikolata gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Evet, kesinlikle," diye nefes alıyorum.

Telefon numaramın rakamlarını okuyorum ve o da telefonuna yazıyor. Gerçekten beni arayacakmış gibi görünüyor, ama asla bilemezsiniz. Beni arayacağından yüzde yüz emin olup da aramadıkları çok olmuştur.

"Bir süredir ilk randevuya çıkmadım," diyor, "bu yüzden bana görgü kurallarını hatırlatmalısın. Yarın ararsam, bu hiç hoş olmaz mı? Ezik olduğumu mu düşüneceksin?"

Dudaklarım seğiriyor. "Zaten senin bir ezik olduğunu düşünüyorum, o yüzden beni yarın arayabilirsin."

Bu cevap hoşuna gitmiş gibi görünüyor. "Ayrıca," diye ekliyor, "bugünlerde çocuklar randevularda ne yapıyor? İlk buluşmada öpüşmeye izin var mı yoksa...?"

Bir nefes çekiyorum. Bu adamı öpme düşüncesi neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. "Evet. Buna izin var."

Gözleri parıldıyor. "Güzel."

Ve sonra yaptı. Beni tam Hint restoranının önünde öptü ve sanki hayatım boyunca yaşadığım her öpücük sadece alıştırmaydı, buna kadar çalışıyordum. *Bu* bir öpücük. Vücudumun her parçasının aynı anda eridiği ve öpüşmeyi bıraktığımızda bir yapışkan yığını halinde yere düşebileceğimden endişe ettiğim türden bir öpücük. Bu öyle bir öpücük.

Gerçi Jake'i öpmek de oldukça güzeldi. Hak ettiği övgüyü almasını engellemek istemem.

Tom uzaklaştığında yüzündeki şaşkın ifade benimkini yansıtıyor. İyi ki benim dairemde değiliz, çünkü şu anda kesinlikle kıyafetlerimizi çıkarıyor olurduk.

"Seni yarın arayacağım," diye söz

veriyor. "Arasan iyi olur."

Ve sonra beni tekrar öpüyor. En az ilki kadar güzeldi ve tek düşünebildiğim, *"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" oldu.*

Eve döndükten sonra Tom'un kanlı gömleğimi bana geri vermediğini fark ettim.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Eight

Bu gece Tom'la başka bir randevum var.

Destansı burun kanamamdan sonraki randevuyu da sayarsak bu üçüncü randevumuz. Neyse ki hiçbir yerimden kan fışkırmadığı ikinci randevuyu da atlattık ve kendimi büyük bir zafer kazanmış gibi hissettim. Bu gece onu evime davet etmeyi düşünüyorum ve açıkçası saat dörtteki yoga dersimiz sırasında düşünebildiğim tek şey bu.

"Neden gülümsüyorsun?" Gretchen matını toplarken bana soruyor. Bonnie'nin ölümünden sonra bir ay boyunca yogaya gitmedik çünkü onsuz yapmanın tuhaf olacağını düşündük. Ama sonra Gretchen ders olmadan sırtının ağrıdığını söyledi ve ben de ders olmadan gerginleşmeye başlamıştım, işte buradayız. Ve dürüst olmak gerekirse, sadece ikimizin olması o kadar da farklı değil.

"Bu gece bir randevum var," diye itiraf ediyorum.

"Ooh." Gretchen'ın gözleri heyecanla parlıyor. "Dr. ile mi? Mükemmel mi?"

Bu Gretchen'ın Tom'a taktığı lakap. Garip bir şekilde uygun. Şimdiye kadar, adamda yanlış bir şey bulamadım. Geçimini sağlamak için ceset kesmesi dışında. "Evet, öyle."

"Vay canına, ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" "Gerçekten hoşlanıyorum."

Tom'a beklediğimden daha hızlı ve sert aşık oluyorum. Sadece iki kez çıktık ve ben şimdiden düğünümüzdeki yer düzenini ve banliyöde alacağımız evi hayal etmeye başladım. Tabii ki bunun ne kadar aptalca olduğunun farkındayım. Tekrar söylüyorum, daha üçüncü randevudayız. Tom'un tam bir pislik olduğunu keşfetmek için daha çok zaman var.

Yine de öyle biri gibi görünmüyor. Gerçekten iyi bir adam gibi görünüyor. "Sence aradığın kişi o olabilir mi?" diye soruyor alaycı bir şekilde.

"Bunu bilmek için çok erken."

"Yalancı. Onun Tek olduğunu düşünüyorsun. Yüzünden okunuyor."

Bakışlarını tam olarak karşılayamıyorum, çünkü kesinlikle haklı.

Yoga dersinden çıkarken, Arlene bir tabak çikolata örneği koydu. İşte yogayı bu yüzden seviyorum. Rahatlatıcı müzik dinlerken bir saat boyunca esniyoruz, meditasyon yapıyoruz ve sonunda *çikolata* alıyoruz. Gretchen ve ben birer tane aldık.

"Keyfini çıkarın!" Arlene diyor ki. "Çikolata aslında arkadaşımın şirketi tarafından yapılıyor. Tamamen doğal, gölgede yetişen ve etik olarak ticareti yapılan bir ürün. Ve yüzde doksanın üzerinde kakao içeriyor."

"Kulağa lezzetli geliyor," diyor Gretchen.

"Ayrıca," diyor, "ikinizi tekrar sınıfta gördüğüme çok sevindim. Bonnie'ye olanları duyunca ne kadar üzüldüğümü söylemek istedim." "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Eğer yardımı olacaksa," diyor her zaman boynuna taktığı boncukları okşarken, "sen buradayken stüdyoda Bonnie'nin ruhunu hissediyorum. Sanırım hâlâ sınıfta sana katılıyor."

Bunun bir nebze bile yardımı olmadığını söylemek istiyorum ama Gretchen onun göğsünü sıkıyor ve ona çok teşekkür ettiğini söylüyor. Arlene ve Gretchen'in inandıklarının aksine, Bonnie'nin ruhu yoga stüdyosunda kalmıyor. Arkadaşım öldü ve toprağa gömüldü ve kimse ona bunu kimin yaptığını bile bilmiyor. Ve asla öğrenemeyeceğimizden endişelenmeye başlıyorum.

Gretchen ve ben çıkışa doğru merdivenlerden inerken, ikimiz de çikolatalarımızı ağzımıza atıyoruz. Karşılıklı bakışıyoruz ve Gretchen çikolatayı eline geri tükürüyor. "Aman Tanrım!" diye ağlıyor. "Bir kare toprak yemek gibi!"

Çikolatayı tükürmeyi kendime yediremiyorum, bu yüzden yutmayı başarana kadar sessizce acı çekiyorum. Vay be, ne iğrenç bir çikolataydı. (Kendime not: bir daha asla yoga dersi sırasında ikram edilen çikolatayı almayacağım)

Yoga stüdyosunun bulunduğu binanın cam kapısına bakarken kalbim küt küt atıyor. Kapının yanında duran at kuyruklu bir adam var. O... Gerçek Kevin mı?

Sadece tesadüflere dayanarak onu görmem gerekenden daha fazla görüyorum. Buluşmamızdan bu yana en az yarım düzine kez, Bonnie'nin cenazesinde gördüğüm ve gerçekten o *olduğundan* giderek daha fazla emin olduğum şüpheli görüntü de dahil. Birkaç gün önce bir şarküteriden simit alıyordum ve o da arkamda sıraya girdi. Beni gördüğüne şaşırmış gibi davrandı ama ben buna kanmadım. Sıradan çıktım ve onun vazgeçip gittiğinden emin olana kadar kendimi tuvalete kilitledim. Ondan önce de birkaç hafta önce bir gazete bayisinden sakız alırken arkamdan gelmişti. Ben metro istasyonuna girmeden önce sohbet etmeye çalıştı. Her an karşıma çıkabilirmiş gibi geliyor ve bu beni korkutuyor.

Yoga stüdyosunun dışındaki gerçek Kevin bu mu? "Syd?" Gretchen kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

Adam biraz daha yaklaşır ve yüz hatları belirginleşir. Ve aman Tanrım, bu o. Bu *Kevin*. Yoga stüdyosunun cam kapısının dışında durmuş, içeriden bana bakıyordu.

Ben onu fark etmemiş gibi yapmaya fırsat bulamadan gözlerimiz temas ediyor. Şaşırmış gibi yapıp bana el sallıyor. Ben karşılık vermedim.

"Kim o?" Gretchen bana sordu.

Onunla konuşmayacağımı anlamasını umarak arkamı dönüyorum. "Aylar önce çıktığım o pislik.

-Hani şu beni öpmeye çalışan ve benim de kasığına diz çöktüğüm adam var ya? Sanırım beni takip ediyor olabilir."

"Bonnie'nin cenazesinde gördüğünü sandığın kişiyi mi kastediyorsun?" Başımı salladım.

Gretchen ona bakabilmek için başını çeviriyor, ben de kolundan tutuyorum. "Sakın bakma!"

"Özür dilerim, özür dilerim." Beni ana stüdyonun içine, cam kapının görüş alanının dışına çekti. "Bu korkunç, Syd! Bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Tam adını bile bilmiyorum." Açıkçası, ilk adının Kevin *olduğundan* bile emin değilim. "Onu Cynch'e ihbar ettim. Bonnie'nin cinayetini soruşturan dedektife de söyledim. Başka ne yapabilirim ki? Ve tam olarak *tehdit edici* bir şey yapmadı."

"Ah, neden erkekler bu kadar aptal?"

Asırlık bir soru. "Sorun değil. Eminim eninde sonunda benden bıkacaktır."

Gretchen durumun bu değerlendirmesini kabul etmeye istekli görünüyor. Bonnie bu şekilde bırakmama izin vermezdi; muhtemelen beni karakola götürüp yasaklama emri çıkarttırırdı. Ama o öldü.

"Pislik *olmayan* erkeklerden bahsetmişken," diyor Gretchen, "heyecan verici haberlerim var."

En kötüsüne hazırlandığım için kendimden nefret ediyorum. "Oh?" "Randy ve ben birlikte yaşamaya başlıyoruz!"

Dışarıda gördüğüm Kevin'ı anında unutuyorum. "Gretchen, bu inanılmaz!"

O kadar mutlu görünüyor ki, tam olarak heyecanlanmasam da kollarımı ona dolamaktan kendimi alamıyorum. Gretchen Randy'den çok daha iyisini yapabilir. Onun Bonnie kadar ürkütücü olduğunu düşünmeyebilirim ama onda beni huzursuz eden bir şeyler var...

Yine de bunu arkadaşıma nasıl söyleyebilirim ki? Onun adına mutlu olmaktan başka çarem yok.

"Eşyalarımı onun dairesine taşımak sadece beş dakikamı alacak," diyor. "Aslında her şeyi geride bırakıyorum. Ve tahmin edin ne olacak? Bu demek oluyor ki sen ve ben komşu olacağız!"

"Yaşasın!" Uygun miktarda coşku toplamayı başararak söylüyorum.

"Her neyse," diyor, "şimdi bir şeyler almak için daireme gidiyorum. Metroya binmek ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz."

"Ah, doğru ya. Dr. Perfect ile randevun var." Bana göz kırptı. "İyi eğlenceler! Kurtarma çağrısına ihtiyacın olmadığını varsayıyorum."

"Kesinlikle hayır."

Neyse ki Arlene beni stüdyonun arka tarafındaki alternatif bir çıkışa yönlendirdi de Kevin'den kurtulabildim. Gretchen metroya doğru yürürken ben de apartmanıma geri dönüyorum. Tom'la randevuma daha birkaç saat var ama duş almam gerekiyor ve muhtemelen o zamana kadar takıntılı bir şekilde dolabımdaki her şeyi deneyeceğim.

Sekizinci Cadde'den geçerken telefonum çantamda çalmaya başladı. Tam zamanında çıkarıyorum ki bir taksi şoförü yanımdan hızla geçip

Spor ayakkabılarımdaki kirli yağmur suyu - tüm yağmurlar New York kaldırımına çarptığı anda anında siyaha dönüşür. Jake'in numarası ekranda yanıp sönüyor.

Aman Tanrım, Bonnie'yi kimin öldürdüğünü bulmuşlar mı?

Yaya geçidinin ışığı kırmızı yanıp sönüyor ve ben karşı tarafa geçene kadar saniyeleri geri sayıyor. Karşıdan karşıya geçmek için asla yeterli zaman vermiyorlar - sanki bu ışıklara zamanlayıcıyı kim koyduysa bizi olimpik koşucular sanıyor. Ama yine de aramaya cevap veriyorum. "Jake?"

"Hey, Syd." Duraksıyor. "Neredesin? Ses çok yüksek geliyor."

"Dışarıdayım. Dışarısı gürültülüdür."

"Doğru, doğru." Hattın diğer ucunda iç geçiriyor. "Konuşmak için bir dakikan var mı?"

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Katili buldun mu?" "Hayır."

Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor. "Yapacağına söz vermiştin. İki ay oldu, Jake."

"Biliyorum, ama-"

Sarı bir taksi tarafından biçilmeden Sekizinci Cadde'yi başarıyla geçtiğim için kaldırıma geri adım atıyorum, ki bu hiç belli olmaz. "O zaman neden arıyorsun?"

"Sadece senin için endişeleniyorum. İyi olduğundan emin olmak istedim." "Anlamıyorum. Neden bu kadar endişelisin?"

Diğer hatta bir süre sessiz kaldı. "Bak, bilmen gereken bir şey var."

"Bilmem gereken bir şey mi var?" Bu kulağa hoş gelmiyor. "Neyi bilmeliyim?"

"Başka bir kurban bulduk."

"*Ne?*"

"Beni duydun." Sesi dişlerini gıcırdatıyor gibi çıkıyor. "Veri tabanında yaklaşık üç yıl öncesine ait başka bir olay daha var. Diğer ikisine benzer bir yöntemle, kafa derisine yakın kesilmiş eksik saç. Bonnie'nin dairesinde bulduklarımızla eşleşen DNA izleri bulundu."

Kaldırımın ortasında aniden nefes alamayacakmışım gibi hissederek duruyorum. "Ciddi misin sen? Yani bu bir seri katil mi?"

"Evet."

"Ama gazetede bununla ilgili bir şey görmedim."

"Bunu gazetelerden uzak tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. İnsanların paniğe kapılmasını istemiyoruz."

"Yani, şu anda paniklediğim gibi mi?"

"Bak..." Jake'in sesi az önce bana söylediği şeyin ciddiyeti göz önüne alındığında fazla sakin geliyordu. "Bu adamı bulacağız. Ama bu arada ne yapıyorsanız yapmaya devam edin. Kapılarınızı kilitleyin. Cynch'ten uzak duruyorsunuz, değil mi?"

"Güvenliğim için mi endişeleniyorsun, yoksa tek başıma ölmemi mi istiyorsun?"

"Sydney..."

"Unut gitsin. Şaka yapıyorum."

Hala kaldırımda donmuş durumdayım. Yayalar iki yanımdan süzülüyor, bazıları bana pis pis bakıyor ama ben ayaklarımı bir türlü hareket ettiremiyorum.

"Dinle, Syd..." Jake boğazını temizler, "eğer sen... yani, eğer bir şey yapmıyorsan, bu gece sana eşlik etmek için gelebilirim. Çin yemeği getiririm. Dava hakkında konuşmak zorunda değiliz. Film ya da başka bir şey izleyebiliriz."

Ağzım hafifçe açık kalıyor. "Bana *çıkma* mı teklif ediyorsun?"

"Hayır! Sadece diyorum ki, eğer bu gece bir arkadaş istersen... Yalnız kalmak istemediğini söylüyordun, ben de düşündüm ki..."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Aslında bu akşam bir randevum var."

"Öyle mi?" Jake'in sesindeki şaşkınlıktan alınmamaya çalışıyorum. "Kiminle?"

Kabarık paltolu bir adam New York kaldırımında beş saniye kıpırdamadan durma cüretini gösterdiğim için *bana parmak sallıyor*, bu da biri boğazımı kesmeden önce yeniden yürümeye başlamam için beni cesaretlendiriyor. "Seni ilgilendirmez."

"Meraklı olmaya çalışmıyorum Sydney," diyor. "Sadece senin için endişeleniyorum."

"Endişelenmenize gerek yok. O gerçekten iyi bir adam. Ve... ondan çok hoşlanıyorum." "Oh." Jake'in sesi birkaç kademe düştü. "Şey, bu harika.

Ben mutluyum.

Senin için. Harika bir adamı hak ediyorsun. Ve... ona

güveniyor musun?" "Jake!"

"Pekâlâ, pekâlâ." İç çekiyor. "Sadece söylüyorum, lütfen dikkatli olun. Ve eğer bu adamla ilgili herhangi bir endişeniz varsa, geçmişini araştırmak isterseniz, beni arayın. Ne zaman isterseniz."

İtiraf etmeliyim ki, Jake'in beni güvende hissettiren bir yönü var. O çok uzun, güçlü ve ciddi. Çıktığımız zamanlarda, sanki bir

Her zaman beni koruyan bir koruma. Artık birlikte olmasak da hala beni koruduğunu bilmek rahatlatıcı.

Ama bana göz kulak olması için ona ihtiyacım yok. Ne de olsa Tom var.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Nine

ÖNCE

TOM

Babamın boğazını nasıl keseceğimi çok iyi biliyorum. Aldığım ve baştan sona okuduğum tüm o cerrahi ders kitaplarına teşekkür etmeliyim. Çok geçmeden, annemin halısının her yerinde babamın kanından beş litre vardı. Ve biraz daha.

Babam gözümün önünde öldü. Gözlerindeki ışığın sönüşünü izlerken tek düşünebildiğim bunu hak ettiği. Annemi bir daha asla dövemeyecek. Bir daha asla ailemize terör estiremeyecek.

Ama birkaç saniye sonra, sonunda gitmiş olmasının verdiği rahatlama paniğe dönüşür. Babamı öldürdüm. Babamı *oturma odamda* öldürdüm. Mutfak bıçağıyla şahdamarını kestim. Bunun bir kaza ya da nefsi müdafaa olduğunu iddia etmemin imkanı yok.

Hayatımın geri kalanını hapiste geçireceğim.

Tabii...

Ayağa fırladım, ellerim titriyordu. Kot pantolonum, spor ayakkabılarım ve ellerim kan içindeydi. Ellerimde çok fazla kan var. Beş litre kanın ne kadar çok olduğunu mutfağınızın zeminine dökülene kadar fark edemezsiniz. Bununla tek başıma başa çıkamam. Bu çok fazla.

Ve arayabileceğim tek bir kişi var. Bu imkansız durumdan kurtulmama yardım edebilecek tek bir kişi var.

Kanı temizlemek için ellerimi sıcak suyun altına tutuyorum. Ellerimi ovaladıkça sabun kalıbı pembeleşiyor ama bolca sıcak sudan sonra sabun tekrar beyaza dönüyor ve ellerim tekrar normal görünüyor. Kot pantolonum ve spor ayakkabılarım için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Giydiğim her şeyin yakılması gerekecek. Ama şimdilik ellerimin telefonumu kullanabilecek kadar temiz olması yeterli.

Kişi listemden ilk ismi seçiyorum - en çok aradığım kişiyi. Mutfakta duruyorum, telefon hattın diğer ucunda tekrar tekrar çalarken başım zonkluyor.

Aç şunu. Hadi dostum, sana ihtiyacım var.

"Alo?" diyor tanıdık bir ses.

"Slug," diye boğuldum. "Yardımına ihtiyacım var."

En iyi arkadaşım hiç tereddüt etmedi. "Tabii. Neye ihtiyacın var?"

"I..." Oturma odasındaki halının üzerinde yatan babamın hareketsiz bedenine bakıyorum. "Gerçekten kötü bir şey yaptım. *Gerçekten çok* kötü."

Bir duraklama. "Tamam. Neler
oluyor?" "Sana telefonda
söyleyemem."

"Bana neler olduğunu anlatmazsan sana yardım edemem."

Slug'a gerçekten güvenebilir miyim? İçgüdülerim güvenebileceğimi söylüyor. Ama ya buraya gelir ve çıldırırsa? Yine de başka seçeneğim yok. Bu durumla tek başıma başa çıkamam. "Ailenin arabasını ödünç alıp gelebilir misin?"

"Tabii. Çoktan yattılar. Gittiğimi bile anlamayacaklar."

Bunu çok kibarca söylüyor. Slug'ın anne ve babası altmışlı yaşlarındalar - o pek de mutlu olmayan bir kazaydı - ve onunla uğraşacak enerjileri yok. Bu yüzden ne isterse yapıyor ve onlar da umursamıyor.

Bu mükemmel.

On beş dakika sonra Slug'ın ailesinin Oldsmobile'i garaj yolumuza yanaştı. Dışarı çıkarken pencereden izliyorum, ön kapıya doğru yürümeden önce bir an için uzun bacaklarını uzatıyor. O zile basmadan önce kapıyı çekip açıyorum. Slug şaşırmış görünüyor, iskelet gibi bileği havada donmuş.

"İçeri gir," dedim ona.

"Tanrım, Tom." Ben kapıyı neredeyse ayağına çarparak kapatamadan antrede sendeleyerek içeri girdi. Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra tişörtümdeki kan lekesini fark ediyor. Ağzı açık kaldı. "Tom..."

"Başka seçeneğim yoktu," diyorum sıkıca, bu doğru olmasa da.

Slug beni geçip oturma odasına girerken kalbim küt küt atıyor. Halının üzerinde ölü yatan babamı fark etmesi yarım saniyesini alıyor. Keskin bir nefes alıyor ve ben de nefesimi tutup ne diyeceğini bekliyorum. Slug'ı hayatımın çoğunda tanıdım ve ona güveniyorum, ama bunun bir erkeğin en iyi arkadaşından isteyebileceği olağan iyilikler alanının dışında kaldığını söylemek yanlış olmaz.

"Demek," diyor Slug yavaşça, "sonunda o orospu çocuğunu öldürdün." "O bir kazaydı," diyorum beceriksizce.

"Evet, bir kaza. Boğazı kesilerek açılmış."

Titreyen elimi saçlarımda gezdiriyorum, şimdi fark ediyorum ki saçlarımda *da* kan var. Tanrım, *her yerde* kan var. Bu anatomi ders kitaplarında öğrenemeyeceğiniz bir şey, orası kesin. Son on beş dakikamı mutfak zeminindeki kanı temizleyerek geçirdim ve iyi bir iş çıkardım ama annemin halısını ne yapacağımızı bilmiyorum. Bir çeşit ekstra güçlü halı temizleyicisine ihtiyacımız olacak ve eminim o zaman bile geride izler kalacaktır.

Slug sanki aklımı okuyormuş gibi, "Halıyı kurtaramazsın," diyor. "Onu halının içine sarabiliriz."

"Sarmak mı?"

"Cesetten kurtulduğumuzda." Slug bana bıkkın bir bakış attı. "Sana yardım etmem için beni çağırdığın şey bu değil miydi?"

En iyi arkadaşıma bakıyorum. Yüzü pizza yüzeyi gibi çok yağlı ve alnında şiddetli bir sivilce atağı var. Ama en tuhafı, ürkütücü derecede sakin görünmesi. Yerimden fırlamak üzereyim ama Slug bir salatalık kadar soğukkanlı.

Slug, "Onu halıya sarar ve bagajıma koyarız," diyor. "Bagajı kaplayabileceğim çöp poşetiniz var mı?"

"Tabii."

Kıpırdamayınca Slug kaşlarını kaldırdı. "Neyi bekliyorsun? Bu işi halletmek için sonsuza kadar vaktimiz yok." "Tamam. Kaç tane lazım?"

"Altı kişi yapmalı."

Arabasının bagajını bir cesetle doldurmak için ihtiyaç duyacağı çöp torbası sayısını nereden biliyor? Belki de bu sorunun cevabını bilmek istemiyorumdur.

Ona çöp poşetlerini getirdikten sonra üstümü değiştirmek için yukarı çıkıyorum. Kanlı tişörtüm ve kot pantolonumla tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum ama evden babamın kanıyla çıkmayacağım.

Yukarıdayken banyo aynasına bakmak için bir saniyemi ayırdım. İyi ki de bakmışım, çünkü yüzümde ve saçımda tahmin ettiğimden çok daha fazla kan var. Neyse ki saçlarımın rengi o kadar koyu ki görünmüyor. Bununla işimiz bittikten sonra uzun bir duş almam gerekecek.

Yüzümün derisi yarı ölüymüşüm gibi son derece solgun ve gözlerimin altında morluk gibi görünen koyu mor halkalar var. Geçen haftadan beri uyanıkmışım gibi görünüyorum.

Kıyafetlerimi değiştirirken telefonumu şifonyerin üzerine koyuyorum ve ben banyodayken çalıyor. Bir mesaj. Aceleyle geri dönüp ekranı açıyorum ve Daisy'den bir mesaj çıkıyor:

Bu videoyu izlemelisin!

Piyano çalan bir kediyle ilgili bir şeye benzeyen videoya tıklamıyorum. Şu anda sevimli hayvanlar için havamda değilim. Hiç havamda oldum mu emin değilim ama kesinlikle şimdi değilim. Sevimli hayvanlarla ilgilenmekten o kadar uzağım ki komik bile değil. Daisy'den gelen bir mesajı görmezden gelmekten nefret ediyorum ama cevap veremiyorum.

Aşağıya indiğimde Slug halıyı babamın bedeninin etrafına sarmayı başarmıştı. Onu örtmek için neredeyse tam olarak doğru uzunlukta. Şanslıymış.

Slug beni görünce doğruldu ve ellerini kendi kot pantolonuna sildi. Onun kot pantolonu da ağabeylerinden birinden kalma. Slug kardeşleri arasında acayip uzun olan tek kişi.

"Bagajımı çöp torbalarıyla kapattım," diye anlatıyor. "Bagaj garaj kapısına dayanacak şekilde arabayı döndürdüm ama babanın arabası zaten içeride olduğu için geri dönemedim. Her neyse, onu hemen oraya atabiliriz. Kimse görmez."

"Doğru." Slug'ın bu işte çok *iyi* olmasından rahatsız olmamak çok zor. Ve Slug *hiçbir şeyde* iyi değil. Böcek yemek dışında.

"İyi misin Tom?" Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Çıldırmaya başlamayacaksın, değil mi?"

"Ben iyiyim," diye idare ediyorum.

"Güzel." Slug yerdeki büyük halı parçasına bakıyor. "Çünkü onu tek başıma kaldıramam. Bu iki kişilik bir iş."

İkimiz için bile zor bir işti. Slug bir ucunu kaldırıyor, ben de diğer ucunu kaldırıyorum ama babam iri bir adamdı ve ikimiz de homurdanıyor ve onu düşürmemek için elimizden geleni yapıyoruz. Neyse ki Slug bagajı ve garaj kapısını çoktan açmıştı, biz de hemen yola koyulduk. Yaklaştıkça paniklemeye başladım.

ama Slug endişeli görünmüyor ve yeterince emin, onu içeri sokmayı başardık. Bagajı kapattığımızda, bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyorum. Bu cesetten nasıl kurtulacağımızı bile bilmiyorum. Önümüzde uzun bir gece var.

Ama birden bunların hiçbirinin önemi kalmadı. Çünkü bagajdan başımı kaldırdığımda birinin bizi izlediğini fark ediyorum. Kaldırımda duran bir figür var ve her hareketimizi görmüşler.

Tanrım, bu Alison.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty

ALISON babamın cesedini bagaja koyarken bizi gördü.

Görmüş olmalı. Dışarısı karanlık ama *o kadar* da değil. Ve verandamızın ışıkları açık, ekstra ışık sağlıyor. Lanet sundurma ışıklarını neden kapatmadığımı bilmiyorum. Neyim var benim böyle? Cinayet 101 gibi bir şey bu. Cesedi bagaja tıkmak için dışarı çıkmadan önce aptal ışıkları söndür.

Ama belki de görmemiştir. Yanında köpeği vardı -kendisinden çok daha dost canlısı görünen bir köpek- ve belki de köpeğin kakasını toplamaya ya da köpek sahiplerinin yürüyüş sırasında yaptıkları şeylere odaklanmıştı. Ne yaptığımızı bildiğinin garantisi yok. Yani, her şeyi görse bile, tek bildiği bagaja bir halı tıkıştırdığımız. Belki de evi yeniden döşetiyoruzdur.

Elbette, babamın kaybolduğunu duyarsa, ikiyle ikiyi kolayca bir araya getirebilir.

"Merhaba Alison," diye mırıldanıyorum.

Slug onun adını duyunca sertçe başını kaldırır. Sertleşiyor ama tek kelime etmiyor. Başka şartlar altında olsa beni dürtüyor ve onun ne kadar seksi olduğundan bahsediyor olurdu.

"Merhaba," diyor Alison sessizce.

Onunla konuşmak için bahçemin yarısını koşarak geçiyorum. Yüzünü göremeyecek kadar karanlık, bu da ne düşündüğünü anlayamadığım anlamına geliyor. Bizi gördü mü? *Gördü mü?*

"Köpeğini mi gezdiriyorsun?" Ben soruyorum.

Elindeki tasmaya bakıyor. "Ah, *evet*." "Bunun için biraz geç değil mi?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Rufus beni koruyacak."

Sanki bir işaretmiş gibi, it bana hırlamaya başladı. Harika. Köpek şimdi beni parçalayacak. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Sus, Rufus," diye tıslıyor Alison köpeğine.

Köpek hırlamayı kesmiyor. Çok sinirlendi ve şimdi Alison'ı öne doğru çekecek kadar tasmayı zorluyor.

Ama bana doğru gitmiyor. Beni geçmeye çalışıyor.

"Üzgünüm," diye homurdanıyor Alison. "Ona ne oldu bilmiyorum."

Rufus Oldsmobile'e doğru atılana kadar ben de atılmadım. Slug bir an paniklemiş görünüyor, elleri havada arabadan uzaklaşıyor ama köpek arabanın bagajında aniden duruveriyor. Ve sonra tüm enerjisini bagaja yöneltmiş vahşi bir hayvan gibi havlamaya başlıyor.

"Orada hiç çiğ et var mı?" Alison bize soruyor. "Sadece çiğ etin yanında böyle davranıyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum, çünkü mutlak bir dehşet içinde donup kaldım, ama sonra Slug konuştu, "Evet, ailemin yarın yapacağı barbekü için Tom'dan biraz hamburger eti ve sosisli sandviç alıyordum."

"Bu işe yarar." Alison tasmasını çekiştirerek isteksiz Rufus'u uzaklaştırmaya çalışıyor. "Bu arada Tom, Daisy ile konuşma fırsatın oldu mu?"

Lütfen, bu olmaz, şimdi olmaz. "Henüz değil."

"Ama yakında?" Kalın gözlüklerinin ardından bana bakıyor.

"Doğru mu?" "Doğru," diyorum sıkıca.

Cevabımdan tatmin olan Alison, Rufus'u Oldsmobile'in bagajından çekmeyi başarıyor ve kaldırıma geri döndüklerinde köpek isteksizce yoluna devam ediyor. Slug ve ben Alison'ın uzaklaşmasını izliyoruz, ikimiz de neredeyse nefes almaktan korkuyoruz.

"Görmüş," diyor adam, kızın duyamayacağından emin olduğunda. "Görmüş olmalı."

Alison'ın sadece küçük bir nokta olduğu uzaklara bakan Slug'a bakıyorum. "Onun yaptığını sanmıyorum. Oldukça karanlık."

"*Bir şeyler* yaptığımızı biliyor," diye belirtiyor. "Ve o lanet köpek bagajda havlamayı kesmedi. Bir kere babanın

eksik, hepsini bir araya getirecek." "Belki
de yapmaz."

"Hadi ama. Gerçekten o kadar aptal mısın, Tom?"

Avuç içlerimle yüzümü ovuyorum. "Peki bu konuda ne yapmamız gerekiyor?"

Slug sessiz. "Bilmiyorum. Ama bu büyük bir gevşek iplik."

Bununla uğraşamam. Zaten uğraşacak yeterince şeyim var. Bagajda hâlâ kurtulmamız gereken bir ceset var. Şu anda Alison'ı düşünmeye bile başlayamam. "Cesedi ne yapacağız?"

"Belki de onu nehre atmalıyız diyecektim. Soyulmuş ve sonra da atılmış gibi görünsün." Slug arabasının bagajını parmaklıyor. "Ama şimdi Alison bizi gördüğüne göre, onu gömmemiz gerektiğini düşünüyorum. Böylece onu bir süre bulamazlar."

Gömün onu. Brandi Healey'nin gömüldüğü
gibi. "Peki," dedim. "Bir kürek alayım mı?"

Slug başını sallar. "Arka koltukta zaten bir çift var." Tabii ki
var.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty-One

DÖRT SAAT SONRA, Oldsmobile'in bagajı boş bir şekilde şehre geri dönüyoruz.

Babamın cesedi buradan yaklaşık doksan dakika uzaklıkta terk edilmiş bir yürüyüş parkuruna benzeyen bir yerde toprağa gömülü. Slug tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Küçükken ağabeyinin onu oraya kamp yapmaya götürdüğünden bahsetti ve ben de bunu sorgulamadım. Doğruyu söylediğini varsaymak zorundayım, çünkü alternatifi çok korkunç.

Slug arabada radyoyu açmış, Dr. Dre'nin bir şarkısına eşlik ediyor. Tırnaklarında hâlâ toprak olmasına rağmen yeni ceset gömmüş birine benzemiyor.

"Ailenin bütün gece evde olmadığın için kızmayacağından emin misin?" diye sordum. "Hayır." Direksiyona vurarak tempo tutuyor. "Babam bir çocuk gibi uyur.

ve annem Ambien'i şeker gibi patlatıyor. Evden çıktığımı bile anlamayacaklar."

"Oh. Tamam."

"Ama biraz uyumam lazım." Esnedi. "Yani evini temizlemek için tek başınasın."

O kısmı umursamıyorum. Uyumak neredeyse imkansız görünüyor, bu yüzden geceyi mutfak zeminini çamaşır suyuyla ovarak geçirebilirim.

"Bütün kıyafetlerini çamaşır makinesine koy," dedi bana. "Bolca buharlı sıcak su, deterjan, çamaşır suyu, her şey var."

Slug neden bu konularda bu kadar bilgili? "Tamam..." "Annen eve ne zaman dönecek?"

"Bir gün daha gitti." Koltuğumda kıpırdanıyorum. Pantolonumun paçasında kir var ve bu beni rahatsız ediyor. "Ama yarın işe gelmediğinde fark edebilirler. Tabii bu onun için çok da alışılmadık bir durum değil."

"Annene ne söyleyeceksin?" "Sadece alem yapmaya gittiğini söyleyeceğim."

Bunu daha önce de yaptı. Bir keresinde bir haftadan fazla ortadan kaybolmuştu. Endişelenecek ama hemen polisi aramayacaktır çünkü bunun onun için daha büyük bir sorun olacağını bilecektir. Endişelenmeye başlamadan önce üç ya da dört günümüz olabilir. Elbette arabasının hala garajımızda olması bir tehlike işareti ama arabadan kurtulmak çok riskli.

"Ayrıca," diye ekliyor Slug, "Alison konusunda ne yapacağımıza karar vermeliyiz." Sertçe başımı kaldırıyorum. "Ne yapacağız?"

"Bizi *gördü*, Tom."

"Biliyorum, ama..." Kot pantolonumun dizlerini ovuşturuyorum; dizlerim kir ve kanla kaplanmış. "Gerçekten bir şey görmedi. En azından gördüğünü sanmıyorum."

"Öyle mi? Özgürlüğün üzerine bahse girmek ister misin?" "Peki ne yapmamız gerekiyor?"

Arka planda gangster rap müziği çalarken Slug sessiz. Gözleri önümüzde farların aydınlattığı karanlık yola sabitlenmiş durumda.

"Sümüklü böcek?"

"Sadece söylüyorum Tom, bu bir sorun. Büyük bir sorun."

Başımı salladım. "Alison'dan *hoşlandığını* sanıyordum. Her zaman onun ne kadar harika olduğundan bahsediyorsun. Seksi bir kütüphaneci gibi."

"Öyle." Omuz silkiyor. "Ama bu gece bizi gördü ve bu konuda bir şey yapmazsak sorun olabilir. Gerçekten bu riski almak istiyor musun?"

"Evet," diyorum kararlılıkla. "Bu riski almak istiyorum."

Slug hiçbir şey söylemiyor. Sadece sürmeye devam ediyor. Umarım bu iş burada biter. Alison hiçbir şey görmedi. Görmediğini biliyorum. Görseydi, kesinlikle bir şey söylerdi.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty-Two

MEVCUT GÜN

SYDNEY

ÜÇ NUMARALI TARİH de en az bir ve iki numaralı tarihler kadar şaşırtıcı.

Bu sefer, Tom ve ben poke kaseleri aldık. Poke ile hiç ilgilenmemiştim ama Tom son randevumuzda sürekli bundan bahsediyordu ve bana harika bir yer bildiğini söyledi, meğer apartmanıma çok da uzak değilmiş. Böylece poke kaselerimizi aldık ve her zaman olduğu gibi, ben daha ödemeye çalışamadan hesabı aldı.

Ve şimdi daireme geri dönüyoruz. Ve ben bacaklarımı tıraş ettim.

"Bil bakalım ne oldu?" Dedim ki. "Bir içki dükkânının önünden geçiyordum ve bir şişe tekila aldım."

"Tekila." Tom onaylarcasına başını sallar. "Yıllardır tekila içmemiştim. Üniversite anılarımı canlandırıyor."

"Yanına limon bile aldım," diyorum. "Almak zorundasın, değil mi?" "Misket limonu olmadan tekila içmenin yasadışı olduğundan oldukça eminim."

"Bu doğru," diyorum. "Eski sevgilim bir polis ve sanırım bu yüzden insanları tutukladı."

Tom, Jake'den bahsettiğimde sertleşiyor. Nefesimin altında küfrediyorum. Potansiyel yeni bir erkek arkadaşın önünde eski bir erkek arkadaştan bahsetmemeliydim. Ya da

Belki de Tom artık potansiyel bir erkek arkadaştan ziyade gerçek erkek arkadaşımdır. Her iki durumda da, Jake'i duymak istemediğine eminim.

"Yani," diyor, "polis olan bir eski sevgilin mi

var?" "Ah, evet. Ama uzun zaman önceydi."

"Hala görüşüyor musunuz?"

"Hiç de değil." En azından yakın zamana kadar. Ama bu kısmı bilmesine gerek yok. "Özür dilerim, eski sevgilimden bahsetmek istememiştim. Aptalcaydı."

"Endişelenme. Herkesin bir geçmişi vardır, değil mi?"

Tom daha önce ilk tanıştığımızda bir ilişkinin sonlarında olduğundan bahsetmişti, ancak bu konu hakkında tekrar konuşmaktan titizlikle kaçındı. Bu tek açıklama dışında, sanki çıktığı ilk kız benmişim gibi davranıyor. Aslında bu çok hoş. İsteyeceğiniz son şey eski sevgilisine takılıp kalmış bir erkektir.

Yine de merak ediyorum. Benden önce ne tür kızlarla çıktığını merak ediyorum. Nesnel olarak çok iyi bir av ve bazı güzel kadınlarla çıktığına inanmak zorundayım. Ama bundan daha çok bilmek istediğim şey, bu ilişkilerin neden bittiği.

Sanırım yeterince uzun süre birlikte olursak,

öğreneceğim. Her zaman ortaya çıkar.

Apartmanıma üç blok kala Tom durdu. Yürümeye devam etmeye çalıştığımda bana meraklı bir bakış attı. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Daireme," diyorum.

Kaşlarını çattı. Önünde durduğumuz binaya bakıyor. Beni Gerçek Kevin'dan kurtardığı yerin burası olduğunu şimdi anlıyorum. "Burada yaşadığını sanıyordum."

"Oh, hayır." Başımı salladım. "O adam kapıma gelmesin diye burada yaşıyormuş gibi yapıyordum."

"Oh." Gülüyor. "Akıllıca bir düşünce. Tamam o zaman, yolu göster." Dudaklarını yalıyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor. "Tekila için sabırsızlanıyorum."

Ben de öyle.

Kalan üç bloğu yürürken parmaklarını benimkilere doluyor, bunu tuhaf bir şekilde tatlı buluyorum. Ama benim bloğuma vardığımızda, aniden elini benimkinden çekti. Ve sonra, benim binamın önünde durduğumuzda, yüzündeki tüm renk boşalıyor.

"*Burada* mı yaşıyorsun?" diye nefes nefese kalır.

"Göründüğü kadar süslü değil," diyorum alaycı bir şekilde.

Ön kapıya giden merdivenleri çıkmaya başladım ama Tom yerinden kıpırdamadı. Ona neler olduğunu anlamıyorum. Tırabzana tutunuyor ve hasta olmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Tom?" Dedim. "İyi misin?"

Karnını ovuşturuyor. "Ben, uh... Emin değilim. Kendimi pek sıcak hissetmiyorum. Belki de dürtüldüğüm içindir."

Ona evine gitmesini söylerdim ama oraya gidebilecek gibi bile görünmüyor. Ayrıca evimi baştan aşağı temizledim ve bacaklarımı bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz hale getirdim. Tüm bunlardan sonra, yukarı gelmemesi büyük hayal kırıklığı olurdu. Bu yüzden onu elinden tutup çekiştirdim. "Sadece bir dakikalığına yukarı gel, tamam mı?"

Tom, elektrikli sandalyeye götürülüyormuş gibi görünmesine rağmen, onu merdivenlerden yukarı çekmeme ve binama sokmama gönülsüzce izin veriyor. Asansördeyken gözleri her yerde geziniyor. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye soruyor.

"Yaklaşık iki yıl."

Elini siyah saçlarında gezdirirken ağzından "iki yıl" kelimesi dökülüyor. "Ve... binada çok insan tanıyor musun?"

Tamam, bu sormak için garip bir soru. "Pek

sayılmaz." "Pek değil mi?"

"Burası New York. Herkes kendi içine kapanır, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldanıyor ama cevabımdan tam olarak tatmin olmuş görünmüyor.

"Binada yakın bir arkadaşım vardı," diye itiraf ediyorum sonunda, "ama o aslında... birkaç ay önce öldürüldü."

Bana aval aval bakıyor. Ağzını açıyor ama hiç ses çıkmıyor.

"Bina güvende," diye ekliyorum hemen. "Benim için endişelenmene gerek yok. Onu öldürenin çıktığı adam olduğunu düşünüyorlar ama kimse onu bulamıyor. Görünüşe göre adam kızla iletişim kurmak için kullan-at telefon kullanıyormuş, inanabiliyor musunuz?"

"Tanrım," diyor. "Bu... Vay canına. Onun kim olduğu hakkında

hiçbir fikirleri yok, ha?" "Eğer bilselerdi, hapiste olurdu, değil mi?"

Daireme vardığımızda, bunun bir hata olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Tom çok tedirgin görünüyor ve nedenini anlamıyorum. Bonnie'nin cinayetiyle ilgili anlattıklarımdan korktuğunu düşünebilirdim ama ben daha tek kelime etmeden paniğe kapılmıştı bile. Benimle ne alıp veremediği var?

Bina mı? Kötü bir ruh tarafından perili olduğuna dair bir söylenti mi duydu? Orada bir
Bilmediğim bir *koku mu?*

Bu binayı çok sevdiğimden değil. En yakın arkadaşlarımdan biri burada öldürüldüğünden beri, sanki karanlık bir varlık var. Ve hala sürekli onu düşünüyorum. Tekrar çıkmaya başlayacak kadar ilerlemiş olabilirim ama Bonnie'yi unutmayacağım. Asla unutmayacağım.

Umarım Jake onu öldüren canavarı bulur. O bulana kadar tamamen rahatlayamayacağım.

Daireme girdiğimizde, tekila şişesini almak için doğruca mutfağa gidiyorum. Bunun alkolün düzeltebileceği türden bir şey olduğunu hissediyorum. Tom beni mutfağa kadar takip ediyor, kaşları derin bir şekilde çatılmış.

"Sydney," diyor.

Buzdolabından limonlardan birini alıyorum. Bir bıçak alıp dilim dilim kesmeye başlıyorum. "İki dakika içinde içeceklerimizi hazırlayacağım."

"Ben... Sanırım geçeceğim." Bir elini mutfak tezgahına dayıyor, parmakları takıntılı bir şekilde mermere vuruyor. "Yarın sabah erkenden bir toplantım olduğunu hatırladım."

"Cesetlerle bir toplantı mı?"

Bana bir bakış attı. "Hayır, bu bir personel toplantısı."

O kadar dolu ki. Personel toplantısı mı? Gerçekten mi? Nasıl olur da bir saat önce personel toplantısı olmaz? Her neyse, seks için uykuyu takas etmek istemeyen bir adamla hiç tanışmamıştım. Hayır, o buradan gitmek istiyor.

Ama neden? Neden birdenbire bu kadar korktu? Neyi yanlış yaptım?

Her halükarda, Tom bu daireden ayrıldığında onu bir daha asla göremeyeceğimi hissediyorum.

O kadar sinirlenmiştim ki bıçak kaydı. Bıçak, kireci yerinde tutan sol işaret parmağımı sıyırıyor ve ben olduğum için parmağımın altı anında kan gölüne dönüyor.

"Kahretsin!" Ağlıyorum. Harika, bu gece gittikçe daha da güzelleşiyor. "Tanrım," diyor Tom soluk soluğa. "Kendini gerçekten kötü kesmişsin."

Şimdi fark ediyorum ki Tom'la karşılaştığım dört olayın üçünde ciddi şekilde kan kaybediyordum. Eğer daha önce gitmeye hevesli değilse, bu kesinlikle işe yarayacaktır.

İyi iş, Syd.

Ama ona baktığımda yanaklarına biraz renk geldiğini görüyorum. Bir kez daha bolca kanamamdan hiç de rahatsız olmuş görünmüyor. Ama

Sanırım o bir doktor. Ben ona söylemeden önce von Willebrand faktörünün ne olduğunu bile biliyordu.

"İlk yardım çantan nerede?" diye sordu.

"Banyodaki en üst rafta."

Tom banyoya koştu ve birkaç saniye sonra kitle geri döndü. Bu arada ben de kan akışını durdurmak için kağıt havlu kullanıyorum. Şaşırtıcı derecede etkisiz. Bu, normal bir insanda bile çok fazla kanayacak türden bir kesik, bu yüzden benim gibi birinde biraz korkutucu miktarda kan var. Ucuz korku filmi miktarında kan.

"Vay canına." Tom ilk yardım çantama baktı. "Gerçekten iyi stoklamışsın."

"Um, teşekkürler."

"Bu birinci sınıf bir kit." Giderek artan bir heyecanla içindekileri gözden geçiriyor. "Cımbız, makas, soğuk kompres. Burada bir turnike bile var!"

"Sence *turnikeye* ihtiyacım var mı?"

"Hayır." Bana sırıtıyor, omuzları nihayet yeniden rahatlamış. "Sadece söylüyorum, bu gerçekten birinci sınıf bir set. Şimdi izin ver de senin için temizleyeyim."

Kişisel deneyimim, çoğu insanın fışkırtmayı başardığım kan miktarı söz konusu olduğunda en azından biraz alıngan olduğu yönünde. Bir keresinde Gretchen'ın önünde parmağımı kestim ve elini ağzına götürerek odadan kaçtı. Ama Tom alıngan değil. Hem de *hiç*. Yarama baskı uygulamak için gazlı bez kullanıyor ve biraz kontrol altına alır gibi olduğunda sol işaret parmağıma gerçekten çok etkili bir bandaj yapıyor. Genellikle ilk bandajımı taktıktan beş dakika sonra değiştirmem gerekir ama bu ertesi sabaha kadar dayanabilir.

"Teşekkür ederim," diyorum el işine hayranlıkla bakarken. "Bir doktorla çıkmakta fayda var."

Birbirimizi bir daha göremeyecek olmamız çok kötü. O buluşma bahanesi tam bir saçmalıktı.

Ama garip bir şekilde, Tom toplantıyla ilgili her şeyi unutmuş görünüyor ve parmağımdaki kesik için bana yardım etmesi onu sakinleştirmişe benziyor. Mutfakta yanımda duruyor, tezgâha yaslanmış, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. "Hizmet edebildiğim için mutluyum."

Kahverengi gözlerine bakıyorum ve bir kez daha arzuyla doluyorlar, binamın dışındaki sokakta kaybolduğunu düşündükten sonra. Bakışlarımı tutuyor ve sonra dudaklarını dudaklarımın üzerine bırakıyor.

Kemiklerimi eriten bir öpücükten sonra Tom kulağıma mırıldanıyor: "Bunu yatak odasına götürmek ister misin?"

"Toplantın ne olacak?" "Uyku
abartılıyor."

"Peki ya tekilalarımız?"

"Tek istediğim," diye fısıldıyor kulağıma,
"sensin." Tamam o zaman.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty-Three

ÖNCE

TOM

ERTESİ SABAH, sanki her şey korkunç bir rüyaymış gibi geliyor.

Sadece iki saat uyuyabildim, o da babamın ön kapımızdan içeri daldığı, üstü başı kir içinde, boynunda kocaman bir delik olan rüyalarla bölündü. Belki de hepsi gerçekten bir rüyaydı. Ne de olsa kendi babamı nasıl öldürüp cesedini ormana gömebilirdim ki?

Kendimi yataktan sürükleyerek çıkarıyorum ve biraz daha uyanık hissedene kadar yüzüme su çarpıyorum. Annem genelde kahve içmeme izin vermez, ama bu sabah bir fincana ihtiyacım var. Gözlerimin akı kızıla boyanmış ve siyah saçlarım, suyla ne kadar yumuşatmaya çalışsam da yukarı doğru çıkmaktan vazgeçmiyor.

Banyodan çıktığımda annemle babamın yatak odasının önünden geçiyorum. Bir yanım babamın yatakta yattığını, ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle horladığını ve tüm bunların gerçekten de son derece canlı bir rüya olduğunu umuyor. Ama tabii ki orada değil.

Bir daha asla olmayacak.

Sersemlemiş bir halde kıyafetlerimi giyiyorum ve merdivenlerden aşağı yuvarlanıyorum, yuvarlanıp ölmemek için tırabzanlara tutunuyorum. Aşağıya indiğimde oturma odasındaki halının hâlâ yerinde olmadığını fark ediyorum.

Dün gece babamı öldürdüm. Boğazını kestim. Cesedini halıya sardım ve ormana gömdüm.

Eskiden halının olduğu yerde durmuş, kendisine babam diyen adama karşı herhangi bir duygu hissetmek için mücadele ediyorum. Onu sevmedim, hiç sevdim mi bilmiyorum. Öldüğü için de üzgün değilim. Ölmeyi hak etmişti. Başına gelenlerden daha kötüsünü hak ediyordu.

Ama yine de onu öldürmemeliydim. Cinayet yanlış, bunu biliyorum. Ama bıçak elimdeyken kendimi durduramadım. Bıçağı yumuşak karnına saplama dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

Ve gerçek şu ki, onun ölümünü izlemekten zevk aldım. Hayatımın en güzel anlarından biriydi.

Bende çok yanlış bir şeyler var. Annem ve Daisy bunu görmeyebilir ama Alison görüyor, Slug da öyle. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ama Alison bir konuda haklıydı: Ben tehlikeliyim.

Tökezleyerek mutfağa gittim ve kahve makinesini çalıştırdım. Yarın annem Seattle'dan eve gelecek. Ve kapıdan girdiğinde soracağı ilk şey, "Baban nerede?" olacak.

Onu görmediğimi söylerim. Aptalı oynamak daha iyi. Bill Brewer'ın güvenilmez olduğu bilinir ve o yokken ona bakıcılık yapmak benim işim değildi.

Kahvenin demlenmesini beklerken cebimdeki telefonum çaldı. Tabii ki annemdi. Muhtemelen beni okuldan önce yakalamaya çalışıyor. Sesli mesaja yönlendirmeyi düşünüyorum ama ikimizi de bulamazsa gerçekten polisi arayabilir. Telefona cevap vermek daha iyi.

"Merhaba anne," diyorum telefonda. Gecenin çoğunu uyanık geçirmemiş bir adam gibi konuşmaya çalışıyorum.

"Sesin bitkin geliyor, Tommy!" Sanırım bu işe yaramadı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii. Dave Amca nasıl?"

"Durumu iyi. Kalbine stent taktılar. Bunu yapabildiklerini biliyor muydun?"

"Evet." Çok uzakta olsa da kalp cerrahı olmayı düşündüm. Bir insanın göğsünü kesip içindeki kalbi görme fikrine bayılıyorum. Elimde gerçek bir kalp tutmayı çok isterdim; birkaç ay önce biyoloji dersinde incelediğimiz inek kalbi değil, bir insan kalbi.

Elbette, bir cerrah olsaydım ve yaşayan bir insanın göğsüne bakıyor olsaydım, aptalca bir şey yapmaktan kendimi alıkoyabilir miydim? Gözlerimi kapattığımda, bıçağı babamın karnına saplayan elimi hâlâ görebiliyorum.

"Dinle Tom," diye annemin sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor, "baban cep telefonuna cevap vermiyor. Buralarda mı?" Ben daha cevap vermeden, "Eğer uyuyorsa, sakın uyandırma," diye ekliyor.

Tabii ya. Değerli uykusunu böldüğüm için babamdan azar işitmek ya da öfkesini benden çıkarma riskini almak istemiyor. "Sanırım işte."

"Bu kadar erken mi?"

"Sanırım öyle."

Diğer hatta sessiz. "Ama dün gece onun eve geldiğini gördün, değil mi?"

"Doğru." Teknik olarak doğru.

"Tamam... O zaman belki onu hırdavatçıda deneyebilirim..."

"Onu rahatsız etmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin? Pek iyi bir ruh halinde görünmüyordu."

"Yani onu bu sabah gördün?"

Lanet olsun. Annem beni bir yalanın içinde yakalamaya kararlıymış gibi hissediyorum ve ne yaptığım hakkında en ufak bir fikri bile yok. "Yani, son zamanlarda kötü bir ruh hali içinde gibi görünüyor. Her zamanki gibi, anlıyor musun? Hepsi bu."

"Tamam." Hattın diğer ucunda yine sessiz, düşünüyor. Sonunda, "Onu rahatsız etmeyeceğim ama bu gece eve geldiğinde bana mesaj atabilir misin?" diyor.

"Elbette."

"Teşekkür ederim, Tommy. Seni çok seviyorum, tatlım." "Uh-huh. Güle güle, anne."

Telefonu bıraktım, beynim dakikada bir mil koşuyordu. Bu gece ne yapacağım? Babam eve gelmiş gibi mi yapayım? Bu kötü bir fikir gibi görünüyor. Bir yalanın içinde yakalanmak istemiyorum.

Kahvemi yudumluyorum, dün gece antrede düşürdüğüm sırt çantamı yerden alıyorum ve okula doğru yola çıkıyorum. Hava güzel; öğleden sonra altmışları bulma vaadiyle birlikte tempolu ve esintili. Yine de tadını çıkarmak zor. Dün geceyi düşünmeden edemiyorum. Ve annem eve geldiğinde ne yapacağımı.

Ve Alison sorunu hakkında.

İçimde her şeyin yoluna gireceğine dair bir his var. Bunu nasıl bildiğimden emin değilim ama sanki kulağıma küçük bir ses fısıldıyor: *"Her şey yoluna girecek Tom. Her şey yoluna girecek.*

Temiz havadan mıdır nedir bilmiyorum ama okula gittiğimde kendimi oldukça iyi hissediyorum. Evet, dün gece akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım. Ama izimi kaybettirmek için iyi bir iş çıkardım. Slug sırrımı saklayacak ve Alison'ın bir şey görmediğinden eminim. Kimse öğrenmeyecek. Benim için her şey yoluna girecek.

Sonra okulun önüne park etmiş polis arabalarını gördüm.

Yine iki tane var. Brandi'nin cesedi bulunduğundan beri aralıklı olarak bir tane park etmişti ama o ilk günden beri okulun önünde *iki* arabanın park ettiği tek an bu. Ve sonra, tam paniklemeye başlamışken, üçüncü bir polis arabası yanaşıyor.

Olamaz.

Bunun babamla bir ilgisi olabilir mi? Ne yaptığımı çoktan anladılar ve şimdi polis beni ve Slug'ı tutuklamak için mi burada?

Hayır, bu imkansız.

Ama polisin burada olmasının bir sebebi var. *Üç* araba. Korkunç bir şey olmuş olmalı.

Okulun önünde birkaç öğrenci kümesi var ve herkes kısık sesle konuşuyor. Ne *oldu* böyle? Çok yakında anlamazsam aklımı kaybedeceğim.

Öğrencilerden birine yaklaşamadan bir ses adımı haykırıyor: "Tom! *Tom!*"

Daisy'nin bana doğru atıldığını görmek için tam zamanında arkamı döndüm. Brandi'nin cesedi bulunduğunda çok üzülmüştü ama bu, şimdikiyle kıyaslanamaz bile. Bana yapıştı, vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Altın sarısı saçlarını okşuyor, ne olduğunu bilmesem de onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Daisy," diye mırıldandım. "Sakin ol. Her şey yoluna girecek..."

Daisy gözyaşlarıyla dolu yüzünü kaldırır. "Sen neden bahsediyorsun? Nasıl her şey yolunda olabilir ki? Alison *kayıp*."

Alison kayıp mı?

Tanrım, sanırım hasta olacağım.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty-Four

MEVCUT GÜN

SYDNEY

BU...

"İnanılmaz" bunu tanımlamak için tek kelime olabilir. Yine de yeterince güçlü görünmüyor. Yatak odamda geçirdiğim son iki saati anlatmak için yeni bir kelime yaratmak gerekiyor sanki. Bilmiyorum... Akıllara durgunluk verecek şekilde... İnanılmaz.

Ama yine de yeterli görünmüyor.

Tom oldukça iyi bir performans sergiledi. Eğer bu doktorluk işi onun için iyi gitmezse, başka kariyer seçenekleri de var, tek söyleyeceğim bu.

"Vay canına," diyor ben kolunun kıvrımına sokulurken. "Bu inanılmazdı."

Aslında inanılmaz. Ama neden bunu inanılmaz yapan *benmişim* gibi davrandığını anlamıyorum. Söyleyebileceğim en iyi şey, belki de ikimizdik. Belki de aramızda inanılmaz bir kimya vardır.

Nasıl hala bekar? Gerçekten aklım almıyor.

Tom omuzlarımdaki kavrayışını sıkılaştırıyor, kendimi sıcak ve rahat hissetmemi sağlıyor. Buluşmasının kurmaca olup olmadığından emin değilim ama artık gitmek için acele ediyor gibi görünmüyor. Sanki ona taşınmayı teklif etsem, hevesle kabul edecekmiş gibi hissediyorum.

"Bu gerçekten harikaydı," diyorum. "Aslında sigara içmesem de bir sigaraya falan ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

Gülüyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, seni ilk gördüğümde, seninle ilgili bir hisse kapıldım. Ve birlikte harika olacağımızı biliyordum. Anlıyor musun?"

"Biliyorum, ben de aynı şekilde hissettim."

Yatağın onun tarafındaki komodinin üzerinde duran telefonum çalıyor. Bir kısa mesaj. Tom hafifçe kayıyor ve telefonuma bakmak için başını çevirdiğinde vücudu geriliyor. Uh oh.

"*Jake* randevunuzdan eve sağ salim dönüp dönmediğinizi bilmek istiyor," diyor. "Peki... ona ne söylemek istersin?"

Vay canına. Teşekkürler, Jake. Seks sonrası mutluluğumuzu bozduğun için.

Telefonuma uzanıyorum ve Jake'in ekrandaki mesajıyla inliyorum. Beklediğimden de kötüydü:

> Lütfen bu gece eve sağ salim vardığını söyle. Ve eğer bu adamın geçmişini araştırmamı istersen, yaparım. Kimseye güvenme.

"Bu söylediğin ilginç bir şeydi," diyor Tom sessiz bir şekilde. "Jake'in kim olduğunu sorabilir miyim?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Polis olan eski bir erkek arkadaşım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? İşte bu o."

"Onunla artık konuşmadığını söylediğini sanıyordum. Ama nedense randevulardan döndüğünde ona güvende olduğunu söylemek zorunda kalıyorsun?"

"Biliyorum, biliyorum." Yatakta Tom'un yanına oturuyorum. Artık sarılmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor ve yüzünde son derece temkinli bir ifade var. "Bak, son zamanlarda bazı yerel davaları araştırdığı için yeniden bağlantı kurduk ve biraz paranoyaklaştı. Yine de ona şaka yapmamalıyım."

"Uh-huh..."

"Buna bir son vereceğim. Söz veriyorum."

Ekranda yazdığım kelimeleri görebilmesi için telefonumu Tom'a doğru eğiyorum:

> Üzgünüm ama benim sosyal hayatım seni ilgilendirmez. Kimsenin geçmişini araştırmana ihtiyacım yok.

Mesajı gönderiyorum ve sonra Tom'a bakıyorum. "Tamam mı? İyi miyiz?"

"Sanırım öyle." Ama sesi hâlâ temkinli. "O adamla işler ne kadar ciddiydi?"

Gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sana ciddi olmadığını söylemeyeceğim. Birlikte yaşadık. Ama yıllar önce bitti. Dediğim gibi, son zamanlarda onunla karşılaştım, hepsi bu."

"Tamam..."

"Bak, çocuk değiliz ya. Eminim geçmişte kadınlarla birlikte yaşamışsındır."

Tereddüt ediyor ve cevabının ne olmasını istediğimden bile emin değilim. Çok ciddi bir ilişki yaşadığını ve bunun neden yanlış gittiğini duymak istemiyorum. Ama aynı zamanda, onun yaşında bir kadınla hiç yaşamamışsa, bu da bir tehlike işareti.

"Hayır," diyor sonunda. "Yapmadım."

Tamam. Otuzlu yaşlarının ortalarında - birlikte yaşamayı deneyecek kadar ciddi bir ilişki yaşamamış olması nasıl mümkün olabilir? Kesinlikle bağlılık sorunları var. "Oh."

"Kariyerim çok zamanımı aldı," diyor biraz savunmacı bir tavırla. "Yani, tıp fakültesi ve ihtisas arasında ve hastanede telefonlara bakıyorum... Buna çok odaklandım."

Elbette kimse kariyerine Jake kadar kendini kaptırmış değil ve yine de bir kez evlenmeyi başardı ve birlikte yaşadık. Tom antisosyal bir ucube de değil. Bana söylemediği bir şey var. Bundan eminim.

"Hiç aşık oldun mu?" Ağzımdan kaçırdım.

Soru karşısında şok olmuş gibi görünüyor. Bana bakıyor, çıplak göğsü inip kalkıyor. Sonunda, "Evet. Bir kere. Ama çok uzun zaman önceydi."

"Uzun zaman önce mi?"

"Lise." Avuçlarıyla yüzünü ovuşturuyor. "Onu çocukluğumuzdan beri tanıyordum ama liseye kadar çıkmaya başlamamıştık. Tanıdığım en harika insandı. Ve... Gerçekten evleneceğimizi düşünmüştüm. Sadece on altı yaşındaydık, yani geçmişe bakınca çok aptalca geliyor, ama düşündüğüm buydu. Her şeyden çok istediğim şey buydu."

"Peki... ne oldu?"

"O..." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "O öldü."

Bir elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim..."

"Evet..." Arkasını dönüyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda konuşmak istemiyorum." "Sorun değil," diyorum nazikçe. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Bu olay yirmi yıl önce yaşanmış olsa da, yüzündeki acı hâlâ taze. Belli ki bu kızı gerçekten sevmiş. Ona ne olduğunu merak ediyorum. Bir kaza mı? Kanser mi? On altı yaşında bir kızın hayatına ne mal olur?

En azından Tom'un bunca yıldan sonra neden hala bekar olduğuna dair bir cevabım var. Ölü bir kıza aşık.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty-Five

ÖNCE

TOM

ALISON DANZINGER KAYIP.

Daisy bana olayların çoğunu anlatıyor, ancak ilk başta pek bir şey anlamayacak kadar üzgün. Görünüşe göre, Alison bu sabah kahvaltıya gelmeyince, annesi uyanık olduğundan emin olmak için yukarı çıkmış ve yatağı boşmuş.

Bu yaklaşık bir saat önceydi. Alison için AMBER alarmı var ve polis kaçmış olmasını umuyor. Dün gece ailesiyle küçük bir tartışma yaşadığını söylüyorlar.

"Alison'ın kaçmasına imkân yok," diye sır veriyor Daisy bana. "Bazen ailesiyle kavga ederdi ama onları asla endişelendirmek istemezdi. O öyle biri değil. O çok tatlı ve iyi bir insan."

"Hı-hı," diyorum, aynı fikirde olmasam da. Daisy, Alison'ın ondan ayrılmam için bana şantaj yaptığını bilseydi en iyi arkadaşı hakkında ne düşünürdü merak ediyorum.

Daisy şişmiş gözlerini siliyor. "İçimde ona gerçekten kötü bir şey olduğuna dair korkunç bir his var."

Ben de aynı şekilde hissediyorum ama bunu ona söylemeyeceğim. O kadar sadist değilim. "Eminim iyidir. Belki de erkenden yürüyüşe çıkmıştır ve ailesi aşırı tepki göstermiştir."

"Hayır." Daisy başını sallıyor. "Alison asla Rufus olmadan yürüyüşe çıkmaz. Eğer onsuz dışarı çıkarsa çıldırır. Fırtına gibi havlamaya başlar."

Onu bir de cesetlerin etrafında görmelisin. "Eminim ortaya çıkacaktır. Merak etme."

Bütün öğrencileri tekrar sorgulayacaklar. Çünkü daha önce *çok* işe yaramıştı. Ben artan huzursuzluğumu görmezden gelmeye çalışırken Daisy bana bunu açıklıyor. Alison kaçmadı. Bu bir tür yanlış anlaşılma değil.

Okula girdikten sonra Daisy ile yollarımız ayrılıyor. Binanın diğer tarafında olmasına rağmen doğruca Slug'ın dolabına gidiyorum. Onu orada yakalamayı başarıyorum, birkaç kitabını içeri atıyor, dünyada umurunda değilmiş gibi görünüyor. Beni gördüğünde el sallıyor. "Hey, Tom."

Bunu nasıl yapar? Dün gece yaşadıklarımızdan sonra, nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyor? *Yorgun* bile görünmüyor. Sivilceleri bile biraz daha iyi görünüyor.

"Hey." Boğazımı temizliyorum. "Alison'ın kayıp olduğunu duydun mu?"

"Bunu duymuştum. Sanırım birileri bizim için küçük sorunumuzu halletmiş, ha?"

Ve sonra bana göz kırptı. Neredeyse boğuluyordum.

"Slug," diye fısıldadım, "yapmadın... Yani, dün gece..."

"Rahatla, Tom." Dolabını çarparak kapattı ve asma kilidi tekrar yerine taktı. "Ben Alison'a hiçbir şey yapmadım. Sen de yapmadın, değil mi? Bazen işler senin lehine sonuçlanır. Buna şans diyebilirsin."

Şans, poker oynarken ful çekmenizdir. Şans, genç bir kızın senin hakkında bilmemesini tercih edeceğin bir şey bildiği için ortadan kaybolması değildir. Ama Slug'ın bunu aynı şekilde görmediği açık. Ve o anda, çok önemli bir şeyin farkına varıyorum.

Tehlikeli olabilirim.

Ama Slug çok daha kötü bir şey.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty-Six

AYNI Brandi'nin cesedini bulduktan sonra olduğu gibi, polis öğrencileri tek tek müdürün odasına çağırır ve Alison'ın yerini bulmalarına yardımcı olacak bilgileri arar.

Bu sefer listede çok daha üst sıralardayım.

Müdürün odasına gittiğimde, Şef Driscoll tıpkı geçen seferki gibi beni orada bekliyordu. Kolalı beyaz bir elbise gömleği giymiş ve kahverenginin çeşitli tonlarını içeren bir kravat takmıştı. Geniş yüzünde acımasız bir ifade var ve kaşlarının arasında derin bir yarık var. Kendisi bu kasabanın polis şefi ve kısa bir süre içinde iki kızın başına kötü bir şey gelmiş olması onun için hiç de iyi görünmüyor. Alison'ı tek parça halinde bulup ailesine teslim etmek istiyor.

Ne yazık ki böyle bir şey olmayacak.

"Merhaba Tom." En ufak bir gülümseme belirtisi olmadan beni selamlıyor. "Lütfen oturun."

Geçen sefer olduğu gibi, masanın önündeki plastik sandalyelerden birine yerleşiyorum. Onunla Brandi hakkında konuşmadan önce müdürün odasına hiç gitmemiştim. Ben öyle başı belaya girecek bir çocuk değilim.

"Eminim bunun ne hakkında olduğunu biliyorsunuzdur," diyor. "Alison'ın kayıp olduğunu duydum."

"Evet." Çenesindeki kirli sakalı kaşıyor. "Ailesi onu dün gece yatarken görmüş, sonra da bu sabah yatağında değildi."

"Yani... biri eve mi girdi?"

Başını iki yana sallar. "Buna dair bir iz yok. Görünüşe göre kapısını tanıdığı biri için açmış ya da evden kendi başına çıkmış."

Satır aralarındaki mesajı okuyabiliyorum. Öğrencilerden birinin sorumlu olduğunu düşünüyor, muhtemelen Brandi'nin öldürüldüğü gece onunla buluşması gereken kişiyle aynı kişi.

"Alison'ın dün gece yarısı evinden ayrılmış olabileceğine dair bildiğiniz herhangi bir neden var mı?"

Sadece bir anlığına tereddüt ettim.

"Hayır." "Emin misin, Tom?"

Kahretsin, neden tereddüt ettim ki? Bahse girerim Slug, Şef Driscoll ona aynı şeyi sorduğunda tereddüt etmeyecektir. "Eminim."

"Çünkü Alison için çok endişeleniyorum. Onu bulmak ve mümkün olan en kısa sürede eve getirmek istiyorum. Ve bildiğiniz herhangi bir şey, ne kadar önemsiz olduğunu düşünürseniz düşünün, onu bulmamıza yardımcı olacak şey olabilir."

Kollarımı iki yana açtım. "Özür dilerim. Hiçbir şey bilmiyorum. Alison'ı o kadar iyi tanımıyordum."

"Tom." Şefin kurnaz gözleri bana odaklandı. "Neden onun hakkında geçmiş zamanda konuşuyorsun?"

Kalbim karnıma batıyor. "Oh. Ben, uh... Yani, onu o kadar iyi tanımıyorum." Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum. "Özür dilerim."

"O senin laboratuvar ortağın. Ve Daisy'nin en iyi arkadaşı."

Kahretsin, ev ödevini yapmış. "Evet. Yani, onu *tanıyordum*. Ama arkadaş değildik." Tanrım, neyim var benim? "Arkadaştık yani."

Onu kesinlikle etkilemiyorum. Uzun bir süre bana bakıyor, sonra parmaklarını birleştirip öne doğru eğiliyor. "Neden arkadaş değilsiniz?"

Çünkü benden nefret ediyordu. Çünkü beni tehdit ediyor ve bana şantaj yapıyordu. "Bilmiyorum. Biz farklı insanlarız. Farklı ilgi alanlarımız var."

"Anlıyorum..." Tekrar arkasına yaslanıyor ama yüzünde meraklı bir ifade var. "Yani sen ve Alison anlaşamıyorsunuz..."

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece arkadaş olmadığımızı, arkadaş olmadığımızı söyledim." İstemediğim halde sesimin tonu yükseliyor. Boğazımı temizliyorum,

normale döndürmeye çalışıyorum. "Gayet iyi anlaşıyoruz."

Lütfen, lütfen bu iş bir an önce bitsin.

"Alison'ın arkadaşları bana böyle söylemedi," diyor.

Kalbim sıkışıyor. "Öyle mi?"

"Bana Alison'ın senden nefret ettiğini söylediler. Daisy'yi senden ayrılması için ikna etmeye çalışıyormuş."

"Ben, uh..." Avuç içlerim terledi ve onları kotuma sürttüm. "Bunu bilmiyordum."

"Hayır mı?"

Ağzım kelimelerle ifade edemeyecek kadar kuru, bu yüzden sadece başımı sallayabiliyorum. Yine de, bu o kadar da önemli değil, değil mi? Evet, Alison benden nefret ediyordu. Ama bu onu öldürdüğümün kanıtı değil.

"Bir soru daha" diyor. "Dün gece neredeydin?" Mazeret soruyor. Bu hiç iyi değil. "Evdeydim."

"Bütün gece mi?"

"Evet."

"Ailenle mi?"

"Annem Seattle'da teyzem ve amcamı ziyaret ediyor," diyorum. "Yani sadece babam vardı."

"Tamam," diyor düşünceli bir şekilde. "O zaman babanı aramam gerekecek." "Elbette." Sana iyi şanslar. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," diyor. "Artık Daisy'yi okuldan eve senin götürmene gerek yok. Onu kendim alacağım."

Mesajı açık ve net. Artık kızının yanında bana güvenmiyor. Dürüst olmak gerekirse, kimseye güvendiğinden şüpheliyim, ama kesinlikle bana değil.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty-Seven

MEVCUT GÜN

SYDNEY

TOM ve ben altı numaralı randevudayız.

Çin Mahallesi'nde, sadece bir kez gıda zehirlenmesi geçirdiğim, en sevdiğim dim sum restoranına yakın bir yerde buluşuyoruz. Onu buraya götürmek için can atıyordum ama o biraz işkolik olduğunu kanıtladı, bu yüzden randevularımızı onun iş vardiyalarına göre ayarlıyorduk. Ancak dim sum restoranı saat üçte arabaları getirmeyi bırakıyor, bu yüzden bana işten buraya taksiyle geleceğini söyledi. Bunu söylediğinde, ne iş yaptığını düşününce biraz gerildim ama benimle buluşmadan önce duş alacağına söz verdi.

Köşede beklerken, sokağa sinmiş gibi görünen kızarmış erişte aroması midemi hafifçe guruldatırken, telefonum çalmaya başlıyor. Çantamdan çıkarıyorum - ekranda annemin adı yazıyor. Saate bakıyorum, Tom'un gelmesine birkaç dakika var, o yüzden aramaya cevap veriyorum. Belki guruldayan midemin dikkatini dağıtır.

"Neler oluyor anne?" Ben soruyorum.

"Az önce harika haberler duydum," diyor nefes nefese. "Öyle mi?"

"Evet! Kuzenimin kızı Jackie kırk iki yaşında ikiz doğurdu!"

Annemin iyi haberleri giderek aşağılayıcı olmaya başladı. "Vay be. Harika."

"Kırk iki yaşında! İkiz! Bu sen olabilirsin Sydney."

Telefonumu diğer kulağıma götürüyorum ve Tom'un bana doğru gelmediğinden emin olmak için sokağa bakıyorum. "Şu anda bunun için endişelenmiyorum anne."

"Neden olmasın?" diye homurdanıyor. "Otuzlu yaşlarının ortasındasın ve bekarsın!"

Otuzlu yaşlarımın ortasında mıyım? Otuz dört yaşındayım. Bu otuzların *başı* sayılmaz mı? Yani, otuz beşten daha gencim, yani hala otuzlu yaşların başındayım, değil mi?

"Ve sen kimseyle görüşmüyorsun bile," diye devam ediyor.

Ona Tom'la olan beş randevumdan bahsetmedim, çünkü aşırı heyecanlanmasını ya da ayrıntılar için beni zorlamasını istemiyorum. Ama yalnız olmamdan şikayet ettiğinde daha da kötü oluyor.

"Aslında," diyorum, "biriyle görüşüyorum."

"Sen mi?" diye soluk soluğa kalıyor, sanki ona son derece şok edici bir şey söylemişim gibi. "Kim?"

"Tanıdığın kimse yok."

"Peki, adı ne?" "Tom."

"Tom, Thomas'ın
kısaltması mı?" "Sanırım
öyle."

"Soyadı ne?"

"Kahverengi." Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Tom'u Google'da
aramak çok zordu. "Peki ne iş yapıyor?"

Tabii ki adından sonra bilmek isteyeceği ilk şey bu olurdu. "O bir doktor."

Onun nasıl bir doktor olduğunu bilmesine gerek yok. Bazen keşke bilmeseydim diyorum.

"Oh, vay canına!" Sesi şimdi çok mutlu geliyor. "Bu harika!"

Gözlerimi telefonumdan kaldırıyorum ve Tom'un sokağın ortasında bir taksiden indiğini görüyorum. Bana doğru gelirken bir an durup sokakta oturan evsiz bir adama birkaç dolar uzatıyor, ki bunu tanıdığım herkesten daha çok yapıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bana el sallıyor. "Ayrıca bu tarafa geliyor, o yüzden ben gidiyorum."

"Merhaba diyebilir miyim?"

"Kesinlikle *olmaz*. Güle güle anne."

Telefonu kapatmayı başardığımda Tom da kulağıma geliyor. Hastaneye giderken giydiklerini çıkarmış ve saçları yeni duş almış gibi nemli görünüyor. İyi olmuş. Kesinlikle ceset kokusu almak istemiyorum.

Şu anda altı numaralı randevuda olduğumuz için, öpücük için eğilirken çok rahat hissediyor. Ve her zaman olduğu gibi, bu bacaklarımı güçsüzleştirmeye yetiyor. Eninde sonunda bu sersemliğin geçeceğinden eminim, ama sürdüğü sürece tadını çıkarıyorum.

"Merhaba," diye kulağıma nefes veriyor. "Umarım çok geç kalmamışımdır." "Sadece birkaç dakika."

Onu kalabalık bloktan aşağıya doğru yönlendiriyorum ve bir an için elimi tutup tutmayacağını merak ediyorum. Ama tutmadı. Tom el tutmaz, ki bu iyi bir şey. Jake de değildi.

Neredeyse her sokakta bulunan balık pazarlarından birini, ardından da çeşitli ıvır zıvır ve hediyelik eşyalar satan bir dükkânı geçiyoruz. Tom bir süredir Çin Mahallesi'ne gitmemiş olmalı, çünkü ben daha çok dim sum'a yetişmeye odaklanmış olsam da, satılan eşyalar ilgisini çekmiş görünüyor.

"Hey," diyor, "sana dekoratif bir yelpaze almamı ister misin?"

"Teşekkürler, ama almayayım."

"Minyatür bir kaplumbağaya ne dersiniz?"

Elbette, serçe parmağımdan daha uzun olmayan yavru kaplumbağalarla dolu bir küvet var. Aslında oldukça sevimliler. Kaplumbağalardan iyi evcil hayvan olur mu? Hiçbir fikrim yok ama sokaktan satın alınan bir kaplumbağanın muhtemelen kaplumbağa bakterileriyle dolu olduğundan şüpheleniyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Yasadışı havai fişeklere ne dersiniz? Eminim ellerinde vardır."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Harika. Tam da ihtiyacım olan şey, birkaç parmağımı uçurmak."

"Stajyerken, elinde havai fişek patlayan bir hasta gelmişti" diyor. "Birinci ve ikinci metakarplarını kesmek zorunda kaldık. Ameliyata girmeme izin verdiler, gerçekten harikaydı."

Ne zaman tıbbi bir şeyden bahsetse gözleri hep olduğu gibi parlıyor. "Lütfen, biraz daha anlat," diyorum.

"Şey, yanıklar çok genişti, avuç içinin tamamını kaplıyordu-" Yüzümdeki ifadeyi görünce konuşmayı kesti. "Alay ediyordun."

"Belli ki."

Kanla ilgili tüm deneyimlerime rağmen, bir insanın parmaklarının kesildiği düşüncesi midemi bulandırıyor ve yemek yemek üzereyken bunu kesinlikle duymak istemiyorum. Ama Tom o kadar üzgün görünüyor ki, havai fişekle parçalanan elini bana anlatamıyor. Yolun sonuna kadar sessiz kaldı.

Ama dim sum restoranına vardığımızda neşesi yerine gelmiş görünüyor. Ona kapıyı gösterdiğimde, kapıyı açmak için önüme atlıyor ve her zaman yaptığı gibi kapıyı benim için tutuyor. Bu kesinlikle onun için bir rol değil. O gerçekten bir centilmen. Ne diyebilirim ki, o mükemmel biri. İşi dışında tabii. "Önden buyurun," diyor.

Restoranın içinde yürürken, dışarı çıkmakta olan iki yaşlı kadının yanından geçiyoruz. İçlerinden biri Tom'u görünce iki kez bakıyor. "Dr. Brewer?" diyor.

Ona göz kırpıyor. "Evet?"

"Dr. Brewer!" Kırpılmış gri saçları ve komik derecede büyük gözlükleri olan küçük, yuvarlak bir kadın. "Sen olduğunu sanmıştım! Benim adım Velma Stewart. Sizin bir hastanızım." Tom ona şaşkınlıkla bakar ve o da ekler: "Yani, kocam öyleydi. Birkaç ay önce vefat etti ve otopsisini siz yaptınız."

"Oh!" Gözleri tanıma ile doldu. "Evet. Evet, elbette. Nasılsınız, Bayan Stewart?"

"Şimdi daha iyiyim." Gözleri bir an için buğulandı. "Sadece benimle konuşmaya geldiğin için teşekkür etmek istedim. Bana Harvey'nin çabucak ve uykusunda öldüğünü ve acı çekmediğini söyledin - bu bana çok huzur verdi. Sonra da son derece meşgul olduğunuzdan emin olmama rağmen yaklaşık bir saat boyunca size onunla ilgili hikâyeler anlatmama izin verdiniz."

Yanakları renklendi. "Oh, umursamadım."

"Çok iyi bir dinleyicisin," diyor. "Bana karşı çok naziktiniz. Hayatımın en kötü zamanlarından biriydi ve beni dinlemek için orada olmanız gerçekten çok yardımcı oldu. Tanrı sizi korusun, Dr. Brewer."

Tom utanmış görünüyor ama gülümsüyor. "Yardım edebildiğime sevindim."

Yaşlı kadın bakışlarını üzerime dikti. "İyi bir tane bulmuşsun, genç bayan." Tekrar Tom'a baktı. "Ve o da çok yakışıklı!"

O kısmı biliyordum.

Kadın Tom'a beş kez daha teşekkür ettikten sonra restorandan çıkıyor ve ikimizi dim sum yemeğimizi birlikte yememiz için yalnız bırakıyor. I

Bu etkileşimden gerçekten keyif aldığını söyleyebilirim ve standımıza oturduğumuzda hala gülümsüyordu.

"Bu çok güzeldi," diyor. "Hastalarla çok sık etkileşim kuramıyorum. Belli oluyor. Bazen bunu gerçekten özlüyorum."

"Patolog olmak istediğinizi hep biliyor muydunuz?" "Aslında daha gençken cerrah olmak istiyordum."

Bunu tahmin edebiliyorum. Çok zeki ve bilgili biri ve ellerini çok iyi kullandığını fark ettim. Bahse girerim harika bir cerrah olurdu. "Neden yapmadın?"

"Uh..." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Sanırım ben sadece... Bilmiyorum. Bana göre olmadığı ortaya çıktı."

Omzumun üzerinden kapıya bakıyorum, yaşlı kadın çoktan gitmiş. "Neden size Dr. Brewer deyip durdu? Onu düzeltmeli miyim emin olamadım."

Tom bir an tereddüt eder. "Soyadım Brewer."

Ne? "Bana soyadının Brown olduğunu söylemiştin!" "Hayır, Brewer."

"Kesinlikle Brown dedin!"

Bunu çok iyi hatırlıyorum, çünkü o sırada Tom Brown'ın Google'da aranması imkansız bir isim olduğunu düşünüyordum çünkü çok fazla hit çıkacaktı. Ve tabii ki "MD", "New York" ve "patolog" kelimelerini eklediğimde bile aramadan bir şey çıkmadı. Tom Brewer'ın çok daha iyi olacağını sanmıyorum.

Tom bir omzunu kaldırır. "Üzgünüm, beni yanlış duymuş olmalısınız. Soyadımın Brewer olduğuna yüzde yüz eminim. İsterseniz size ehliyetimi gösterebilirim."

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Brown dediğinden emindim ama gürültülü bir kafedeydik ve burnumdan kan fışkırıyordu, bu yüzden onu doğru duymamış olabileceğimi kabul ediyorum.

Beyaz dişlerini görebilmem için yaklaşıp gülümsüyor. "Tom Brown değil de Tom Brewer olmama rağmen benden hâlâ hoşlanıyor musun?"

"Sanırım..."

"Güzel." Oturduğu yerden kalkıyor ve avuçlarını kot pantolonuna sürüyor. "Şimdi gidip banyoda ellerimi yıkayacağım, çünkü az önce bir taksiye bindim. Eğer gelirlerse bana biraz karides shumai getirin."

Mükemmel. Şimdi gerçek adını bildiğim için onu Google'da arama şansım var.

Tom banyoya girer girmez telefonumu çıkardım. Dalga geçmiyorum, bu yüzden ekrana "Thomas Brewer MD patolog" yazıyorum.

Hemen bir hit aldım. Üzerine tıklıyorum

ve... Tamam, bu ilginç.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty-Eight

Thomas Brewer ile ilgili tek bilgi Mount Sinai Hastanesi'nin web sitesinde yer alıyor. Tıkladığımda yeni çekilmiş bir fotoğrafı ve ardından küçük bir biyografisi çıkıyor. Fotoğrafta inanılmaz yakışıklı görünüyor, bembeyaz bir ceket giymiş, koyu renk gözleri kameraya bakıyor. Biyografisinde Cornell Üniversitesi'nde lisans eğitimini tamamladıktan sonra tıp fakültesine girdiği ve Pennsylvania Üniversitesi'nde ihtisas yaptığı yazıyor. Etkileyici. Ama bir şey dikkatimi çekti.

Tom'un bana NYU'da çalıştığını söylediğinden oldukça eminim.

NYU ve Mount Sinai birbirlerine yakın değiller. Bana bundan bahsettiğinde, hastanesinin evime oldukça yakın olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Mount Sinai deseydi böyle düşünmezdim.

Ne oluyor be?

Aramaya geri dönüyorum, diğer isabetleri bulmak için kaydırıyorum. Başka bir şey yok. Facebook profili yok. Onu Instagram ya da Twitter'da da göremiyorum, en azından gerçek adıyla. Cynch'te arama yaptığımda da aktif ya da inaktif bir profil bulamıyorum.

Tom tuvaletten döndüğünde kafam iyice karışmıştı. Karşımdaki kabine geçip menüyü aldı.

"Hadi biraz yemek yiyelim," diyor. "Açlıktan ölüyorum."

O sırada bir garson elinde yemek tabaklarıyla dolu bir el arabasıyla gelir. Tom -her zaman maceracı bir yiyici- bir tabak tavuk ayağı kapıyor. Ben domuz köftesiyle idare ediyorum. Ama Tom hevesle yemeğine gömülürken, ben sadece köftelerime bakıyorum, iştahım kaçmış.

"Hey," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde, "hangi hastanede çalıştığını söylemiştin?"

Bu sefer tereddüt yok. "Sina Dağı."

"Bana NYU'da çalıştığını söylediğine yemin edebilirim."

Bana bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Ben banyodayken telefonundan beni mi arıyordun?"

Yakalandı. Gerçi bir yanım onun benden daha çok yakalandığını düşünüyor. "Öyleysem ne olmuş? Bana kesinlikle NYU'da çalıştığını söyledin."

"Eskiden NYU'da çalışıyordum," diyor. "Yakın zamanda değiştirdim. Belki de sana o kadar aşık oldum ki yanlış konuştum."

Bu mümkün mü? Sanırım mümkün. Ancak tüm bunlar yanlış isimle birleşince kendimi biraz huzursuz hissediyorum. Birinin hata olduğunu kabul edebilirim, ama ikisi birden?

Öte yandan, bunun gerçekleşmesinin tek nedeninin bir kadının kocasını kaybetmenin acısını yaşarken Tom'a gelip ne kadar şefkatli olduğunu anlatması olduğunu da unutamıyorum. Ve ben buna inanıyorum. Birçok erkekle çıktım ve Tom'un iyi biri olduğunu söyleyebilirim. Bana gerçekten yalan söylemiş olabileceğine inanmak çok zor.

"Neden bir Cynch profilin yok?" diye sordum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu hileli bir soru mu? Sen ve ben çıkıyoruz, değil mi? Cynch profiline sahip olmamı *ister misin*?"

"Hayır," dedim. "Demek istediğim, şehirdeki çoğu bekâr insan o uygulamaya giriyor." "Ben arkadaşlık uygulamalarını sevmiyorum."

"O zaman kadınlarla nasıl tanışıyorsun?"

Bana sırıtıyor. "Çoğunlukla burnu kanayan kızları arıyorum ve onlara yeni bir gömlek almayı teklif ediyorum. Genellikle işe yarıyor."

"Ha ha, çok komik."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ama seni rahatsız ediyorsa, tüm arkadaşlık uygulamalarına profilimi koymaktan mutluluk duyarım."

Şimdi ukalalık yapıyor, ki sanırım benim sorgulama tarzıma göre bu adil. "Hayır, teşekkür ederim."

"Ya da..."-masanın öbür ucundan elime uzandı-"belki sen de profilini silebilirsin ve sadece birbirimizi görebiliriz. Buna ne dersin?"

Bir nefes çekiyorum. Tom'la işler ciddileşmeye başlamış olsa da, özellikle de daha önce ilişki deneyimi olmadığı düşünüldüğünde, bunu söylemesi beni hâlâ şaşırtıyor. Şaşırdım ama mutsuz olmadım. Aslında tam tersi. Belki de sonunda lisedeki o ölü kızı unutmaya hazırdır.

"Kulağa çok hoş geliyor," diyorum.

Ve böylece, bir erkek arkadaşım oldu.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty-Nine

IKI AY SONRA

SYDNEY

TOM kahvesini yarım paket şekerle içer.

Her zaman aynı şekilde hazırlar. Garson ona kahvesini getirdiğinde, şeker paketini alır, ortasından sıkıştırır ve sonra tam olarak yarısını kahvesine boşaltır. Eğer yeterli gelmezse, siyah sıvıya birkaç tane daha şeker katmak için paketi eğiyor. Bunu her zaman yapması neredeyse bilimseldir.

Biriyle iki aydır çıkıyorsanız, onunla ilgili bu tür şeyleri fark etmeye başlarsınız. İşte o zaman çatlaklar ortaya çıkmaya başlar.

"Yanlışlıkla bir paket şekerle kahve içersen ne olur?" Ritüelini gerçekleştirirken onu izlerken soruyorum. Pazar öğleden sonraydı ve bir lokantada tembel bir brunch yapıyorduk.

"Ölürdüm tabii ki." Tom bana sırıttı. "Peki ya sen? Kahveni yarım fincan kremaya boğmazsan ne olur?"

"Hey, o kadar da değil."

"Öyle değil mi? Fincanınıza bakın. İçinde azıcık kahve olan bir krema içiyorsun."

Tamam, tamamen haksız değil. Yani ikimizin de tuhaflıkları var. Ama genel olarak, onun tuhaflıklarının çoğu tolere edilebilir. Evime geldi.

Klozet kapağını asla açık bırakmaz, klozet kapağına işemez ya da tuvalet kağıdının yarısını tek seferde kullanmaz ve genel olarak tuvalet konusunda oldukça iyidir, ki bu birçok erkeğin yanlış yaptığı bir şeydir.

Üstün tuvalet alışkanlıklarının yanı sıra başka pek çok iyi özelliği de var. Cömerttir - birlikte olduğumuzda her zaman her şeyin parasını öder ve ne zaman bir mağazada hayır için toplamak isteyip istemediğini sorsalar, her zaman evet der. Benimle aynı tür filmlerden hoşlanıyor ya da en azından hoşlanıyormuş gibi yapıyor. Bazen çok komik olabiliyor. Ve eğer burnumdan, parmağımdan ya da Tanrı bilir başka bir yerimden destansı kanama nöbetlerimden birini geçirirsem, çılgına dönmüyor ki bu diğer erkeklerden sonra bir mucize sayılır.

Yatakta da muhteşemdir. İlk değerlendirmem olan "muhteşem değil "in arkasındayım.

Her şey harika olduğundan değil. Jake gibi o da bir işkolik. Hafta sonları da dahil olmak üzere sık sık hastanede oluyor. Ve en kötüsü de oradayken ne yaptığını düşünmek. *Cesetleri kesiyor*. Bazen işten sonra evime geliyor ve beni öperken bunu düşünmeden edemiyorum. Daha da rahatsız edici olan, bütün gün yaptıklarından sonra beni öpmek *istemesi*.

Ama sanırım bunu o kadar uzun zamandır yapıyor ki artık onun için normal hale geldi. Muhtemelen onu hiç rahatsız etmiyordur.

Son Fransız tostumu bitirirken, küçük bir çocuk koşarak masamızın önünden geçiyor, ailesi de hemen arkasından. Çocuk belki üç yaşında ve oldukça sevimli. Bir takım tulum giyiyor, saçları sarı ve kıvırcık. Tom çocuğun ilerleyişini izliyor, yüzünde hafif şefkatli bir ifade var.

"Sevimli çocuk," diye yorum yapıyorum.

Başını sallıyor ve bir an için yüz ifadesinde üzgün bir ifade beliriyor. "Evet," diyor sonunda.

Garip, çünkü Tom'un her türlü bağlılıktan korktuğu anlar oluyor, ama bazen de şimdi olduğu gibi birlikte sevimli olan bir aileye rastlıyoruz ve gözlerindeki özlemi görebiliyorum.

Sadece bu konuda nerede durduğunu görmek için çocuk fikrini nazikçe gündeme getirdim. Yakın gelecekte beni hamile bırakmasını beklemediğimi çok açık bir şekilde ifade ettim, sadece babalık fikri hakkındaki genel düşüncelerini öğrenmeye çalıştım. Ama son derece kaçamak cevaplar verdi.

Tom masanın üzerinden elime uzanıyor. Bana gülümsüyor ve başparmağıyla elimin arkasındaki mavi damarların izini sürüyor. Bu çok sık yaptığı bir şey. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Bir şey söylemek istiyor ama söylemeli mi emin değil gibi görünüyor.

"Damarların neden mavi olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Tamam, bu kesinlikle onun söylemesini beklediğim şey değildi. "Damarlardaki kanın içinde oksijen olmadığı için mi?"

"Yaygın bir yanılgı." Başparmağını elimin arkasında uzanan bir damara bastırarak sıkıştırıyor. "Ama doğru değil. Oksijeni alınmış kan daha koyu olsa da hâlâ kırmızıdır. Damarların mavi olmasının nedeni derinin mavi ışığı emmesidir. Deri altındaki yağ sadece mavi ışığın damarlara nüfuz etmesine izin verir, bu yüzden retinanız tarafından geri yansıtılan şeyi görürsünüz." Tom her zaman bunun gibi "ilginç" gerçeklerle doludur. Randevularımızdan birinde, bana von Willebrand faktörü hakkında spontane bir konferans verdi. Sonrasında biraz utanmış gibiydi ama hastalığım hakkında bilgi edinme zahmetine girmesi bence çok hoştu.

Yani, bu konuda bir şeyler okumuş olmalı. Bütün bunları kafadan bilmesine imkan yok.

"Peki," diyorum, "bu öğleden sonra sinemaya gitmek ister misin?" "Aslında, gelemem."

"Çalışıyor musun?"

Başını sallıyor. "Annem bu sabah arabayla gelecek ve ben de onu görmeye gideceğim. Bana gelecek, sonra da akşam yemeği yiyeceğiz."

Babasının ortalıkta olmadığını düşünürsek, annesiyle yeterince sağlıklı bir ilişkisi var gibi görünüyor. "Gelmemi ister misin?"

Elini benimkinden çekiyor, artık damarlarımla ya da neden mavi göründükleriyle ilgilenmiyor. Az önce içtiği kahveyi tükürmek üzereymiş gibi görünüyor. "*Annemle* yemeğe mi?"

Bu soruya cevap oldu, değil mi? "Sana zehir içmeni önermişim gibi söylemene gerek yok."

"Sadece birkaç aydır çıkıyoruz Sydney."

Yanaklarım yanıyor. Fransız tostunun geri kalanı için iştahımı tamamen kaybettim. "Tamam. Anladım."

"Birkaç ay çok uzun bir süre değil." "*Anladığımı* söyledim."

Tom peçetesiyle oynuyor, belli ki bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor. Ondan ilk kez böyle bir tepki almıyorum. Gretchen ve Randy ile çifte randevu önerdiğimde, anevrizması patlayacakmış gibi bakmıştı. Haklı, sadece kısa bir süredir çıkıyoruz. Ama aynı zamanda, böyle şeyler önerdiğimde bu kadar dehşete kapılmamasını isterdim.

"Belki bir dahaki sefere," diye mırıldanıyor.

Evet, doğru. Ama ne yapabilirim ki? Ya bağlılık sorunları olduğu için adamı terk edebilirim ya da işlerin değişmesini umabilir ve inanılmaz seksin tadını çıkarmaya devam edebilirim.

"Annenle ne yapıyorsun o zaman?" diye sordum.

Çenesini ovuşturuyor. "Onu birkaç hafta önce beni sürüklediğin Orta Doğu restoranına götürebilirim diye düşündüm. Gerçekten çok iyiydi. Adı neydi?"

"Bir kontrol edeyim."

Tom kahvesinden bir yudum daha alırken ben de telefonumda gezinerek gittiğimiz yerin adını bulmaya çalışıyorum. Gretchen tavsiye etmişti, bu yüzden mesajlarımıza göz atmam gerekiyor. Ben bunu yaparken garson kız yanımıza geliyor ve Tom'la utanmazca flört ediyor. Tom da kibarca gülümseyerek karşılık verdi. Çekici ama çapkın değil, ki bunu takdir ediyorum.

Sonunda restoranın adı ve adresinin linkini buluyorum. Bağlantıyı kopyalayıp Tom'a mesaj atıyorum.

"Sana linki gönderdim," dedim ona.

Yemek sırasında bir ara masanın üzerine koyduğu telefonuna bakıyorum, bir mesajla çalmasını bekliyorum. Ama sessiz kaldı.

"Bu çok garip," diyorum. "Restoranın adını yazdığım mesajı aldın mı?"

"Uh..." Siyah olan telefonunun ekranına bakıyor. "Evet, sanırım öyle."

"Bunu nereden biliyorsun? Telefonunuza dokunmadınız bile ve ekran siyah."

"Telefon sessizde."

"Hayır, değil. Daha on dakika önce çaldı."

"Bilmiyorum." Tom telefonunu alır ve cebine sokar. "Mesajını aldığıma eminim. Her neyse, birlikte yemek yerken telefonuma bakmamı gerçekten istiyor musun?"

"Yemek yerken sürekli telefonuna bakıyorsun!"

"İşten mesajlar alıyorum. Önemli olup olmadıklarına bakmalıyım."

Tom'un şu anda neden zorluk çıkardığını bilmiyorum. Ondan dünyanın etrafında geriye doğru uçmasını istemiyorum, sadece mesajımı aldığını teyit edebilmek için telefonuna bakmasını istiyorum. Bu sadece yarım saniye sürer.

"Neden bu konuda tuhaf davranıyorsun?" Gözlerimi ona diktim. "Mesajımı alıp almadığını neden bana söylemiyorsun?"

"Tanrım. İyi." Telefonu cebinden çıkarır ve ekrana dokunur. "Mesajını aldım. Tamam mı?"

"Peki restoranın adı ne?"

Tom önce ekrana sonra da yüzüme bakıyor. Uzun bir iç geçirdi. "İyi. Mesajı almadım."

Tamam, kafam tamamen karıştı. Neden bu konuda yalan söylüyor? Hiç mantıklı değil. "Tekrar göndereyim mi?"

Çenesi gerilir. "Sonra gönder."

Ama onu dinlemiyorum. Mesajı ikinci kez gönderiyorum ve ona bakıyorum. "Mesajımı aldın mı?"

"Ben... telefonum bozuldu. Onu dert etme. Annem İtalyan yemeklerini daha çok sever zaten."

Koltuğunda kıvranıyor. Çok rahatsız görünüyor. Ne haltlar dönüyor burada?

"Bana bir mesaj gönder," dedim.

"Ne? Neden?"

"Neden bana kısa mesaj göndermek istemiyorsun?"

Tom sonunda telefonunu masanın üzerine bırakır. "Bak," diyor, "bu benim iş telefonum. Bu yüzden senin mesajlarını alamıyorum."

"*İş* telefonun mu?" Tanıdığım herkesin sahip olduğu standart bir iPhone'a benzeyen iPhone'una bakıyorum. Görünüşe göre her zaman taşıdığı telefon bu. "Peki kişisel telefonun nerede?"

"Yanımda değil. Evde."

"Yani iş telefonunuzu taşıyorsunuz ama kişisel telefonunuzu taşımıyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Sanırım. Dediğim gibi, işte acil bir durum olmadığından emin olmam gerekiyor."

"Ne tür acil durumlar? Hastalarınız zaten ölü!"

Telefonunu tekrar cebine soktu. "Bak, bana bir soru sordun ve ben de sana cevabını verdim. Benden ne istediğini bilmiyorum."

Ne istiyorum? Elimdeki numaranın neden onun ana telefon numarası olmadığını bilmek istiyorum. Çünkü sürekli yanında taşıdığı telefonun kişisel telefonu olmadığına inanmıyorum. Bu duyduğum en saçma bahanelerden biriydi.

Ama cevap için ısrar etmenin bir anlamı yok. Bir şey çok açık: Tom bana gerçeği söylemeye niyetli değil.

OceanofPDF.com

Chapter Forty

ÖNCE

TOM

Okuldan eve döner dönmez annemden bir telefon daha aldım.

Almadan önce yine tereddüt ettim. Muhtemelen Alison'ın kaybolduğunu duymuştur ve babamın hiçbir yerde bulunamadığını duyunca heyecanlanmayacaktır. Yarına kadar dönmeyecek ve paniklemesini istemiyorum.

Yine de telefona cevap vermek zorundayım. Olan biten her şey göz önüne alındığında, eğer cevap vermezsem, muhtemelen bir saat içinde polis kapıma dayanacak. Her şey yolundaymış gibi davranmak zorundayım. Bu Akademi Ödüllü bir performans olmalı.

"Merhaba anne," diyorum elimden geldiğince normal görünmeye çalışarak.

"Tommy!" Sesi diğer hatta çatırdıyor. "Senin için çok endişelendim! Haberlerde şu kayıp kızı duydum. Daisy'nin arkadaşı değil mi o?"

"Sanırım," diyorum. "Onu çok iyi tanımıyordum."

Tanrı aşkına, neden onun hakkında geçmiş zamanda konuşmayı bırakamıyorum?

Yine de annem fark etmemiş gibi görünüyor. "Bu çok korkutucu," diye devam ediyor. "Özellikle de diğer kızın ölü bulunmasından sonra. Ona ne olmuş olabileceği hakkında bir şey duydun mu?"

"Hayır," diyorum, aslında ona çok bilgilendirici bir cevap verebileceğim halde.

"Her neyse," diyor, "iyi misin?"

"İyiyim."

"Baban nerede?"

Sorunun geleceğini biliyordum ama yine de harika bir cevabım yok. "İşe gitti."

"Aslında onu iş yerinden aramaya karar verdim ve bu sabah hiç gelmediğini söylediler." Duraksıyor. "Yukarıda uyuyor mu? Onun yerine bakmana gerek yok."

"Ben, um..." Ona yukarıda uyuduğunu söylersem, onu uyandırmamı isteyebilir. Bunu riske atamam. "Az önce çıktı. O'Toole'a gideceğini söyledi."

Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki, barda kimse telefona bakmaz. Yalan güvende hissettiriyor.

"Tamam."

Annem uzun bir nefes veriyor. Sesi çok endişeli geliyor ve neredeyse onun için üzüleceğim ama üzülmüyorum. O adama yaptığım şey yüzünden onun hayatı daha iyi olacak. İkimizin de hayatı daha iyi olacak.

Yakalanmadığım sürece sorun yok.

"Yarın evde olacağım," diyor. "Sadece... dikkatli ol, tatlım."

"Olacağım, anne."

"Dışarıda çok kötü bir şey varmış gibi hissediyorum. Evde kal ve babandan başka kimsenin eve girmesine izin verme."

O zaman kimse yok.

Yarın annem evde olacak ve onu babam için polisi aramamamız gerektiğine ikna etmeye çalışacağım. Zor olmayacak. Babamın maskaralıkları hakkında polisi aramaktan nefret ediyor, çünkü bu bizi bir pislik gibi gösteriyor. Ama bu kesinlikle birinin babam için polisi aradığı ilk sefer olmayacak. Küçük kasabamızda sarhoşken pislik yapmasıyla ünlüdür.

Alison'a gelince, o tamamen farklı bir sorun. Sadece en iyisini ummak zorundayım.

OceanofPDF.com

Chapter Forty-One

Alison'ın ortadan kaybolması dikkatimi dağıttığı için bugün okulda ödev yapamadık, bu yüzden öğleden sonra ve akşamın büyük bir kısmını yerel haberleri izleyerek geçirdim. Birkaç sitcom izlemeyi denedim ama odaklanamadım ve sonunda haberlere geri döndüm.

Çoğunlukla aynı hikaye tekrar tekrar anlatılıyor. On yedi yaşındaki Alison Danzinger'in bu sabah evinde kayıp olduğu anlaşıldı. Polis onu arıyor ve umut verici birkaç ipucunu takip ediyor. Kaybolmasıyla ilgili henüz bir şüpheli tespit edilemedi.

Bir noktada, kendimi akşam yemeği yemeye zorluyorum - bir şişe Sprite ile yıkanmış bir paket Doritos. Poşeti açmakla dibini kazımak arasında bir yerde kanepede sızıp kalıyorum. Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim ama son otuz altı saatin çoğunu uyanık geçirdim.

Çalan cep telefonumun sesiyle kendime geliyorum. Telefonu kanepenin kıvrımlarında buluyorum ve ekranda Daisy'nin adını görünce kalbim yerinden fırlıyor. Bu sabah kollarımda hıçkıra hıçkıra ağladığından beri Daisy ile konuşmamıştım.

"Tom..." Telefonu açtığımda ağlıyordu, sanki bu sabahtan sonra hiç susmamış gibi. "Oh, Tom..."

"Ne var? Neler oluyor?" Babasının beni tutuklamak için buraya geldiğini söylemesinden korkuyorum.

"Alison'ı buldular."

Bir an için bu bana *iyi* bir şeymiş gibi geldi. Alison az önce kaçtı ve şimdi bulundu. Ve belki de babam şu anda gerçekten bardadır.

Ama eğer bu iyi bir şeyse, Daisy neden bu kadar çok ağlıyor?

"Cesedini az önce nehirden çıkardılar." Hıçkırıkları neredeyse histerik bir hal aldı. "Tom..."

Nehir. Slug'ın babamın cesedini ilk atmak istediği yer orasıydı.
Burası onun en sevdiği yer.

Daisy bana daha fazla detay veremeyecek kadar çok ağlıyor. Haberlerde bir şey görmedim, bu yüzden Daisy'nin babasından haber aldığını varsayıyorum.

Ona başka ne söyledi merak ediyorum.

Daisy, "Kız parçalanmıştı," diye idare ediyor. "Babamı telefonda konuşurken duydum. Dedi ki... *İşkence* görmüş gibi görünüyor."

Brandi gibi.

Brandi'ye olanlar hakkında öğrencilerle ikinci kez röportaj yaparken Slug'ın adının nasıl anıldığını hatırlayınca midemde korkunç bir batma hissi oluştu. Onu çok az tanıdığını düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım.

Neyi serbest bıraktım?

Hattın diğer ucunda arka planda yüksek sesler duyuyorum ve Daisy'nin sesi kısılıyor. "Gitsem iyi olacak. Babam seninle konuşmamı istemiyor."

Şüphelenmiş olsam da, bu göğsüme bir yumruk gibi saplandı. "Öyle değil mi?" "Özür dilerim. Sorun sen değilsin, o sadece lisedeki hiçbir çocuğa güvenmiyor.
hemen şimdi."

Birincil şüpheli olmadığımı duymak içimi rahatlattı. Gerçi neden olayım ki? Tek bildiği Alison'la iyi geçinemediğimiz. Evet, Brandi'nin öldürüldüğü gece onunla buluşan gizemli "erkek arkadaş" benim ama bildiğim kadarıyla şefin bundan haberi yok. Bilen tek kişi Alison ve o da gitti.

Ben daha bir şey söyleyemeden arka plandan başka bir ses duyuldu. "Gitmem gerek Tom. Seninle sonra konuşuruz."

"Seni seviyorum Daisy," diyorum telefona, ama o çoktan kapatmıştı.

OceanofPDF.com

Chapter Forty-Two

ERTESİ SABAH Alison Danzinger ile ilgili haberlerde bir eksiklik yoktu. Alison'ın cesedinin bulunduğu nehrin görüntülerini en az beş milyon kez izledim. Tekrar tekrar izlemeye devam ediyorum.

Okul tatil edildi, bu yüzden evde tek başıma takıntılı bir şekilde haberleri izliyorum. Slug'ı aramak ya da ona mesaj göndermek istiyorum ama birilerinin telefon hatlarımızı izlediğinden falan korkuyorum. Her neyse, *gerçekten* konuşmak istediğim tek kişi Daisy.

Annem saat dört sularında omzunda büyük bir spor çantasıyla kapıdan içeri giriyor. Çantayı içeri taşımasına yardım etmek için koltuktan atlıyorum ama o bana sarılmakla daha çok ilgileniyor, ben de çantayı bırakıyorum.

"Oh, Tommy." Beni çok sıkı sıkıyor. Ama babamın aksine, annem benden çok daha küçük ve istese bile bana zarar veremez. "Senin için çok endişelendim!"

"Ben iyiyim."

"Ama o kız..." Annem benden uzaklaştı. "Onu ölü buldular, değil mi?"

"Evet. Yaptılar." Ve şimdi onun hakkında istediğim kadar geçmiş zamanda konuşabilirim.

Bir an sessiz kalıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor.

Bu fırsatı değerlendirip çantasını tekrar aldım. "Bunu senin için yukarı çıkaracağım."

O itiraz edemeden, omzumda spor çantasıyla aceleyle yukarı çıkıyorum. Annemle babamın yatak odasına götürüp yatağın üzerine bırakıyorum. Babam son iki gecedir burada uyumuyor ama yatağı toplamaya da hiç zahmet etmiyor, bu yüzden çarşaflar iki gün öncesinden kalma. Dün gece burada uyumuş gibi görünüyor. Kimse aksini kanıtlayamaz.

Aşağıya indiğimde annem oturma odasında durmuş, ellerini birbirine kenetlemişti. "Tom, baban nerede?"

Harika. Daha kapıdan içeri adımını atmadı ve şimdiden bu konuya girdi. En azından akşam yemeğine kadar vaktim olur diye düşünmüştüm. "İşte, sanırım."

"Mağazayı aradım. Bugün yine gelmedi." Bir

omzumu kaldırdım. "Bilmiyorum o zaman."

"Bu sabah onu gördün mü?" "Evet."

Alt dudağını çiğniyor. "Biliyor musun, onun arabası garajda. Benimkini içeri çekecektim ama onunki zaten orada."

"Sanırım nereye giderse gitsin yürüyordu."

Sanki babam hiçbir yere yürüyerek gitmezmiş gibi. Sarhoşken araba kullanma fırsatını asla kaçırmazdı. Ama onu bir yere götürebilecek bir sürü arkadaşı vardı.

Arabanın annemi şüphelendireceğini biliyordum. Ama onu yolun kenarında, polisin kolayca bulabileceği bir yerde terk etmek daha kötü olurdu.

Kaşlarını çatıyor. "Ama onu bu sabah

gördün?" "Bunu bana siz sordunuz.

Gördüğümü söyledim."

Gözlerini kaçırıyor. Bir şeye bakıyor gibi görünüyor. Ne olduğunu anlamaya çalışırken çılgına dönmüştüm ki birden ağzından "Halıma ne oldu?" diye bir cümle çıktı.

Tanrım, kayıp halı. Onu unutmuşum. "Üzerine kızılcık suyu döktüm ve lekelendi, ben de attım."

"Onu dışarı mı attın?" Gözleri büyüdü. "Tom, bunu yapmamalıydın! Temizletebilirdim."

"Özür dilerim. Gerçekten kötü bir lekeydi ve yapabileceğimiz bir şey olmadığını düşündüm."

"O zaman hala kaldırımın kenarında mı yoksa...?"

"Üzgünüm, çöpçü onu çöpe götürdü. Artık çok geç."

"Oh, Tom," diye iç geçirir. "Keşke bunu yapmasaydın. O halıyı gerçekten çok sevmiştim. Biliyorum biraz yırtık pırtıktı ve ayaklarımıza takılıyordu ama uzun zamandır bendeydi ve ona çok bağlıydım."

Her nasılsa, ona babama gerçekte ne olduğunu anlatırsam ikimiz arasında benzer bir konuşma geçeceğini hayal ediyorum.

"Her neyse..." Saatine bakar. "Bir saat kadar uzanacağım, sonra akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağım. Sence baban bizimle yemek yemek için zamanında evde olur mu?"

"Muhtemelen yapmayacağını söyledi."

Şaşırmış gibi görünmüyor. "Tamam, o zaman sadece ikimiz."

Omuzları çökmüş bir halde merdivenlerden yatak odasına doğru yürüyor. Yukarı çıkışını sonuna kadar izliyorum ve haberleri bir kez daha izlemek için televizyonu açmadan önce yatak odasının kapısının kapanma sesini bekliyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Forty-Three

MEVCUT GÜN

SYDNEY

"Tamam, katılıyorum, şu telefon olayı çok garip."

Tom annesiyle bensiz vakit geçirmek için beni ektiğinden, Gretchen ve Randy'nin dairesine gittim. Randy ayak işlerini halletmeye gitmişti ama Gretchen Tom'un telefonunun aramalarımı açmamasıyla ilgili tüm hikayeyi dinlemeye hazırdı. Ve tam anlamıyla şaşkın görünüyordu.

"Sence bu ne anlama geliyor?" Gretchen ağzına bir avuç patlamış mısır tıkıştırırken soruyor. Gretchen ben geldiğimde her zaman bir şeyler atıştırma ihtiyacı hisseden bir insan, bu da çok tatlı bir şey.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Yani, erkek arkadaşımın gizli bir telefondan beni araması ve mesaj atması *iyi* bir şey değil."

"Size doğruyu söylüyor olabilir. Onun bir işkolik olduğunu söylediniz, bu yüzden iş telefonunu yanında istemesi mantıklı. Bizim gibi birden fazla telefon taşıyacak bir çantası da yok."

"Evet..." Gretchen'ın sehpanın üzerindeki tahta kaseye koyduğu patlamış mısırı alıyorum. "Ben olsam bu kadar büyütmezdim ama ona bunu sormaya başladığımda çok rahatsız oldu. Gerçekten bir şeyler saklıyormuş gibi görünüyordu."

"Peki ne sakladığını düşünüyorsun?" Gözleri genişliyor. "Sence evli olabilir mi?"

"Gerçekten ama gerçekten sanmıyorum. Dairesini gördüm. Orada yaşayan bir kadın yok. Ayrıca, toplum içinde görülmekten endişe duyuyor gibi görünmüyor."

Gerçi...

Ne zaman yemeğe çıksak, her zaman farklı bir restorana gideriz. *Her zaman*. Jake ve benim neredeyse her hafta sonu gittiğimiz bir lokantamız vardı ama Tom "düzenli" bir yere sahip olmak konusunda çok dirençli görünüyor.

"Peki... sonra ne olacak?"

Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Resimde başka bir kadın olduğunu gerçekten düşünmüyorum ama Tom'un sadece iş telefonunu yanında taşıması kesinlikle kötü bir işaret - şüphelendiğimden daha da fazla işkolik olduğu anlamına geliyor. Bu Jake'in yapacağı türden bir şey. Ve hepimiz bunun ne kadar harika sonuçlandığını biliyoruz.

Tom'la aramızın Jake'le olduğu gibi bozulmasını istemiyorum. O çok iyi bir adam. Tatlı, zeki, annesini seviyor ve ayrıca göze *çok hoş* geliyor.

Aman Tanrım, ona gerçekten aşık oluyorum.

Gretchen, "Birlikte yemek yiyelim," diye öneriyor. "Ben mükemmel bir karakter yargıcıyımdır. Seni aldatıp aldatmadığını iki saniye içinde anlarım."

"Üzgünüm, bunu yapmaz." "Neden yapmaz?"

"Arkadaşlarımla buluşmayı önerdiğimde yüzünü görmeliydin. Sana söyledim, bağlılık sorunları var." Yüzümü buruşturdum. "Hâlâ lisedeyken aşık olduğu kıza takılı kalmış durumda."

"Aman Tanrım!" Gretchen ağzını kapattı. "L i s e d e mi? Ciddi misin?"

"Biliyorum ama sanki onunla evlenmek istemiş de sonra ölmüş gibi. Onun hakkında konuşurken çok üzgün görünüyordu."

"Yine de çok tatlısın."

Kanepenin minderlerine yaslanıyorum, başım dönüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Tom'a gerçekten aşık olmaya başlıyorum, ama aynı zamanda, kırmızı bayrakların sayısı neredeyse kabul edilemez hale geldi. Arkadaşlarımla buluşma konusundaki isteksizliğiyle başa çıkabilirim ama bu telefon meselesi beni gerçekten rahatsız ediyor.

Belki de Jake'e onun geçmişini araştırtmalıyım.

Tabii ki, bu tamamen aşağılayıcı olurdu. Eski erkek arkadaşıma, onun yerine koyduğum adamın o kadar güvenilmez olduğunu söylemek istemiyorum.

İlişkimize devam edebilmem için geçmişimi araştırması gerekiyor. Jake'in harika bir adamla çıktığımı ve bana zaman ayıramadığı için bu fırsatı kaçırdığını düşünmesini tercih ederim.

Ayrıca, Jake'in elleri dolu. Gazetelerde Bonnie'nin ya da diğer iki kadının cinayetiyle ilgili bir tutuklama görmedim. Eğer birini tutuklasalardı, kesinlikle haberim olurdu.

"Bu arada," diyor Gretchen, "müzedeki sergim yakında kapanacak. Gitmeden önce gelip görmenizi istiyorum!"

Gülüyorum. "Ben zaten gördüm!"

"Biliyorum," diye itiraf ediyor, "ama her şeyi yıkmadan önce arkadaşlarımın bir kez daha orada olmasını istiyorum! Bunun için çok çalıştım!"

"Öyle olduğunu biliyorum. Aylarca konuşabildiğin tek şey buydu." Gretchen'ın bu konuda bu kadar çok konuşması Bonnie'yi gerçekten rahatsız ederdi ama bundan bahsetmedim. Gretchen'ın Bonnie'yle ilgili anılarını, arkadaşının onu bazen çok sinir bozucu bulduğunu söyleyerek lekelemenin bir anlamı yok.

"Beni tüketti," diye itiraf ediyor. "Bir gece önce bile, gecenin yarısında müzede bunun üzerinde çalışıyordum!"

Kaşlarımı çattım. Gretchen'ın ifadesinde beni çeken bir şey var. Ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ve ben daha anlayamadan ön kapının kilidinde bir anahtar dönüyor ve Gretchen'ın gözleri parlıyor. "Randy geri döndü! Acaba ne aldı..."

"Tam olarak ne alıyordu?" Dedim.

Gretchen, "Kiracılardan biri, yaptığı bazı ekstra işler için ona bir hediye kartı verdi," diye açıklıyor. "O da kartı Herald Meydanı'ndaki bir mağazaya götürdü. Artık taşındığım için daireyi vaftiz edecek bir şey alacağını söyledi. Ne kadar tatlı, değil mi?"

"Bir tablo gibi mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama Randy'nin harika bir zevki var, bu yüzden iyi bir şey olduğuna eminim."

Randy'nin harika bir zevki mi var? Bekâr evi olduğu zamanki halinden sadece biraz farklı görünen, sade apartman dairelerine göz gezdiriyorum. Ve adam sadece kot pantolon ve tişört giyiyor, bazen de kapüşonlu. "Harika zevk" değerlendirmesini tam olarak neye dayandırıyor? Ama her neyse. Gretchen aşık ve Randy'nin mükemmel olduğunu düşünüyor.

Randy daireye daldı ve kollarında en az iki ayak genişliğinde büyük bir şey tutuyordu. Ne olduğundan tam olarak emin değilim. İçi toprak dolu cam bir yapıya benziyor. Gretchen'ın ifadesinden anladığım kadarıyla

onun da aynı derecede şaşkın olduğunu söyleyebilirim. Ayağa kalkıyor, elleri kalçalarında.

"Bu da *ne*?" diye soruyor.

"Burası bir karınca çiftliği!" Randy gururla söylüyor. "Bir *ne*?"

Gretchen'ın pek heyecanlı görünmediğini söylemek hafif kalır. Aslında, Randy'nin suratına yumruk atmak ister gibi görünüyor, ancak Randy karınca çiftliğini düşürüp kırabilir.

"Bu bir karınca çiftliği," diye tekrarlıyor Randy. "Onu pencerenin yanına koyabileceğimizi düşündüm. Böylece çiftlikte olup biten her şeyi görebileceğiz."

"Olamaz!" Gretchen, karıncalarla dolu cam kabıyla odaya girmesini engellemek istercesine onun önüne atlar. "O şeyi dairemde istemiyorum. Hayatta olmaz."

"Neden olmasın?" Alnı kırış kırış. "Bu çok havalı."

"Hayır, değil!" diye bağırıyor. "Ya karıncalar serbest kalırsa?"

"Karıncalar kurtulamayacak."

"Karıncalar *kesinlikle* serbest kalacak!" Gretchen kollarını havaya kaldırdı ve bana baktı. "Sydney, bana yardım et."

"Bir karınca çiftliği oldukça iğrenç, Randy," diyorum.

Karınca çiftliğini yere indiriyor ve Gretchen içgüdüsel olarak birkaç adım geri atıyor. "Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum Gretchen. Geri veremem. Onları atmam mı gerekiyor?"

"Onlarla ne yapacağın umurumda değil!" diye bağırıyor. "Onları tuvalete atıp sifonu çekebilirsin, umurumda değil!"

Randy'nin yüzü kararır. "Bunu yapmayacağım. Bu *korkunç* bir şey."

Gretchen o karıncalar yüzünden çok korktu. Onu suçlamıyorum. Ben de onları evimde istemezdim. Yüzü pembeleşti ve şimdi kötü bir tartışma çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Gitsem iyi olacak Gretchen," diyorum. "Ama... iyi şanslar."

Gretchen ve Randy'nin dairesinden aceleyle çıkarken, bir şey beni hâlâ çekiştiriyor. Gretchen'ın söylediği bir şey. Ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Eninde sonunda çözeceğim.

OceanofPDF.com

Chapter Forty-Four

Akşam yemeği için Çin yemeği sipariş ettim.

Çok fazla sipariş veriyorum. Çin yemeği sipariş ettiğimde her zaman çok fazla alırım, ama buraya gelip bana bir kap brokolili tavuk getirmesi için bir teslimatçı bulamam. Eninde sonunda yiyeceğimi düşünerek üç ya da dört tabak sipariş ediyorum ve sonra hepsi kötü kokmaya başlayana kadar buzdolabında duruyor ve hepsini atmak zorunda kalıyorum... Ve bir hafta sonra canım Çin yemeği çekiyor ve tüm döngüyü tekrar yaşıyorum. Ben buna Çin Yemeği Çemberi diyorum.

Biftek yemeğimi yerken, şimdi mi yoksa yemek bittikten sonra mı mide ilacı alsam diye düşünürken, Tom'a bir mesaj göndermeyi düşünüyorum. Annesiyle tanışmama izin vermeyip telefonu konusunda da kaçamak cevaplar verince aramız biraz soğuklaştı. Tabii ona bir mesaj gönderirsem, nereye gideceğini Tanrı bilir.

Hayır, bırakalım bir gece düşünsün ve bana gerçeği söylemek isteyip istemediğine karar versin. Her neyse, aklımda başka şeyler var.

Yani Gretchen ile olan konuşmam. Konuştuklarımızın üzerinden geçip duruyorum ve bir şey beni çekiştirip duruyor. Ama neydi o?

Bir gece önce bile, gecenin yarısında müzede çalışıyordum.

Gretchen'ın sergisinin açıldığı günü unutmak zor. Randy ve benim Bonnie'yi yatak odasında parçalanmış halde bulduğumuz gündü. Bonnie ve ben

birlikte gitme planları yapmıştık. Doğal olarak, bu gerçekleşmedi.

Bir gece önce bile, gecenin yarısında müzede çalışıyordum.

Jake'le olası şüpheliler hakkında konuşurken Randy'den bahsettim. Onu suçlamak istemedim ama tüm binanın anahtarlarının bir kopyasının onda olduğunu ve Bonnie'nin defalarca onun ürkütücü olduğunu düşündüğünü söylediğini belirtmek zorunda hissettim. Bu onun katil olduğuna dair bir kanıt değildi ama Jake bana onun ihtimal dışı bırakıldığını söyledi.

Bay Muncy'nin dün gece için bir mazereti var. Kız arkadaşı hep yanındaymış.

Kız arkadaşı Gretchen'ın bütün gece yanında *olmaması* dışında. Gecenin yarısında müzedeydi ve sergisi üzerinde çalışıyordu.

Vay anasını.

Telefonumu elime alıyorum ve kişiler listemden Gretchen'ın numarasını seçiyorum. O açmadan önce telefon birkaç kez çalıyor. "N'aber, Syd?"

"Gretchen," diyorum. "Bonnie'nin öldürüldüğü gece gerçekten neredeydin?"

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama var. "Ne?"

"Daha önce dairendeyken," dedim, "bana serginin açılmasından önceki gece müzede olduğunu ve gecenin yarısında sergi üzerinde çalıştığını söylemiştin. Ama polise bütün gece Randy ile birlikte olduğunu söylemişsin. Ama değildin."

Bir başka uzun sessizlik. "Doğru. Bir hata yapmış olmalıyım. Sergi açılmadan önceki gece evdeydim. *Ondan* önceki gece, gecenin yarısında müzedeydim."

"Gretchen..."

"Bu doğru!"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Lütfen dur. Ne dediğini biliyorum. Serginin ne zaman açıldığını da hatırlıyorum."

"Sydney..."

"*Bana doğruyu söyle*."

Gretchen'ın sesi kesilir. "İyiyim. Müzedeydim. Polise yalan söyledim. Duymak istediğin bu mu?"

"Aman Tanrım!" Haykırıyorum. "Polise yalan mı söyledin? Cidden mi?"

"Ne yapmam gerekiyordu?" diye inliyor. "Bak, Randy Bonnie'ye zarar vermedi. Böyle bir şeyi asla yapamazdı. Ama eğer o olmasaydı

bir mazereti olsaydı, onun peşine düşerlerdi! O süper, anahtarlar onda ve ayrıca..."

"Ve ayrıca ne?"

Gretchen sessiz

kalır.

"Gretchen, ne oldu? Neler oluyor?"

"Bu kulağa olduğundan daha kötü gelecek," diyor

usulca. Kaşlarımı çatıyorum. "Neymiş o?"

"Birkaç yıl önce," diyor, "Randy ve ben tanışmadan *çok* önce, onu kendisini takip etmekle suçlayan bir kız vardı."

Ağzım açık kaldı. "*Ne*?"

"Sonra bir de saldırı suçlaması vardı ama bu hiç adil değildi," diye devam ediyor. "Bana her şeyi anlattı ve cidden, yanlış bir şey yapmamıştı! Ama sicilinde bu varken, ikimiz de bir mazereti olmasının daha iyi olacağını düşündük."

İkimiz de bunun daha iyi olacağını düşündük. "Gretchen," *dedim*, "Randy Onun için yalan mı söyleyeceksin?"

"Hayır!" diye ağlıyor. "Yani, bu onun önerisiydi ama ben *tamamen* kabul ettim.

Beni hiçbir şeye zorlamadı!"

Bu harika. "Polise gitmeli ve onlara gerçeği anlatmalısın." "*Hayır*.

Lütfen beni zorlama, Syd." Daha önce ağlamadıysa bile

kesinlikle onu uçurumun kenarına itti. "Randy bir katil değil. *Değil*. Bonnie'ye o korkunç şeyleri yapmış olabileceğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum..."

"Yapmadı!" diye hıçkırıyor. "Onu seviyorum Sydney. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum."

Gretchen'ın Randy Muncy ile evlenmesi fikri midemi bulandırıyor. Onu iki yıldır tanıyorum ve biraz tuhaf biri olabilir ama Bonnie'ye tüm o korkunç şeyleri yaptığını hayal etmekte zorlanıyorum - ve Gretchen'ın onu tüm kalbiyle sevdiği açık. Yine de onda beni huzursuz eden bir şeyler var.

Alt dudağımı çiğneyerek ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Telefonumda Jake'in numarası var ve Bonnie'nin cinayeti hâlâ çözülemedi. Onu arayıp Gretchen'ın yalanını anlatabilirim. Ama aynı zamanda, eğer gerçekten onun öldürdüğünü düşünmüyorsam, neyi başarmış olacağım? Arkadaşımın hayatını daha da kötüleştirmiş, güvenine ihanet etmiş, Randy'nin itibarını yok etmiş olacağım,

ve muhtemelen işini tehlikeye attı...ve ne için? Arkadaşım için adaleti sağlamayacaksa, hiçbir anlamı yok.

Ayrıca, Jake bana iki olay yerinde tanımlanamayan, eşleşen parmak izleri olduğunu söyledi. Ama Randy'nin parmak izleri dosyadaysa, o yapmış *olamaz*.

Olabilir mi?

"Syd?" Gretchen burnunu çekiyor. "Kimseye söyleyecek misin?" "Sanırım söylemeyeceğim."

"Oh, teşekkür ederim!" Gretchen'ın gözlerinin yaşlarla dolduğunu, küçük burnunun pembeleştiğini hayal edebiliyorum. "Çok teşekkür ederim, Syd! Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın. Randy ile bir gün evlenirsek, seni düğünümün baş nedimesi yapacağım!"

Ugh. Sırf bu şüpheli onurdan kaçınmak için Randy'yi ihbar etmeye değerdi.

Gretchen sonraki birkaç dakikasını bana ne kadar minnettar olduğunu ve Randy'ye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlatmak için kendini paralayarak geçiriyor. İçime çekiyorum, ama bütün bu süre boyunca korkunç bir hata mı yapıyorum diye düşünmeden edemiyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Forty-Five

ÖNCE

TOM

Son iki gündür abur cubur ve sodadan başka bir şey yemedikten sonra, bu akşam annemin yemek pişirmesi çok güzel. Öte yandan Slug, her öğünde abur cuburdan başka bir şey yemezdi ve sanırım bazen yiyor, cildinin bu kadar kötü olmasının bir nedeni de bu.

Mutfak masasında tavuk ve pilavdan oluşan sıcak yemeğimizi yerken annem Dave Amca'nın ameliyatı hakkında konuşuyor çünkü bunun genellikle beni büyüleyecek türden bir şey olduğunu biliyor ama şu anda havamda değilim. Yine de dinliyormuş gibi yapıyorum. Doğru yerlerde başımı sallıyorum ve Dave Amca'nın eve döndüğünü ve durumunun iyi olduğunu söylediğinde gülümsemeyi başarıyorum. Ama gerçekte bunların hepsi arka plandaki gürültüden ibaret.

"Daisy nasıl?" diye soruyor annem Dave Amca'yla ilgili hikâyeyi bitirdiğinde.

"Daisy?"

"O ve Alison yakınlardı, değil mi?" "Sayılırdı."

"Çok üzgün olmalı."

Ben bilemem. Bugün Daisy'yi defalarca aramayı denedim ama her seferinde telefonu telesekretere düştü. Anneme bunu söylemek istemiyorum.

Daisy'nin babası benimle konuşmasına izin vermiyor, çünkü o zaman ona nedenini söylemek zorunda kalacağım.

"Biliyor musun," dedi annem düşünceli bir şekilde, "merak ediyorum-"

Annemin hangi korkunç şeyi merak ettiği hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü o anda kapı çalıyor.

Başını ön kapıya doğru çeviriyor. "Sence baban anahtarını unutmuş mudur?"

Kapıda kimin olduğunu bilmiyorum ama evinin anahtarını arayanın babam olmadığını biliyorum. "Belki..."

Annem peçeteyle yüzünü siliyor, sonra ön kapıya yöneliyor. Oturduğum yerden kalkıyorum ve sessizce yaklaşıp kim olduğunu görmeye çalışıyorum. Polis olduğuna ikna oluyorum ama onun yerine annemi bira göbekli ve saçları taralı orta yaşlı bir adamla konuşurken buluyorum. Adam anneme bir şey uzatıyor gibi görünüyor, sonra bir dakika daha kısık sesle konuşuyorlar.

Kim *o*?

Annem kapıyı arkasından kapatıyor ve beni antrede görünce şaşırmış görünüyor. "Tom," dedi. "Seni orada görmedim."

İşte o zaman elinde ne olduğunu fark ediyorum - adamın ona uzattığı nesne. Bu bir telefon.

"Arayan O'Toole's'daki barmendi," diyor. "Baban telefonunu orada bırakmış." "İki gece önce." diye ekliyor.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Oh." "Sana telefonunu kaybettiğini

söyledi mi?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır, bundan bahsetmedi."

Omzunun üzerinden kapıya bakıyor, sonra tekrar bana. "Ve barmen, telefonunu bıraktığından beri oraya geri dönmediğini söylüyor. İşe de gitmemiş. Peki sence neredeydi?"

Ağzım kurudu. Babama bir şey olduğundan şüpheleniyor olsa bile bunun *ne* olduğunu bildiği anlamına gelmediğini kendime hatırlatıyorum. Gerçi bir keresinde beni onu ateş demiriyle tehdit ederken görmüştü. Yine de...

Yere bakıyor ve beyninde dönen dişlileri neredeyse görebiliyorum. Keşke dursalar. Bunu düşünmeyi bırakıp yemeğimizin tadını çıkarmamıza izin veremez mi?

"Tom," diyor, "halıyı ne zaman kaldırımın kenarına koydun?"

Yine o lanet halı. Mutfaktan sürünerek çıkmasına asla izin vermemeliydim. Tam orada boğazını kesmeliydim.

bu tartışmayı yapmak. "İki gün önce," diyorum.

"Yani Salı mı?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Ama çöpler Pazartesi günü toplanacak. Halıyı çoktan nasıl götürmüş olabilirler?"

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Mükemmel bir noktaya değindi. Halının neden gittiğini nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onu çöplüğe kendim götürmüş olmam mantıklı değil. Ve ona zaten çöpçünün aldığını söyledim. Ona gerçeği söyleyemem, bu kesin. Annem çenesini kaldırıp bana bakıyor - son iki yılda boy olarak onu geçtim, bu benim için hala biraz garip. Yüzümü incelerken, açıkta kalan şahdamarını fark etmeden edemiyorum. Boynundaki hızlı nabız atışını zar zor seçebiliyor.

"Tom?" diyor usulca.

Bir şey söylememi bekliyor ama söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Neyse ki yine çalan kapı zilinin sesiyle kurtuluyorum. Omuzlarım rahatlayarak çöküyor. Barmenin anneme başka bir sorusu olup olmadığını bilmiyorum ama en azından bundan sonra ne söyleyeceğimi planlamak için birkaç dakikam var.

Ama ön kapımızda kimin durduğunu görünce rahatlamam kısa sürdü. Şef Driscoll.

OceanofPDF.com

Chapter Forty-Six

Polis şefi ön kapımda.

Okulda beni sorgulaması yeterince zordu. Ama evime gelmesi başka bir seviyede. O neden burada? Alison'la mı ilgili?

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Brewer." Şef Driscoll bu sabah giydiği kareli kravat ve beyaz gömleği bu kez mavi bir blazer ceketle birlikte giyiyor. "Tom'a birkaç sorum olacak."

Birkaç dakika önce kendisi de beni sorgulamasına rağmen, annem polis şefiyle arama giriyor. "Ne hakkında?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, belli ki kızın geri çekilip içeri girmesine izin vermemesine şaşırmamış. "Alison Danzinger hakkında."

Annem bunu düşünüyor ama kapıdan uzaklaşmıyor. "Neden Tom'la onun hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Alison vahşice öldürüldü." Şef Driscoll'un sesi ciddi. "Alison'ı iyi tanıyan herkesle konuşuyorum, bunu yapan canavarı bulup adalete teslim edebileceğimizi umuyorum."

Neredeyse annemin onu eve almayı reddetmeye devam edeceğini umuyorum, ama bunun yerine kenara çekiliyor. Aynı anda ben de içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

Annem ona, "Oturma odasında konuşabilirsin, Jim," dedi.

Annemi oturma odasına kadar takip ediyorum, içimden kendime moral konuşması yapıyorum. Polis şefiyle çoktan konuştum. Hiçbir şey bilmiyor, yoksa biz konuşurken beni kelepçeliyor olurdu. Sadece balık tutuyor.

Ben kanepeye oturuyorum, annem de yanıma oturuyor, bacağı neredeyse benimkine değiyor. Şef babamın koltuğunda, karşımızda oturuyor. Müdürün odasındaki yüz ifadesi aynen duruyor, ama çok daha kötü. Çünkü o zamanlar Alison'ı canlı bulabileceklerini umuyorlardı. Şimdi ona ne olduğunu biliyorlar.

Alison için umut yoktur, yapabilecekleri tek şey katilini adalete teslim etmektir. "Tom." Yüzünü buruşturuyor. "Daisy bana seninle konuştuğunu söyledi.

Alison'ı buldum."

"Evet." Gerçi bana neredeyse son yirmi dört saattir tüm haberlerde yer almayan bir şey söylemedi.

"Ayrıca birkaç öğrenciden Alison'la anlaşamadığınızı duydum," diye devam ediyor. Daisy ile çıkmandan memnun değilmiş."

Annem yanımda kaskatı kesiliyor ve ben soğukkanlılığımı korumak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. "Önemli bir şey değildi."

Boğazını temizliyor. "Ve bana önceki gece evde olduğunu söylemiştin?"

"Doğru," diye onaylıyorum. "Bütün gece."

"Ve baban da seninle birlikte buradaydı?"

"Evet."

Şef merdivenlere doğru bir bakış atar. "Baban şu anda burada mı? Onunla konuşabilir miyim?"

"Kocam şu anda burada değil," diye konuşuyor annem. "Ama döner dönmez sizi aramasını söyleyeceğim."

"Nerede o?"

"Hâlâ işteyim," diyor annem hiç tereddüt etmeden.

Annemin yalanını kabul ederek başını sallıyor. Neden benim adıma yalan söylediğini bilmiyorum. Onun işte olmadığını biliyor.

"Lütfen en kısa zamanda beni aramasını sağlayın," diyor şef.

"Kesinlikle." Annem kaşlarını kırıştırıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse Jim, ben

Tom'un bu işe nasıl bulaşmış olabileceğini düşündüğünüzden emin değilim. Oğlumu bebekliğinden beri tanıyorsunuz. Alison'a zarar verecek bir şey yapacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

Ona hak vereceğini ve sadece durum tespiti yaptığını söyleyeceğini umuyorum. Ama aynı ağırbaşlı ifade yüzünü hiç terk etmiyor. "Yapmak zorundayım

Luann, sınıftaki birkaç öğrenciyle konuştuktan sonra Tom hakkında bazı endişelerim olduğunu söyleyebilirim."

Bu da ne demek oluyor? Benim hakkımda onunla kim konuşuyor? Ve ne söylediler? Ne gibi *endişeler*?

"Hangi endişelerden bahsediyorsun?" diye çıkışıyor annem ona.

"Sadece bazı söylentiler." Ellerini dizlerinin üzerinde ovuşturuyor. "Tom ve Alison hakkında. Ve Tom ve Brandi hakkında."

Olamaz. Biri ona Brandi'yle benden bahsetmiş. Şimdi muhtemelen onu benim öldürdüğümü düşünüyor.

"Bakın ne diyeceğim," dedi şef anneme, "kocanız döndüğünde neden üçünüz de karakola gelmiyorsunuz? Tüm bunları daha detaylı konuşmak ve resmi bir ifade almak istiyorum."

İstasyona mı geldin? Kulağa korkunç geliyor.

Annem sert bir tavırla, "Kocam işten döndüğünde yorgun olacak," diyor.

"Yarın sabah o zaman."

"Oğlum Jim'in etrafındaki tüm bu kuşkuları anlamıyorum," diyor. "Tom'un iyi bir çocuk olduğunu biliyorsun. Yoksa kızınızla çıkmasına izin vermezdiniz."

"Hayır," diye kabul ediyor, "yapmazdım."

İşte o anda Şef Driscoll'un bir daha Daisy'nin yanına yaklaşmama izin vermeyeceğini anladım. Tüm bunlar bir şekilde sona erse ve parmaklıklar ardına girmesem bile, Daisy ile olan ilişkim sona erdi. Aynı üniversiteye gitmeyeceğiz. Evlenmeyeceğiz. Her şey *bitti*.

Ama şu anda bunların hiçbirini düşünemiyorum bile. Sadece şefin evimden gitmesini istiyorum.

Koltuktan kalkıp pantolonunun paçalarındaki görünmez kirleri fırçalıyor. Kapıya yönelmek için dönmeye başlar, ama aniden durur.

"Hey," diyor, "bu da ne?"

Kanepenin yan tarafına doğru yönelen görüş hattını takip ediyorum. Neye baktığını fark ettiğimde boğazım düğümleniyor.

Kanepede kurumuş bir kan lekesi var.

Her kan parçasını temizlediğimi sanıyordum, ama dürüst olmak gerekirse, *her yerdeydi*. Evin bir çatlağında ya da yarığında gözden kaçırdığım daha fazla kan varsa hiç şaşırmam. Kanepe, kanı temizlediğim yere çok yakın değil.

Babamın boğazını kestim ama atardamar spreyi çok güçlüdür ve hedeflediğim şahdamarına ek olarak şahdamarını da vurduğuma eminim.

Tabii ki Şef Driscoll bunun ne olduğundan emin olamaz. Taba rengi kumaş üzerinde kahverengimsi kırmızı bir daire gibi görünüyor. Ama kafamı kaldırdığımda annemin yüzü bir kâğıt rengindeydi.

"Resim yapıyorduk," diyor sonunda.

"Resim mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Bu boya için garip bir renk."

"Bir sanat projesini boyuyorduk." Bana baktı. "Tom için."

"Anlıyorum." Yavaşça başını sallıyor. "O boyadan bir örnek almamın sakıncası var mı?"

"Aslında, umursuyorum." Annem çenesini kaldırıyor. "Tom ve ben akşam yemeğinin ortasındaydık ve sana zaten yeterince zaman ayırdık. Kanepemizdeki boyadan bir örnek almanın ne anlamı var anlamıyorum."

"Sadece bir saniye sürecek, Luann. Arabamın bagajında bir kit var."

Gözlerini ona dikiyor. "Böyle bir şey için *arama emri* gerekmez mi?"

Şef Driscoll onun sözlerini özümsemek için bir an bekler. Sonunda ellerini ceplerine sokar. "Eğer arama emri çıkartmamı istiyorsanız, o zaman bunu yaparım."

Annem polis şefini neredeyse iterek ön kapımızdan çıkarıyor ve o kilidi çevirene kadar normal nefes alamıyorum. Sürgü çevrilir çevrilmez annem kapıya yaslanıyor, omuzları hafifçe çöküyor, gözleri kısılıyor.

"Anne?" Dedim.

Eskiden halının olduğu yere bakıyor. "Odana git, Tom."

"Ama-"

"Git. Lütfen. I..." Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Annemin dediğini yapıyorum. Merdivenlerden odama çıkıyorum ve kendimi içeri kapatıyorum. Yarım saat sonra banyoyu kullanmak için dışarı çıktığımda annem oturma odasında çömelmiş, kanepenin tabanını ovuyordu.

OceanofPDF.com

Chapter Forty-Seven

MEVCUT GÜN

SYDNEY

ERTESİ SABAH, yeni bir müşteriyle Zoom görüşmesi yapacağım.

Benim için hala sezon dışı sayılır ama pek çok insan takvim yılı sona ermeden önce mali durumlarını düzene sokmak istiyor. Görüşeceğim adamın adı Orson Finley ve toplantımız birkaç dakika içinde başlayacak, ama ben bundan korkuyorum. Dün gece uyumakta çok zorlandım - gözlerimin altındaki mor halkaları neredeyse hissedebiliyorum ve sol şakağımda donuk bir zonklama var. Yapmak istediğim son şey yeni bir müşteriyle buluşmak ama iptal etmek de profesyonelce olmaz.

Randy'nin mazeretinin olmaması konusunda polise gitmeyerek doğru şeyi yaptığımdan hala emin değilim. Randy'nin gerçekten cinayet işleyebileceğini düşünüyor muyum? Hayır, düşünmüyorum. Gerçekten düşünmüyorum.

Ama öte yandan, bu dünyadaki en şok edici şey de olmazdı. *Annemin* bir seri katil olduğunu öğrenmek gibi olmazdı.

Nihayetinde polise ve hatta Jake'e gitmememin nedeni Gretchen, bunu ona yapamam. Randy'nin sabıka kaydı varsa, ondan şüphelenmek hayatını mahvetmek için yeterli olabilir. Ev sahibimiz, Randy'nin suç işlemiş olabileceğine dair küçük bir ihtimal bile olsa

Bonnie'nin cinayetinden sorumlu olabilir. Bu da gerçek katili bulmaktan zaman ve kaynak çalacaktı.

Telefonumda aramama bağlanma zamanının geldiğine dair uyarı çıkıyor. Bilgisayarıma giriyorum ve bağlanmadan önce kamerada kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum. İşe yarıyor gibi görünen bir kapatıcı sürdüm ve yüzümü aydınlatmak için biraz ruj kullandım. Saçlarım bu sabah uslu durmak istemedi, ben de sarıya çalan tellerimi at kuyruğu yaptım. Bonnie'yi hatırlamak için Gretchen'ın bana verdiği saç tokasını kullandım ve onun kafa derisinden kopan saç tutamını düşünmemek için elimden geleni yaptım.

Zoom çağrısına bağlanıyorum ve bir saniye sonra ekranı bir yüz dolduruyor. Adamın zayıf yüzü ve dağınık at kuyruğu netleştiğinde, tanıdık geliyor ve gülümseme dudaklarımdan düşüyor.

"Kevin," diye nefes nefese kaldım. "Ne oluyor be?"

Ekrandaki adam Kevin, nam-ı diğer Gerçek Kevin, nam-ı diğer Orson Finley, sanırım. Bu noktada, gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim zamanımın *çoğunu* boşa harcadığı.

"Bunu yaptığım için gerçekten çok üzgünüm Sydney." Sözleri karmakarışıktı. "Ama ne zaman seni bulsam, benimle konuşmak istemiyorsun."

"Doğru. Çoğu insan bir ipucu alırdı." Aramayı kapatmak için fareme uzandım. "Hoşça kal Kevin. Ya da Orson. Ya da adın her neyse."

"Lütfen kapatmayın!" Gözlerinin altındaki koyu halkaları görebilmem için ekrana yaklaşıyor. "Lütfen Sydney! Hayatımda çıktığım en iyi randevulardan birini yaşadık. Çıktığım her kızla annemi tanıştırdığımı mı sanıyorsun?"

Tanrım, umarım değildir. "Kevin-"

"Bana bir şans daha vermelisin," diye yalvarıyor bana. "Lütfen beni bir dinle. Bana altmış saniye ver."

"Kevin..."

"Altmış saniye. *Lütfen*."

En iyi kararıma rağmen başımı sallıyorum. Her şeyi kafasından atması için ona altmış saniye vereceğim ve umarım bundan sonra beni sonsuza dek yalnız bırakır.

"Bilmen gerekir ki," diyor, "geçen gece sana davranışımdan utanıyorum. Ben agresif bir insan değilim, ama senin de benim gibi hissettiğini düşündüm ve işleri çok ileri götürdüm. Utanıyorum ve sevgili annem

bilseydi benden de utanırdı. Bunu kabul ediyorum ve gerçekten üzgünüm Sydney."

Beklediğim son şey bu adamdan (ya da herhangi bir adamdan, gerçekten) bir özür dilemesiydi. Her şeye rağmen etkilendim. "Bunu takdir ediyorum."

"Peki ne düşünüyorsun?" diye üstüme geliyor. "Bana ikinci bir şans vermeyi düşünür müsün?"

Özrünü takdir etsem de başka biriyle çıkıyorum. Öyle olmasaydım bile, bana saldıran bir adamla bir daha asla çıkmazdım. Bunu yapacağımı nasıl düşünebilir? "Hiç sanmıyorum, Kevin."

Kahverengi gözleri kameranın önünde yuvalarından fırlıyor. "Lütfen Sydney. Sana yalvarıyorum. Seni çok mutlu ederim."

"Özür dilerim," diyorum, nazikçe ama kararlı bir şekilde, "ama cevabım hala hayır."

"Tek istediğim seninle oturmak ve sana yüz yüze bakmak için bir şans" diye yalvarıyor bana. "Seni sadece pencereden görebilmem doğru değil."

Bekle, *ne* dedin? "Ne dedin sen?"

"Seni yüz yüze görmek istediğimi söyledim."

"Hayır," diyorum dişlerimin arasından, "*pencere* hakkında ne dedin?"

Kevin'in yüzünde bir geyik bakışı belirdi. "Pencere mi?"

Kahretsin.

Kevin'in tek bir kelime daha etmesine fırsat vermeden, aramayı sonlandırmak için kırmızı düğmeye basıyorum. Ekran kararır kararmaz ergonomik koltuğumdan fırlayıp odayı geçerek pencereye gidiyorum. *Seni sadece pencereden görebilmem doğru değil.* O sürüngen beni mi *izliyordu*?

Dehşete kapılmış bir halde penceremden aşağıdaki yayalara ve arabalara bakıyorum. Dairemin yüksekliğinden yayalar karınca, arabalar ise çocuk oyuncağı gibi görünüyor. Burada kimse beni göremezdi... görebilirler miydi?

Sonra gözlerimi kaldırıp etrafımdaki binalara bakıyorum. Kendi binamı çok iyi gören iki bina var. Ve bu binaların içinde kelimenin tam anlamıyla yüzlerce pencere var. Birinin beni izlemesi için yüzlerce fırsat.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Belki de Jake'i aramalıyım. Yine de o, rozetini kuralları esnetmek ve beni rahat bırakmayan bir serseriyi korkutmak için kullanmaya istekli polislerden biri değil. Bana uzaklaştırma emri çıkartmam gerektiğini söyleyecektir ve şu anda her şeyin üstüne bir de bu zahmetle uğraşmak istemiyorum.

Ayrıca, Jake'i ararsam, Randy'nin mazereti olmadığını ona söylemeden duramayacağım.

Perdeleri indirmek için ipi tutuyorum ve perdeler inip dış dünyayı ve başkalarının beni görmesini engellerken bir iç çekiyorum. İşte sorun çözüldü.

Tam ne yapacağımı düşünürken kapı çaldı. Kalbim küt küt atarak pencereden uzaklaşıyorum. Sabahın dokuzunda kapımı kim çalıyor? Paket teslimatı yapan birilerini çağırmadım.

Tekrar bilgisayar ekranına bakıyorum. Zoom görüşmesi sona ermişti ama ya Kevin görüşme sırasında evde değilse? Arka planı bulanıktı, yani herhangi bir yerde olabilirdi.

Ya kapımın önündeyse?

Masamdan telefonumu aldım. Tamam, paniğe gerek yok. Kevin kapımın önündeyse polisi arayacağım. Kapılar oldukça iyi yapılmış ve içeri zorla girebileceğini sanmıyorum, özellikle de sürgü yerindeyken.

Sürgüyü kilitledim, değil mi?

Kapı zili ikinci kez çalıyor, ses sanki biri parmağını düğmeye sıkıştırmış ve orada bırakmış gibi uzuyor. Birisi fena halde içeri girmek istiyor.

Ön kapıya doğru koşarken kalbim göğsümde güm güm atıyor, panjurlar kapalı olmasına rağmen ensemde hala gözleri hissediyorum. Hemen sürgüyü kilitlemediğimi fark ettim. Aman Tanrım, nasıl bu kadar *aptal* olabildim?

Bu iyi. Polisi arayacağım. Sonra Gretchen ve Randy'i arayacağım. Aslında bu iyi bir şey olacak. Kevin hakkında hiçbir şey bilmediğim için onu ihbar etmenin bir yolunu bulmakta zorlanıyorum ama polis onu burada yakalarsa, uzaklaştırma emri çıkartmak çok daha kolay olacak.

Gözetleme deliğini kontrol

ettim ve... Oh. Bu Randy.

Tek çürük kilidimi açıp kapıyı fırlatıyorum. Randy tişörtü ve kot pantolonuyla koridorda duruyor, kirli spor ayakkabılarının arasında gidip geliyor. Jake'ten çok uzun değil, ama her nasılsa üzerimde gezinen dev bir ağaç gibi görünüyor.

"Hey, Syd," diyor. "Seninle konuşabilir miyim?"

Tereddüt ediyorum. Randy'nin Bonnie'nin öldürüldüğü gece için bir mazereti olmadığını hatırlamadan edemiyorum. Zorla girildiğine dair bir iz yoktu ve anahtarı vardı. Ama Randy'nin benim evime geldiğini hayal etmekte de zorlanıyorum.

sabahın dokuzunda beni öldürmek için. Ve eğer yapsaydı, bahsettiğim gibi, anahtarı var, yani izin istemesine gerek kalmazdı.

"Tamam," dedim. "İçeri gel."

Randy'nin daireme girmesine izin vermek için kenara çekildim. İnanılmaz gergin görünüyor, bu da beni geriyor. Ne için gergin?

"Dinle," diyor. "Sana bir şey göstermem gerekiyor. Ama kimseye söyleyemezsin. Tamam mı?"

"Tamam..."

Randy mavi kotunun cebine uzanıyor. Yemin ederim, eğer cebinden Bonnie'nin bir tutam saçını çıkarırsa, bayılıp öleceğim. Cepleri derin ve bana göstermek istediği şeyi çıkarana kadar birkaç saniye etrafı karıştırıyor ve sanki içimdeki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum.

Olamaz. *Hayır*. *Hayır*.

OceanofPDF.com

Chapter Forty-Eight

Randy'nin avucundaki nesneyi gördüğümde kendimi hasta hissediyorum. *Hasta*.

"Dün aldım," diyor Randy, gözleri parlayarak, "karınca çiftliğini almadan hemen önce."

Bu girişle birlikte Randy elindeki mavi kadife kutuyu açar. İçindeki yüzük beyaz altından yapılmıştır ve üzerinde tepedeki ışıklarda parıldayan küçük bir elmas vardır.

Hasta.

"Gerekirse iade edebilirim," diyor hemen. "Eğer Gretchen'in beğenmeyeceğini düşünüyorsan, başka bir tane alabilirim..."

Yüzüğü iade edip başka bir yüzük almasan nasıl olur? Peki ya sen en iyi arkadaşıma evlenme teklif etme? "Um..."

Yüzü düştü. "Elmas çok mu küçük?"

Elmas çok küçük ama eminim Gretchen bayılacaktır. Sorun elmas değil. Sorun ona elması veren adam. Randy'nin bir katil olduğunu düşünmüyor olabilirim ama yine de Gretchen için yeterince iyi olduğunu düşünmüyorum. Çok daha iyisini bulabilirdi ama ona takılıp kaldığı için bakmıyor bile. "Biraz küçük..."

Küçük mücevhere eleştirel bir gözle bakıyor. "Biliyorum. İnanın bana, ona kocaman bir elmas almak istedim, çünkü hak ettiği buydu. Ama derler ki

Üç aylık maaş, bu da bana altı aylık maaşa mal oldu. Bundan daha büyüğünü yapamam..."

"Eğer para sorunsa, belki de şimdi evlenme teklif etmek için yanlış zamandır? Belki birkaç yıl bekleyin."

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ama onu *seviyorum*. Gretchen tanıdığım en iyi insan. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum, onu mutlu ederek."

Genelde hafif boncuk gibi olan gözleri ardına kadar açık, inanılmaz derecede samimi görünüyor. Randy dünyada en sevdiğim insan olmayabilir ama Gretchen'ı seviyor. Gretchen da ona deli oluyor. Onları ayırmaya çalışacak kadar kötü bir insan olurdum.

Değil mi?

"Bence o yüzüğü çok sevecek," diyorum

isteksizce. Yüzü aydınlanıyor. "Gerçekten öyle mi

düşünüyorsun?" "Kesinlikle."

"Teşekkürler, Syd." Mavi kadife kutuyu kapatıp cebine geri koyuyor. "Ona nasıl teklif edeceğimi bulmaya çalışıyorum. Tek dizimin üstüne çökmeliyim, değil mi?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet, kesinlikle yapmalısın."

"Sence söylemek istediklerimi dizin kartlarına yazsam ezikçe olur mu?" diye soruyor. "Gerçekten mükemmel olmasını istiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, bence ne olursa olsun evet diyecek."

Randy bana sırıttı. Onu daha önce hiç bu kadar geniş gülümserken görmüş müydüm bilmiyorum. Gretchen onunla evlenmeyi kabul ettiğinde nasıl görüneceğini hayal bile edemiyorum. Daha iyisini yapabileceğine inansam da, Gretchen'in onu sevdiğini inkar edemem. Gretchen da kalp kırıklıklarından nasibini aldı ve mutlu bir sonu hak ediyor.

O anda, Randy'nin Bonnie'nin öldürüldüğü gece için bir mazereti olmadığını asla kimseye söyleyemeyeceğimi fark ettim.

OceanofPDF.com

Chapter Forty-Nine

Tom'la aramız biraz gergin.

Annesi için beni ekmesinin ertesi günü bana birkaç kez mesaj attı ama cevap vermemeye karar verdim. Onu biraz rahat bırakacak kadar sinirliydim ve ayrıca Gerçek Kevin'la olan durumdan dolayı hala gergindim.

Ama sonra bana bir mesaj göndererek beni mum ışığında ev yapımı bir akşam yemeği için dairesine davet etti. Ben de onu yeterince cezalandırdığıma karar verdim.

Tom'un benim kazandığımın en az birkaç katını kazanıyor olması gerektiği gerçeğine rağmen, onun binası benimkinden daha lüks değil. Benim gibi onun da kapıcısı yok. Ama daha da kötüsü, asansörü de yok. Ve beşinci katta oturuyor. Oraya çıktığımda biraz nefes nefese kalmıştım. Ne diyebilirim ki, yoga aerobik bir egzersiz değil. Terli olmadıklarından emin olmak için koltuk altlarımı kontrol etmek zorunda kalıyorum.

Tom kapıyı açtığında beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu. Beni yakalıyor ve altmış saniye kadar öpüyor ki bu öpüşme süresi olarak çok fazla.

"Seni özledim," diye fısıldıyor kulağıma.

"Şey," diyorum, "beşinci katta oturmasaydın dairene daha çok gelebilirdim." Bir elimi göğsüme koyuyorum. "Kalbim hala çarpıyor. Kalp krizi geçiriyor olabilirim."

"Biliyor musun, egzersiz yaparken," diyor bana insan vücudu hakkında bir şeyler anlatırken her zaman kullandığı o heyecanlı sesiyle, "vücutta

Kaslarınızı besleyen kan damarları kaslara daha fazla kan götürmek için genişler, böylece kalp daha fazla kan pompalamak zorunda kalır. Kalbiniz kan basıncınızı korumak için daha hızlı atar."

"Vay canına, büyüleyici, Dr. Brewer."

Gülüyor. "Her neyse, taşınmak istesem mobilyalarımı alt kata indirmem imkânsız. Bu yüzden sonsuza kadar burada sıkışıp kaldım."

Eğer Tom ve ben birlikte yaşamaya karar verirsek, o benim binama taşınabilir. Ya da yeni bir başlangıç için başka bir yer bulabiliriz.

Ama bunu düşünürken bile, kalbimde Tom'un asla onunla yaşamamı istemeyeceğini biliyorum.

"İçeri gel." Elimden tutup beni oturma odasına götürüyor, gerçekten de masanın üzerinde bir mum yanıyor. İki sofra kurmuş, içlerinde su şişeleri de var, çünkü musluktan akan su hafif kahverengi ve aralarında da kahverengi bir kese kâğıdı var. "Soğumadan yiyelim."

"Hmm. Sanki bana *ev yapımı* bir yemek sözü verilmiş gibi hissediyorum."

Ayık bir şekilde başını sallar. "Evet, bunun farkındayım. Ama sonra işe geç kaldım ve mükemmel bir aşçı olmama rağmen Luigi's'i arayıp iki kişilik lezzetli bir akşam yemeği sipariş etme konusunda da mükemmel olduğumu fark ettim."

Yeterince adil. "Tamam, kapları alayım."

Tom'un mutfağına girdim ve çatal bıçak takımını almak için çekmeceye doğru ilerlerken, buzdolabıyla dolaplar arasındaki boşlukta yerde bir hareket olduğunu fark ettim. Daha iyi bakmak için eğildim ve sonra...

"Tom!" Çığlık atıyorum. "Aman Tanrım, buraya gel!"

Tom koşarak mutfağa giriyor, tam zamanında beni lavabonun yanında sinmiş halde buluyor. Bakışlarımın yönünü takip ediyor, buzdolabının yanındaki boşluğa küçük gri bir fare sıkışmış gibi görünüyor. Lanet olası bir *fare*.

"Oh!" diyor. "Bu fare son bir aydır beni korkutuyor.
Sanırım aldığım yapışkan kağıt işe yaradı."

Elimi gözlerimin üzerine kapatıyorum. "Bakamıyorum! Çok iğrenç."

"Sadece bir fare." Parmaklarımın arasından bana sırıttığını görecek kadar bakıyorum. "Sen diğer odaya git. Ben icabına bakarım."

Memnuniyetle kabul ediyorum. Mutfağın zemininde kıpırdanan haşaratları düşünmemeye çalışarak oturma odasına geri dönüyorum.

Yemek masasında nefesimi tutarak bekliyorum. Mutfaktan itiş kakış sesleri duyuyorum ve Tom'un çıplak elleriyle fareyi tuttuğunu hayal etmemeye çalışıyorum. Nefesimi tutuyordum k i , aniden bir ses duydum.

Bam. Sonra ikinci bir tane. Birkaç dakika sonra Tom elinde bir avuç çatal bıçakla mutfaktan çıktı. (Umarım ellerini yıkamıştır.)

"Hepsi halledildi," diyor kayıtsızca.

Duyduğum sesi merak ederek kaşlarımı çatıyorum. "Fareye ne yaptın?"

"Onu bir torbaya koydum ve sonra çekiçle

parçaladım." Nefesim kesildi. *Çekiçle* mi ezdin?

"Gerçekten mi?"

"Uh, evet."

"Nasıl yapabildin? O yaşayan bir yaratıktı."

Çenesi düştü. "Sen ciddi misin? Çığlık atıyordun ve ona bakamıyordun bile! Sana ondan kurtulacağımı söyledim ve kurtuldum da. Sana fareyi rehabilite edeceğimi ve evcil hayvanım yapacağımı söylemedim."

"Yine de. *Bunu* yapmak zorunda değildin. Bu...

korkunç." "Peki, neyi tercih ederdin?"

"Onu vahşi doğaya bırakabilirdin!"

Bana bön bön baktı. "Bir parça yapıştırıcı kâğıda yapışmıştı. Ve beş kat merdiven çıktık. Bunu tam olarak nasıl yapmamı istiyorsun?"

Ellerimi birbirine vuruyorum. Yaptığı şey yeterince kötü, ama bir canlıyı çekiçle parçalayarak öldürmek zorunda kalmasından hiç rahatsız olmamış gibi görünmesi beni daha da tedirgin ediyor. "Bilmiyorum..."

"Bak sana ne diyeceğim. Bir dahaki sefere bir fareyi kapana kıstırdığımda, gidip onu doğaya bırakabilirsin." Kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi sipariş ettiğim bu lezzetli yemeği yiyebilir miyiz?"

Güzel. Sanırım haklı olduğu bir nokta var. Ama yine de herkes tutkal tuzaklarının insanlık dışı olduğunu bilir. Fareyi öldürmesini gerektirmeyecek başka bir tür tuzak alabilirdi. Belki ona daha insancıl tuzaklar alırım.

Kahverengi kâğıt torbayı karıştırıyorum ve benim için tavuk parmigiana, kendisi için de tavuk piccata sipariş ettiğini görüyorum. Ve bir sürü ekmek. Karşısındaki koltuğa kayarken, gümüş çatal bıçak takımı tepedeki ışıkta parlıyor. Tabağın bir tarafına yerleştirdiği bıçağın standart biftek bıçağından daha büyük olduğunu fark ediyorum.

"Tanrım, ne keseceğimi sanıyordun?" Elime aldığımda dedim ki.

"Şey, bu bir parça tavuk. Bıçağa ihtiyacın var, değil mi?"

"Evet, ama..." Yan tarafa çeviriyorum. "Tanrım, bu çok keskin. Evdeki bıçaklarımın çoğu bir parça *ekmeği* kesecek kadar keskin görünmüyor. Yap

Bunları bileylettin mi?"

"Tanrım hayır." Tavuğunu kesmek için kendi bıçağını eline alıyor. "Onları fazla kullanmıyorum, böylece keskin kalıyorlar."

Bu bıçak beni kesinlikle temkinli yapıyor. Kanama sorunlarım yüzünden, bunlardan biriyle kendimi kesersem muhtemelen yarım litre kan kaybederim. Daha dikkatli olmam gerekecek.

Yemeğimizi yerken Tom'a Zoom'da Kevin ile karşılaşmamı anlatıyorum. Olayı küçümsemeye ve neredeyse komik bir hale getirmeye çalışıyorum ama hikâyenin sonunda yüzü kıpkırmızı, neredeyse mosmor oluyor. Kesinlikle öfkeli görünüyordu.

"Bu ne cüret!" diye homurdanıyor. "Onu ilk seferinde polise ihbar etmeliydim. Bela olduğunu *biliyordum*." Elini yumruk yaptı ve Kevin karşımızda duruyor olsaydı, Tom'un şu anda bir yumruk atıyor olacağından hiç şüphem yok. "Bunu yanına bırakamazsın Sydney."

"Ne yazık ki" diyorum, "onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Cynch uygulamasından tek öğrendiğim adı ve sahte bir fotoğrafı."

"Yani? Bir insanı bulmanın başka yolları da var. Bu adam bir tür suç dehası değil ki."

"Ne gibi?"

"Özel dedektif tutmak mı? Bahse girerim bilgisayar korsanlığında iyi olan bir lise öğrencisi, Zoom oturumunuza bakarak nerede yaşadığını bulabilir."

"Belki..." Kevin'i bulmanın o kadar kolay olacağına inanmıyorum. Her halükarda, şu anda düşünmek istediğim şey bu değil. Özellikle de Tom'u çok kızdırıyor gibi göründüğü için. "Hey, geçen gün bazı ilginç haberler öğrendim."

"Ne?"

Parmağımı koparmamaya çalışarak dikkatlice bir parça daha tavuk dilimliyorum. "Gretchen'ın erkek arkadaşı daireme geldi ve bana ona aldığı yüzüğü gösterdi. Ona evlenme teklif etmeyi planlıyor."

"Oh." Tom muhtemelen daha az hevesli görünemezdi. Neden heyecanlı olsun ki? Gretchen ve Randy'yle tanışmayı reddetmişti, o halde evleniyor olmaları neden umurunda olsun ki? "Bu harika."

Tabağımda bir yığın halinde kıvrılmış spagettiyle oynuyorum. "Sanırım düğünde benimle çıkmayı reddedeceksin."

"Düğün mü?" Kaşlarını kaldırıyor. "Syd, adam d a h a soruyu bile sormadı. Bu nişanlar sonsuza dek sürer. Bahse girerim

iki yıl daha evli kalacağım. İki y ı l sonrası için plan yapmama gerçekten ihtiyacın var mı?"

Bu aslında ondan beklediğim bir tepki, ama yine de rahatsız edici Ben.

"Bir randevu ayarlamana ihtiyacım yok," diyorum dişlerimin arasından.

"Ama bu Benimle resmi bir yere gitme ve tanıdığım insanlarla tanışma fikri karşısında bu kadar paniklemeseydin iyi olurdu."

"Ben-"

"B i l i y o r s u n . B i l i y o r s u n , bu yüzden lütfen yalan söyleyerek durumu daha da kötüleştirme."

Tom'un kahverengi gözleri yemeğine düşer. "Bak, hatalı olduğunu söylemiyorum, tamam mı?"

"Tamam..."

"Ama benim hakkımda anlamadığın şeyler var. *Asla* anlayamayacağın."

"Dene beni."

Çatalını tabağının üzerinde sürüklüyor. Omuzları inip kalkıyor ve neredeyse kendi kendine mırıldanıyor gibi görünüyor. Ama ben ne dediğinden emin değilim.

"Senden hoşlanıyorum Sydney," diyor. "Senden *çok* hoşlanıyorum. Gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum." "Ama...?"

Dairesi o kadar sessiz ki, komşusunun kedisinin yemek için yalvarışını duyabiliyorum. Tom titreyen elini siyah saçlarında gezdiriyor.

"Tamam," dedi sonunda. "Tamam mı?"

Gözlerini kaldırıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Tamam, ne zaman olursa olsun düğünde seninle çıkacağım."

Haklı, muhtemelen uzak bir gelecekte bir tarihe kadar olmayacak. Ama yine de istekli olduğunu bilmek güzel. Belki de ikimiz arasında gerçekten bir gelecek vardır. Belki bir gün birlikte bir daire tutarız. Bu bir şey olabilir. O, aradığım *kişi* olabilir.

Gözlerim masanın karşısında onunkilerle buluştu. Tanrım, *gerçekten çok* seksi.

Ve şimdi bana doğru düşünmemi zorlaştıran o bakışı atıyor. Artık akşam yemeği için aç değil. Ben de aç değilim.

OceanofPDF.com

Chapter Fifty

ÖNCE

TOM

BİR NOKTADA, annemin ayak sesleri merdivenlerden yükseliyor ve sonra yatak odasının kapısı çarparak kapanıyor.

Şu anda benim hakkımda ne düşünüyor olabileceğini hayal bile edemiyorum. Kanepedeki o lekenin kan olduğunu biliyordu. Halısının nereye gittiğini açıklamamı bir daha istemedi. Ve şu anda babamın bu gece eve gelmeyeceğini biliyor.

Ayrıca, yukarı çıkmadan önce bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyorum.

Babama bir şey yaptığımdan şüpheleniyor olmalı. Alison'a olanlardan da benim sorumlu olduğumu mu düşünüyor? Brandi'ye?

Eğer böyle düşünüyorsa, arkamda bıraktığım kanı neden temizlediğini bilmiyorum. Beni karakola kendisi götürmeliydi.

Saat on sularında, karanlık olan oturma odasına gizlice giriyorum. Işıklardan birini yakıp kanepenin etrafında dolaşarak annemin ovaladığı yerin nasıl göründüğüne bakıyorum. Kan lekesi öncekinden çok daha açık renkte ama kesinlikle hâlâ orada. Görünüşe göre çıkaramamış. Eminim lifleri analiz edip boya olmadığını anlamaya yetecek kadar vardır. Eminim kan olduğunu anlayabilirler.

Ama en azından Alison'ın kanı değil.

Midem yüksek sesle gurulduyor. Akşam yemeğimin sadece yarısını yedim ama vücudum yemek istiyor gibi görünse de canım yemek istemiyor. Sanki iştahımı kalıcı olarak kaybetmiş gibiyim.

Tek düşünebildiğim Daisy.

Telefonda bana artık benimle konuşmasına izin verilmediğini söyledi ve bahse girerim babası telefonunu izliyordur. Polis şefinin benim hakkımda ne düşündüğü çok açık. Yine de onu bırakmaya hazır değilim. Tüm hayatımı Daisy Driscoll'a aşık olarak geçirdim ve şimdi, tam onu kazanmayı başarmışken, benden alınıyor. Bu hiç adil değil.

Onu görmem gerek. Babasının onayı olmasa bile.

Annemin üst kattaki yatak odasına doğru bir bakış attım. Eminim bu gece yatıyordur. Eğer sıvışırsam, asla haberi olmaz.

Daha fazla düşünmeden dolaptan kapüşonlu bir tişört alıp üzerime geçiriyorum. Anahtarlarımı ve telefonumu cebime atıp arka kapıdan çıkıyorum ve kapıyı açık bırakıyorum.

Daisy'nin evi benimkinden sadece birkaç blok ötede. Koşarak oraya gidiyorum, eşofmanımın kapüşonu saçımı örtüyor. Pek kılık değiştirmiş sayılmam ama hiç yoktan iyidir. Eğer şanslıysam, babası tarlada ya da karakolda olacaktır.

Daisy'nin yatak odası evin arka tarafında. Kameraları ya da güvenlikleri yok, çünkü burası öyle bir şeye ihtiyaç duyacağınız türden bir mahalle değil ve kimse bir polis memurunun evine zorla girecek değil. Her halükarda, herhangi bir sorun yaşamadan arkadan dolaşabiliyorum. İkinci kattaki pencerelere bakmak için boynumu eğiyorum ve üzerinde farklı renklerde DAISY yazan plastik balonlu harfler olan tanıdık pencereyi buluyorum. Işık hâlâ yanıyor.

Şimdi onun dikkatini çekmeliyim.

Yerden birkaç çakıl taşı alıyorum. Dikkatli olmalıyım çünkü camını kırmak istemiyorum ama dikkatini çekecek kadar sert atmalıyım. Üçe kadar sayıyorum, sonra küçük çakıl taşlarından birini pencereye fırlatıyorum. Tam isabet.

Bir süre bekliyorum ama pencereden herhangi bir hareket görmüyorum.

İkinci bir çakıl taşı seçtim ve onu attım. Yine hedefimi vuruyorum. Sonunda camın arkasındaki gölgeler değişiyor. Daisy'nin solgun yüzü pencerede belirdiğinde nefesim kesiliyor.

"Daisy!" Sahnede fısıldıyorum. "Seninle konuşmam lazım!" Başını hayır anlamında sallıyor.

Ellerimi birleştirip ona yalvarıyorum. *Hadi Daisy. Lütfen.*

Sonunda omuzları çöküyor. Kimse görmeden kolayca çıkabileceği arka kapıyı işaret ediyor. Kısa bir süre için ailesine onu beklediğimi söyleyip beni kapı dışarı edebilecekleri düşüncesine kapılıyorum, ama bir dakika sonra arka kapı çat diye açılıyor ve işte orada, tek başına, sarı saçları ay ışığında parlıyor, ince bedenine bir kazak sarmış.

"Daisy," diye nefes alıyorum.

Kendime engel olamıyorum, ona doğru koşuyorum ve kollarımı ona doluyorum. Ama sarılmak istemediği hemen anlaşılıyor. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum.

"Daisy..." Ben de diyorum ki.

Bana baktığında gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sana söyledim, artık seninle konuşmaya iznim yok Tom."

"Biliyorum, ama-"

"Babam Alison'ı senin öldürdüğünü düşünüyor." Bana göz kırpıyor ve sağ gözünden tek bir damla yaş süzülüyor. "Brandi'yi de senin öldürdüğünü düşünüyor. Sen ve Slug birlikte."

Sertçe yutkundum. Şefin Brandi'nin gizli erkek arkadaşı olduğumdan şüphelendiğini biliyordum ve baş şüpheli haline geldiğimi tahmin ediyordum. Ama bu şüphelerini Daisy ile paylaştığını duymak beni çok üzdü.

"Slug pencereden Brandi'yi dikizliyordu," diye ekliyor. "Onu bunu yaparken yakaladı. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır..."

"Ve dikizlediği ilk kız da o değil. Birkaç kişi daha öne çıktı."

Bunların hiçbirini bilmiyordum ama bu, şefin Slug'ı neden ikinci kez sorguladığını açıklıyor. Tanrım, Slug'ın bunu yaptığına inanamıyorum. Bilseydim, geçen gece başım beladayken onu aramazdım.

Gerçekten bir kutu solucan açtım. Slug'ın tuhaf olduğunu biliyordum ama gerçekte nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Daisy," diye fısıldadım, "bunu yapacağımı düşünmüş olamazsın..."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum!" Elinin tersiyle gözlerini siliyor. Bir daha onun elini tutamayacağım için içimi bir hüzün kaplıyor. "Ve hepsi bu değil..."

Değil mi? Başka ne olabilir ki? Polis şefi olan babasının benim bir katil olduğumu düşünmesinden daha kötü ne olabilir? "Ne oldu? Söyle bana."

Sesini bir oktav düşürüyor. "Alison'ın kaybolduğu gece mi? Beni aradı."

Olamaz.

"Bana seni ve Slug'ı birlikte gördüğünü söyledi," diye devam ediyor. "İkinizin bagajınıza bir şeyler doldurduğunuzu ve bunun gerçekten şüpheli olduğunu söyledi. Çılgına dönmüştü, senden ayrılmam gerektiğini söylüyordu."

Olamaz.

"Bakın," diyorum, "Slug benim evimdeydi ve sadece bazı spor malzemelerini ödünç alıp bagajına koyuyordu. Önemli bir şey değildi."

"Ellerinde kan olduğunu söyledi."

Birden Alison'ın gittiğine çok sevindim. Slug *haklıydı*, o bir problemdi.

"Daisy"-derin bir nefes alıyorum-"birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve sana asla yalan söylemem. Seni seviyorum. Alison'ı *asla* incitmem. Hayatım üzerine yemin ederim."

Yüzünü inceliyorum, inanıp inanmadığını görmek için. Buna inanmak istiyor.

Bana inanmayı o kadar çok istiyor ki. "Daisy?" Ben söylüyorum.

Bir gözyaşını daha kırpıştırıyor. "İnanıp inanmamam önemli değil. Babam hâlâ senin yaptığını düşünüyor. Başının ne kadar belada olduğunu biliyor musun?"

"Daisy-"

Evinin üst katında bir ışık yanar ve Daisy'nin vücudu kaskatı kesilir. "Yukarı çıkmam lazım. Ailem beni seninle görürse öldürür."

Hayır. Bu Daisy'i son görüşüm olamaz. *Olamaz*. Aklımı kaçıracağım. "Bu gece benimle buluşacak mısın?" Umutsuzca soruyorum. Başını sallamaya başlıyor ve ben de ekliyorum, "Lütfen, Daisy?"

Tereddüt ediyor. "Tamam. Annem yattığında gizlice çıkabilirim. Sabah birde Maple Caddesi'ndeki Dairy Queen'in arkasında buluşalım. Orası her zaman ıssızdır."

Benimle buluşmak istiyor. Demek ki katil olduğumu düşünmüyor.

Düşüncesizce uzanıp onu tutuyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, bir an direniyor ama sonra her zaman yaptığı gibi içimde eriyor. Daisy Driscoll'u öpmekten daha iyi bir şey yok.

Sonra çenesinin altındaki şahdamarının atışını hissediyorum. Parmağımı üzerinde kaydırıyorum, nabız atışlarından büyüleniyorum. Babamın kanının boynundaki delikten nasıl aktığını hatırlıyorum.

Daisy'nin boğazından akan kanın nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Dudaklarımız ayrılırken, kafamın arkasındaki bir ses bana ıssız bir otoparkta Daisy ile yalnız buluşmanın o kadar da iyi bir fikir olmadığını söylüyor. Belki de onun yanında kendime güvenemem. Belki de Alison benim hakkımda haklıydı ve eğer onu gerçekten önemsiyorsam gitmesine izin vermeliydim.

Ama artık geri çekilmek için çok geç.

Daisy aceleyle eve geri dönüyor ve ben de hâlâ yapabiliyorken buradan gitmem gerekmesine rağmen kapının kapanmasını izliyorum. Ama Daisy'yi öpmek dizlerimin bağını çözüyor. Bir dakikaya ihtiyacım var.

Sonunda hızlı ve sessiz bir şekilde arka bahçeden çıktım. Daisy'yi izlemeye o kadar odaklanmıştım ki, birinin beni izlediğini fark etmemiştim.

Slug ile yüz yüze gelene kadar olmaz.

OceanofPDF.com

Chapter Fifty-One

MEVCUT GÜN

SYDNEY

TOM ve ben bu gece oldukça terli bir seans geçirdik ve onun standart uygulaması olmamasına rağmen, işimiz biter bitmez bana duşa gireceğini söyledi. "Beni çok terlettin kadın," diyor, bu da beni güldürüyor. "Bana katılmak ister misin?"

"Hayır, hâlâ iyileşme sürecindeyim," diye takılıyorum, bu da *onu* güldürüyor.

O duşta klasik müzik mırıldanırken ben Tom'un kraliçe yatağında yatıyorum. Beethoven olabilir, ama gerçekten hiçbir fikrim yok. Vücudum hâlâ bana yaptıklarının etkisinde. Hayatımızın geri kalanında bir düğüne gitmeyi asla kabul etmese bile, ondan asla ayrılamazdım. Bunu çok fazla özlerdim.

Yatağının başucundaki telefonum çalmaya başlıyor. Ekrana bakıyorum - annem. Artık düzenli olarak biriyle çıktığım için biraz daha sakinleşti, ancak ona Tom'la işlerin yolunda gitmeyebileceğini olabildiğince nazik bir şekilde ifade ettim. Bunu pek iyi karşılamadı. Eğer kırkıma kadar evlenmezsem, birinin ona ötenazi yapması gerekebilir.

Aramanın telesekretere düşmesine izin vermeyi düşünüyorum, ama sonra kendimi tutuyorum ve açıyorum. "Merhaba," diyorum. "Şu anda biraz meşgulüm."

"Oh." Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyor gibiydi. "Tom'la birlikte misin?"

"Evet."

"Peki nasıl gidiyor?" "İyi gidiyor."

Sesimdeki gerginliği duyabiliyor. Pek iyi gitmiyor. Belki Tom ve ben ayrılmıyoruz ama yakın gelecekte evlenmeyeceğiz. En fazla bir düğün tarihi umabilirim.

"Biliyor musun," diyor, "geçen gün İncil dersindeydim ve aklıma çok ilginç bir hikaye geldi. Sara ve İbrahim'in doksan yaşındayken İshak'ı doğurduklarını biliyor muydun?"

Şaşkınlıkla telefona bakıyorum. "Bunu bana neden söylüyorsun?" "Sadece söylüyorum, her zaman bir umut vardır."

Bu konuşma için hiç havamda değilim. "Gitmem gerek." "O uzun boylu, yakışıklı polis dedektifine ne oldu? Jake ile mi yaşıyorsun?"

İrkildim. "Neden bana bunu soruyorsun? Yıllardır ayrıyız."

"Düşünüyordum da, Jake çok iyiydi. Ve senden gerçekten hoşlanıyordu Sydney." "Güle *güle* anne."

Telefonu annemin yüzüne kapattım. Bu sinir bozucu konuşma yüzünden o kadar tedirgin oluyorum ki telefonu komodinin üzerine koymayı beceremiyorum ve masa ile yatak arasındaki boşluğa düşüyor.

Harika.

Yataktan kalkıp masanın yanına çömeliyorum. Elimi boşluğa uzatıp telefonumu arıyorum. Parmaklarım telefonun soğuk, pürüzsüz yüzeyine benzeyen bir şeye dokunuyor, ama sonra orada başka bir şey daha var. Kadifemsi kumaş hissi veren bir şey.

Hmm. Bu da ne?

İki eşyayı da aldım ve boşluktan çıkardım. Yeterince eminim, ilk eşya gerçekten de telefonumdu. Ama ikincisi kalbimin karnıma düşmesine neden oldu.

Siyah bir saç lastiği.

Tom'un yatak odasında saç tokasıyla ne işi var?

Buraya başka bir kadının girdiğine dair genel bir kanıt bulmuş değilim. Bu iyi olurdu - sonuçta Tom bir keşiş değil ve açıkçası yalnız uyuyarak o düzeyde bir uzmanlık geliştirmiyorsunuz. Ama bir *saç lastiği*? Bu çağda kim saç lastiği takar ki?

Ya da şöyle mi demeliyim, *Bonnie'*den başka kim saç tokası takıyor?

Tom'un Bonnie'nin gizemli erkek arkadaşı olmasının çok büyük bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Ama bu saç tokasına bakınca, onu hafife aldığımı fark ettim. Bütün parçalar birbirine uyuyor.

Sonuçta, bu bir tesadüf müydü? Bonnie sevgilisi tarafından eve götürüldükten kısa bir süre sonra binamızdan üç blok ötede onunla karşılaştım. O bir doktor. Ve onunla Bonnie'nin cinayeti hakkında konuşmaya başladığımda çok garip bir tepki verdi. İlk tanıştığımızda bana sahte bir isim vermiş olabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Başından beri gerçekler gözümün içine bakıyor muydu? Tom'un yakışıklılığı ve doksan yaşından önce evlenip çocuk sahibi olma isteğim beni kör mü etmişti?

Ama hayır... Bu imkansız. Tom bir katil değil. Bundan Randy'nin katil olmadığından emin olduğumdan daha da eminim. Tom *iyi* bir *adam*. En iyisi.

Öyle değil mi?

Yatak odasının ortasında durmuş, elimdeki telefona bakıyorum. Favori kişiler listemi açıyorum ve Tom tam ortada duruyor. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama kendimi durduramadan onun adına tıklıyorum.

Çalan bir telefon sesiyle ödüllendirildim. Ama bu ses şifonyerinin üzerinde sessiz duran telefondan gelmiyor. Bu ses boğuk, sanki telefon çekmecelerden birindeymiş gibi.

Çalmaya devam etmesine izin veriyorum. Tom duşta Mozart söylerken, ben de odayı geçip şifonyerine gidiyor ve çekmeceleri açmaya başlıyorum. İlkinde bir sürü katlanmış gömlek vardı. İkincisinde pantolon var. Üçüncüsünde boxer şort varmış gibi görünüyor, ama açtığımda çınlama daha az boğuk hale geliyor.

Bingo.

Çekmeceyi karıştırdım. En altta saklı duran ve ekranında bir çağrı yanıp sönen, sadece "S" olarak tanımlanan telefonu bulmam yaklaşık on saniye sürüyor.

Bir saniye sonra arama telesekretere düşüyor. Daha yakından inceleyebilmek için telefonu çekmeceden yavaşça çıkarıyorum. Bu, Tom'un arkadaşları ve ailesiyle konuşmak için kullandığı kişisel bir telefon *değil.* Bu bir kullan-at telefon.

Tom benimle kullan at bir telefondan iletişim kuruyordu.

Tek kullanımlık telefonu çevirerek açıyorum ve şifre gerektirmediğini keşfediyorum, böylece aramalar ve kısa mesajlar arasında gezinebiliyorum. Her

Telefondaki tek arama ve kısa mesaj bana aittir. Bu telefon sadece benimle iletişim kurmak için.

Ne oluyor be?

Banyoya bakıyorum. Duş hala güçlü bir şekilde çalışıyor. Tom uzun duş almaya meyillidir. En az beş dakikam daha var - dişlerini fırçalamaya karar verirse belki daha da fazla. Bu sürenin her saniyesine ihtiyacım olacak.

Kullan-at telefonu çekmeceye geri koyup kapattım. Üzerimde Tom'un geceyi geçirirken giymeme izin verdiği büyük tişörtlerinden biri dışında hiçbir şey olmadan oturma odasına daldım. Yemek masası hâlâ yemeğimizden kalma, ancak Tom yatak odasına gitmeden önce mumu söndürmüş. Masanın üzerindeki kaplara bakıyorum, acaba onlardan iyi bir baskı alabilir miydim diye düşünüyorum. Emin değilim.

Sonra bakışlarım Tom'un su şişesine takıldı. Mükemmel.

Su şişesini başparmağım ve işaret parmağımla tutuyorum, üzerinde bıraktığı parmak izlerini korumak için elimden geleni yapıyorum. Çantamı oturma odasındaki sehpanın üzerinde bırakmıştım, bu yüzden aceleyle yanına gidip su şişesini yavaşça içine bırakıyorum. Çantamın fermuarını kapatana kadar arkamdan gelen sesi duyuyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun Sydney?"

OceanofPDF.com

Chapter Fifty-Two

KORKUNÇ BIR HATA YAPTIM.

O su şişesini asla almaya çalışmamalıydım. Üzerimde sadece bir tişört ve iç çamaşırı olsa bile çantamı alıp kaçmalıydım. Bir kadının yapabileceği en aptalca hatayı yaptım - şansım varken kaçmadım.

Ve şimdi Tom oturma odasında benden birkaç adım ötede duruyor, üzerinde bir atlet ve boxer şort var, siyah saçları duştan çıktığı için hala parlak ve ıslak. Gözleri karanlık ve donuk.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Ne yapıyorsun dedim?"

"Oh." Çantama bakıyorum ve gülümsemeyi başarıyorum. "Ben de tam telefonumu alacaktım."

"Telefonun yatak odasında."

O haklı. Telefonumu şifonyerinin üstünde bırakmışım. Bunu yapmamış olmayı gerçekten çok isterdim. Eğer yapmasaydım, şu anda 911'i arıyor olurdum.

Onun yerine gülmeyi başardım. Sanki boğuluyormuşum gibi bir ses çıkıyor. "Görmedim sanırım," diyorum. "Gidip alayım o zaman."

Tom'un gözleri kısılır. "Sen iyi misin?"

Ondan şüphelendiğimi belli *edemem*. Çünkü fark ettiğimi anlarsa... Bonnie'ye ne olduğunu biliyoruz. Belki de bu

onu neden öldürdüğünü. "Tabii ki. Neden iyi olmayayım ki?"

Cevap vermiyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor.

"Aslında," diyorum, "kendimi pek iyi hissetmiyorum." "Neyin var?"

Çoğu erkeğin beni yollamak için aşırı hevesli olmasına neden olan bahaneyi ortaya atıyorum. "Yeni regl oldum."

Ama Tom bu ifşaattan hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Sanırım bu beni şaşırtmamalı. "İhtiyacın olursa ecza dolabımda biraz ibuprofen var."

"Evet, um..." Rahmimin olduğundan emin olduğum genel bölgeyi ovuyorum. "Dışarı çıkmayı tercih ederim. Kendi alanımda olmayı tercih ederim."

Tom sessiz. Bir filmde bu, kötü adamın onu yakaladığımı ve gitmeme izin veremeyeceğini anladığı an olurdu - en azından canlı olarak. Beyninde dönen çarkları izliyorum. Tom son derece zeki bir adam, bir yolunu bulmalı.

Sonra aklıma korkunç bir düşünce daha geldi:

Saç tokasını nerede bıraktım?

Eğer şifonyerin üzerinde, telefonumun yanında bıraktıysam, iş bitmiştir. Ölü bir kadına ait bir saç aksesuarı bulduğumu anlayacaktır. Ve bu daireden asla çıkamam.

Kahretsin, o tokayı nerede bıraktım?

"Kalmalısın," diyor. "Geç oldu. Gecenin bir yarısı eve gitmek istemezsin, değil mi?"

Karnımı tekrar ovuyorum. "Kendi yatağımda uyusam daha iyi hissederim." "İstersen yatağımı kendine ayırabilirsin. Ben dışarıda uyuyacağım.
kanepe."

"Hayır, ben... uh..." Boğazımı temizliyorum. "Gerçekten eve gitmeyi tercih ederim."

Bakışları çantama düşüyor. İçini kontrol ederse, işim biter. Ona çantama neden boş bir su şişesi koyduğumu açıklayamam. Gerçi eminim ki uyduruk bir bahane bulmayı başarabilirim.

Her şey saç tokasıyla ilgili. Eğer gördüyse, öldüm demektir. Eğer görmediyse, buradan canlı çıkabilirim.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki duymamasına şaşırıyorum. Ama birkaç saniye düşündükten sonra kenara çekildi.

"Tamam" diyor, "ama en azından sana bir Uber çağırmama izin ver." Buna inanamıyorum. Gerçekten gitmeme izin veriyor.

Tom peşimde yatak odasına geri dönüyorum. Birden saç lastiğinin yatağın tam ortasında olacağından ve Tom'a bakmak için geri döndüğümde elinde bir kasap bıçağı olacağından ve beni bıçaklayarak öldüreceğinden emin oluyorum. Ama saç lastiği yatakta değil.

Hangi cehennemde bu?

Yerini bulmam bir saniyemi alıyor; halının üzerinde, komodinin yanında yatıyor. Ama halı karanlık olduğu için siyah tokanın görülmesi zor. Yine de kesinlikle imkansız değil. Bakışlarının siyah kumaşın üzerine düştüğünü, ne olduğunu anlamaya çalışırken alnının çatıldığını hayal ediyorum. Yüzünde beliren tanıma duygusunu.

Buradan defolup gitmeliyim.

Ben kıyafetlerimi giyerken Tom yatağın kenarına oturuyor. Her an saç lastiğimi fark edeceğinden eminim ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsüm ağrıyor. Ama sonra, ben ayakkabılarımı giyerken Tom banyoya girip kayboluyor. Ben de bu fırsattan yararlanarak saç lastiğini komodinin altına geri atıyorum.

Şurada. Artık bildiğimi asla öğrenemeyecek.

Tom avucunda birkaç hapla yatak odasına döndü. Onları bana uzatıyor ve ben de zar zor gizlediğim bir şüpheyle onlara bakıyorum.

"O da ne?" diye sordum.

"İbuprofen."

Haklısın. Bu adam tarafından bana verilen rastgele hapları almayacağım.

Ben bir
tam bir aptal. "Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim."

"Emin misin? Oldukça rahatsız görünüyorsun."

Elimden geldiğince inandırıcı bir şekilde gülümsüyorum. "Dediğim gibi, sadece eve gitmek istiyorum." Tom bana kapısına kadar eşlik ederken kalbim göğsümde çarpmaya devam ediyor.
Bana veda öpücüğü vermek için eğilirken yolumu kapatıyor ve bu neredeyse tüylerimi diken diken ediyor. İlk geldiğimde öpüştüğümüzden çok farklıydı.

"Peki," dedim, "hoşça kal!"

"Tabii, sonra görüşürüz." Ben kıpırdanmaya başlayana kadar gözleri bir süre yüzümü inceliyor. "Kendini daha iyi hissettiğinde."

Evet, doğru. Eğer bu daireden çıkmama izin verirse, asla ama asla geri dönmeyeceğim.

"Seninle aşağıya kadar yürümemi ister misin?" diye soruyor. Hâlâ kapıyı kapatıyor ve tek istediğim onun *çekilmesi* ve böylece buradan defolup gidebilmek.

"Hayır. *Hayır*." Hayatımda duyduğum en sahte kahkaha olmasına rağmen rahat görünmeye çalışarak gülüyorum. "Beş kat merdiven inip çıkmak zorunda kalmanı istemiyorum. Bana bir şey olmaz. Gerçekten o kadar geç değil. Ve kendi Uber'imi çağıracağım."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Çünkü benim için sakıncası yok."

Tanrım, gitmeme izin verecek mi? "Gerçekten, sadece yalnız kalmak istiyorum."

Nihayet Tom kapısının kilidini açmak için dönüyor ve ben de dışarı çıkıyorum. Her an beni tekrar içeri çekip parmaklarını boynuma dolayacağından eminim. Ya da fareye yaptığı gibi kafatasımı çekiçle parçalayacak. Ama bunların hiçbirini yapmıyor. Sadece kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyor ve hepsi bu kadar.

Koşmaya başlamadan önce merdiven boşluğuna kadar geldim.

OceanofPDF.com

Chapter Fifty-Three

Tom'un dairesinden çıkarken, eve döndüğümde beni apartmanın önünde, paltosunun altına sakladığı kasap bıçağıyla boğazımı kesmeye hazır bir şekilde bekleyeceğinden emindim. Ama beklemiyor.

Merdivenleri olabildiğince çabuk çıkıyorum, sonra dairemin kapısını ve sürgüyü kilitliyorum. Sonra da kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırıyorum. Bir fark yaratacak mı bilmiyorum ama en azından kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Gerçek Kevin sayesinde tüm perdeler çoktan çekilmişti. Sonra yatak odama gidiyorum ve orada birkaç saat boyunca dönüp duruyorum.

Jake'e bir mesaj göndermeden önce sabah altı buçuğa kadar beklemeyi başarıyorum. Her zaman erken kalkan biri olduğunu hatırlıyorum, bu yüzden mesajı alması ve aklımı yitirmeden önce onunla konuşabilmem için dua ediyorum.

Sizinle en kısa zamanda yüz yüze konuşmam gerekiyor. Seninle istediğin yerde buluşabilirim.

Neredeyse anında, ekranımda Jake'ten bir cevap beliriyor:

Yarım saat içinde evinde olabilirim.

Yirmi dakika sonra çalan kapı zilinin sesi beni neredeyse yerimden sıçratıyor. Kapıdakinin Jake olduğu neredeyse kesin olsa da mutfaktan bir bıçak alıp yanıma alıyorum ve kapıyı kontrol ediyorum.

gözetleme deliği. Jake buruşuk beyaz gömleği ve trençkotuyla, çenesindeki alamet-i farikası olan kirli sakalıyla orada durmaktadır.

Kapıyı açtığımda, uzun boylu, geniş gövdesi kapı aralığını dolduruyor. Sağ elimdeki bıçağa bakıyor ve gözleri açılıyor. "Syd? Neler oluyor?"

Onu kolundan tutup içeri çekiyorum ve kapıyı arkasından kilitliyorum. Sonra aceleyle sehpanın yanına gidip üzerinde duran dondurucu poşetini alıyorum. İçinde Tom'un dairesinden aldığım su şişesi vardı.

"Bunu parmak izi için kontrol etmeni istiyorum"

dedim. "Tamam... Neden?"

Derin bir nefes alıyorum. "Bonnie'nin dairesinde bulunan tanımlanamayan parmak izleriyle eşleşip eşleşmediğini görmek istiyorum."

Jake dondurucu poşetini elimden aldı. İçindeki su şişesine baktı. "Bunu nereden aldın?"

Ona tüm hikâyeyi anlatmak zorundayım ama gerçekten istemiyorum. Çıktığım adamın bir seri katil olabileceğini itiraf etmek utanç verici. Jake pek yargılayıcı biri değildir ama beni bu yüzden yargılayacaktır. Onu suçlamıyorum.

Bu yüzden doğru olmadığı sürece ona söylemek zorunda kalmakla uğraşmak istemiyorum.

"Sadece..." Yumruklarımı sıkıyorum. "Parmak izlerini araştırabilir misiniz lütfen?"

"*Hayır*." Bana bir bakış fırlattı. "Sydney, sana yardım etmek istiyorum. Ama bana bir su şişesi veriyorsun ve nedenini bile söylemeden parmak izi kontrolü yapmamı bekliyorsun. Bu makul bir şey değil." Kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyene kadar bu daireden ayrılmıyorum."

Bu haksız bir talep değil. Gerçek şu ki, bu bilgi olmadan bunu yapsaydı çok şaşırırdım. Ama şimdi ona her şeyi anlatmak zorundayım.

"Parmak izleri Thomas Brewer adında bir adama ait,"

diyorum. "Peki, sizce Thomas Brewer Bonnie'yi neden öldürdü?"

Ona söylemek zorundayım. Başka yolu yok. "Çünkü onunla çıkıyordum ve onun dairesinde bazı eşyalarını buldum."

Jake'in yüzü kızarır. "Sen ciddi misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Seri katil olduğunu düşündüğün bir adamla mı çıkıyorsun? Bana söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

Yüzüm yanıyor. "Bak, gerçekten iyi birine benziyordu. O bir doktor." Yaşamak için ölü insanları kesen bir patolog.

"Thomas Brewer..." Kaşlarını çattı. "Bekle, bu adli tabip Dr. Brewer değil mi?"

Tekrar başımı salladım.

"Vay anasını." Başını sallıyor. "Onunla daha önce *tanışmıştım*. Gerçekten zeki bir adam, çok iyi bir adli tabip. Sürüngen birine benzemiyordu. Bunu gerçekten onun yapmış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben... Ben biliyorum." Alt dudağımı ısırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, dün gece dairesinden zar zor çıktım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Gerçekten korkuyordum... bilirsin..."

Jake yanımdan geçip koltuğuma çökerken sersemlemiş görünüyor. Hâlâ içinde su şişesi olan dondurucu poşetini tutuyor ve gözleri cam gibi olmuş bir halde ona bakıyor. "Yani sonunun Bonnie gibi olabileceğini mi söylüyorsun..."

"Şey..." Onun yanına oturdum. "Kaçmadım. Kaçtım."

"Beni hemen aramalıydın."

"S o r u n yok. Dışarı çıktım. Gecenin bir yarısı seni rahatsız etmek istemedim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Koyu renk gözleri parlıyor. "Sydney, lütfen gecenin bir yarısı beni rahatsız etme, tamam mı?"

"Tamam, ben sadece..."

"Kendini nasıl böyle tehlikeye atarsın? Seni öldürebilirdi, Tanrı aşkına!"

Bu patlama beni geçici olarak susturdu. Jake pek bağırmaz ama bağırdığında da tüm odayı titretecek kadar yüksek sesle bağırır.

Jake elindeki dondurucu poşetini sehpanın üzerine bıraktı ve yüzünü avuçlarının arasına gömdü. "Tanrım, Syd..."

"Jake..."

"Eğer sana zarar verecek bir şey yapmış olsaydı," diyor alçak bir hırıltıyla, yüzünü ellerinden kaldırırken, "boğazını keserdim."

Nefesimi içime çekiyorum. Jake her zaman duygularına son derece hâkim görünmüştür ama onu hiç böyle görmemiştim - yüzü kıpkırmızı ve şakağında bir damar atıyor. O her şeyi kitabına göre yapan bir polis ve kesinlikle eskiden çıktığı bir kıza saldıran bir adama kanunsuz adalet uygulayacak türden bir polis değil.

Belki de değişmiştir.

Jake duygularını kontrol altına almak için birkaç derin nefes almak zorunda kalır.

Yüzündeki renk nihayet normale dönüyor ve omuzları gevşiyor. "Tamam," diyor. "Parmak izleri için su şişesini çalıştıracağım. Ve içinde Bu arada, binanızın önünde bir devriye arabası bekleteceğim." "Bunu yapmak zorunda değilsiniz..."

"Sakın hayır demeye kalkma." Gözlerinin arasındaki kırışıklık derinleşiyor. "Syd, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Eğer o psikopat sana ulaşırsa, ben... ben kendimi asla affedemem. Özellikle de..." Gözlerini kaçırıyor. "Özellikle de aptal olmasaydım ve sana doğru davransaydım, bu duruma düşmeyecektin."

Kanepemde bir süre oturup birbirimize baktık. Haksız olduğunu söyleyemem. "Geçmiş geçmişte kaldı. Onu değiştiremezsin."

"Yine de bazen doğru olanı yapabilirsiniz."

Bununla ne kastettiğinden emin değilim ve o da detay vermiyor. Sehpadan dondurucu poşetini alıyor ve sonuçları alır almaz bana haber vereceğine söz veriyor. Parmak izi incelemesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama uzun süreceğini sanmıyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Fifty-Four

ÖNCE

TOM

SÜMÜKLÜ BÖCEK BENI IZLIYORMUŞ.

Ne kadar süredir orada durduğunu bilmiyorum ama Daisy ile konuşmamın en azından bir kısmını duyduğu kesin. Ve mutlu görünmüyor.

"Daisy'yi seninle tanıştırdığına inanamıyorum," diyor. "Senin için gerçekten çıldırıyor olmalı."

Slug'a bakıyorum. Küçükken boylarımız aynıydı ama son birkaç yılda boyu uzadı ve benden çok daha uzun oldu. Bununla birlikte, bir dövüşte onu alt edebilirim. O kadar sıska ki, güçlü bir rüzgâr onu alıp götürebilir gibi görünüyor.

Tabii silahı varsa, bu her şeyi değiştirir.

Ama Slug'la dövüşmek istemiyorum. Her şeye rağmen, o benim en iyi arkadaşım. İlkokuldayken kimse ikimizle de takılmak istemezdi. Slug daha garip ve ürkütücüydü ama ben de arkadaş edinmekte zorlanıyordum. Bazı nedenlerden dolayı, diğer çocuklarla ilişki kuramıyordum. Ne zaman onlarla konuşsam, kendimi garip hissediyordum.

Slug'ın yanındayken öyle değildim. *Birlikte* dışlanmıştık. Alkolik babam konusunda beni hiç yargılamadı, ben de böcek yediği için ya da anne babasının çoğu büyükanne ve büyükbaba kadar yaşlı olduğu için onunla hiç dalga geçmedim. Çoğu yıl doğum günü partilerimizde sadece o ve ben olurduk. Hiç kimse

Tüm sınıfa davetiye dağıttığımızda bile başka kimse gelmezdi.

Slug ve ben bir sonraki doğum günlerimizi birlikte kutlayacak mıyız merak ediyorum. Nedense kutlayacağımızı sanmıyorum.

"Beni mi takip ediyorsun?" Ona soruyorum. "Ya öyleysem?" diye homurdanıyor.

"Bu çok boktan bir şey."

Onu geçip Driscoll'ların arka bahçesinden çıkıyorum. Başka ne olursa olsun, burada yakalanamam. Bu ikimiz için de iyi olmaz. Slug beni durdurmak için herhangi bir hamle yapmıyor, hatta yanıma geliyor.

"Alison onunla konuştu," diye belirtiyor.

Lanet olsun. Konuşmamızı duymuş. Duymamasını umuyordum. "Sorun yok. Ona her şeyi açıkladım."

"Ve sence buna inandı mı?"

"Evet."

"Bagajda hamburger eti olduğunu söylediğimizde Alison'ın buna nasıl inandığını mı kastediyorsunuz?"

Buna söyleyecek bir şeyim yok.

"Daisy bir sorun," diyor.

Titriyorum. Öldürülmeden birkaç saat önce Alison için de aynı şeyi söylemişti.

"O bir sorun değil," diyorum. "Ben halledeceğim."

"Doğru. Alison'ı hallettiğin gibi."

Alaycılığından hoşlanmadım. Alison'ın bizi ihbar edeceğinden emin değil ve olayları "ele alış" şekli her şeyi çok daha kötü hale getirdi. "Bak, onunla konuşacağım. Her şey yoluna girecek."

Slug'ın köşeli yüz hatları ay ışığında neredeyse iskelet gibi görünüyor.

"Doğru.
Sen ne dersen o."

"Slug," diyorum sertçe, "Daisy'den uzak durmanı istiyorum, tamam mı? Bunu yapacak mısın?"

Çenesi gerilir. "Sen benim en iyi arkadaşımsın Tom, ama yapılması gerekeni yapamadığın için hapse girmeyeceğim."

Slug bu sözlerle beni sokakta yalnız bırakarak uzaklaştı.

OceanofPDF.com

Chapter Fifty-Five

MEVCUT GÜN

SYDNEY

Jake gittikten sonra hızlı bir duş alıyorum ama pek bir şeye odaklanamıyorum. Gerçekten çalışıyor olmalıydım ama bu imkansız bir görev olurdu. Çoğunlukla oturma odasında volta atıyorum.

Jake gittikten birkaç saat sonra telefonum çalmaya başladı. Ekranda onun adı belirdi ve ben de açtım.

"Eee?" Ben de diyorum ki.

"Bu bir eşleşme."

Bir an için duvarlar etrafımı sarıyormuş gibi hissediyorum. Zar zor kanepeme ulaşıyorum ve bacaklarım altımda pes etmeden hemen önce oturuyorum. "Neyle eşleşti?"

"Parmak izleri Bonnie'nin dairesinde ve ondan önce öldürülen diğer kızın dairesinde bulduğumuz bazı tanımlanamayan parmak izleriyle eşleşti. Kesinlikle ikisinin de dairesindeydi."

"Buna inanamıyorum..."

"Yapamaz mısın? Bana su şişesini getiren sendin."

O haklı. Tom'dan şüphelenen bendim. Ama içten içe bunun paranoyadan başka bir şey olmadığını düşünüyordum. Sonuçta, erkek arkadaşım bütün o kızları nasıl öldürmüş olabilirdi?

Ve eğer o saç lastiğini keşfetmemiş olsaydım, sıradaki ben olur muydum?

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. "Onu tutuklayacak mısınız?"

Jake homurdanıyor. "Bana verdiğin bir su şişesine dayanarak mı? Hiç sanmıyorum. Ama onu sorgulamak için getirmeye çalışacağız. Umarım işbirliği yapar. Parmak izini alıp eşleştirdikten sonra işimiz tamamdır. Yine de tutuklama emri çıkartmak zor olabilir. Göreceğiz."

Tabii ki Jake'in bana Tom'u getirip hemen hapse atacağını söylemesini umuyordum ama belli ki işler böyle yürümüyor. Tom'un sorgulandıktan sonra serbest bırakılması düşüncesi dehşet verici. Yeterli kanıt varsa gitmesine izin vermeyeceklerine inanmak zorundayım.

Ama yeterli kanıt yoksa, serbest bırakılırsa, o zaman ne olacak? Onu ihbar edenin ben olduğumu bilecek mi? İntikam almak ister mi?

"Polis arabası binamın dışında mı?" diye sordum.

"Öyle," diye onaylıyor. "Ve eğer departman artık buna izin vermek istemiyorsa, arabama biner ve orada kendim otururum. Merak etme, sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Evet..."

"Syd? İyi misin?"

"Ben sadece..." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Onun harika bir adam olduğunu düşünmüştüm. Yani, evet, mükemmel değildi. Ama hiçbir fikrim yoktu..."

"Lütfen kendini hırpalama," diyor Jake. "Sana söyledim, Brewer'la kendim tanıştım. Ve dürüst olmak gerekirse, şok oldum. Adamdan hoşlanmıştım. Bu da gösteriyor ki, asla bilemezsiniz. Gerçekten çekici, zeki ve yakışıklı olan bu adamlar herkesi kandırabilir."

"Hâlâ aptal gibi hissediyorum."

"Senin sayende Bonnie'nin katilini parmaklıklar ardına koyabileceğimizi bilmek seni daha iyi hissettirir mi?"

O haklı. Onunla çıkmamış olsaydım, her şey yanına kâr kalacaktı. Ve şimdi, benim sayemde, Bonnie sonunda adalete kavuşacak.

"Herhangi bir gelişme olursa beni ara,"

diyorum ona. "Yapabilirsem yaparım."

Ve şimdi geriye kalan tek şey beklemek.

OceanofPDF.com

Chapter Fifty-Six

Dairede Jake'ten haber almayı beklerken aklımı kaçırıyorum, bu yüzden yoga stüdyosuna gitmeye karar veriyorum. Saat altıda bir ders var ve bunun beni akşam yemeğine kadar meşgul edeceğini düşünüyorum. İştahım olmasını beklediğimden değil. Öğle yemeğinde bir sandviç yemeye çalıştım ve yaklaşık dörtte birini yedim.

Bana katılmak isteyip istemediğini öğrenmek için Gretchen'ı aradım ama Randy ile meşguldü. Yani yoga stüdyosuna tek başıma yürüyordum. En azından Tom karakolda, muhtemelen parmaklıklar arkasında, bu yüzden kendimi güvende hissediyorum. *Güvende* gibi.

Bugün sınıfta sadece yarım düzine kadar kadın var. Matımı odanın köşesine seriyorum ve birkaç yoga bloğu da alıyorum. Arlene sınıfa giriyor, at kuyruğu başının arkasında sallanıyor. Gülümsüyor ve bana kocaman bir merhaba diyor.

"Bugün sadece sen mi varsın?" diye soruyor.

"Sadece ben."

"Bu arada," diyor Arlene, "geçen hafta seni sokakta genç bir adamla gördüğümü söylemek istiyorum. Siyah saçlıydı ve çok yakışıklıydı."

"Teşekkürler."

Kaşlarını çatıyor. "Umarım bunu söylemek haddimi aşmak olmaz ama etrafında çok karanlık bir aura vardı. Benim için son derece tedirgin ediciydi."

Bir sürü kadın öldürdüğü için olabilir. "Huh." "Bu tür konularda sezgilerim çok güçlüdür," diyor. "Ben sadece
Bence bu adamın yanında çok dikkatli olmalısın."

Birkaç gün önce neredeydin, Arlene? "Merak etme. O ve ben artık görüşmüyoruz."

"Oh, şükürler olsun!" Dar göğsünü sıkıyor. "Sana gerçeği söylemek zorundayım Sydney. O adamı gördüğümde sana doğru koşmak, omuzlarından tutmak ve kaçmanı söylemek istedim."

Harika. Arlene bile erkek arkadaşımın sürüngen olduğunu biliyordu.

Yoga dersi bir saatten biraz fazla sürüyor. Genelde esneme hareketlerini çok rahatlatıcı bulurum ama bugün bedenim işbirliği yapmak istemiyor. Her santimim gergin hissediyorum ve sonunda meditasyon yaptığımızda zihnim durmak bilmiyor.

Polis peşinde olduğuna göre Tom'a ne olacak? Onu bugün tutuklayacaklar mı? Şu anda hapiste mi? Evini arayacaklar ve öldürdüğü kızlarla ilgili daha fazla kanıt bulacaklar mı? Belki de kafa derilerinden kestiği saçlardan bir zula?

Ders bittiğinde çantamı kapıp telefonumu çıkarıyorum. Jake'ten gelen cevapsız aramayı gördüğümde midem kelebeklerle doldu. Hayır, *iki* cevapsız arama.

Bu iyiye işaret değil.

Aramaya geri dönmek için ismine tıklıyorum ve neredeyse anında telefonu açıyor. "Sydney," dedi.

"Onu sorgulamak için mi getirdiniz?"

"Evet, ama-"

"Hapiste mi?"

Diğer hatta uzun bir sessizlik oldu. "Hayır. Gitmesine izin vermek zorundaydık."

"Ne?" Ağlıyorum. "Ama bunu doğruladınız, değil mi? Parmak izini aldınız ve eşleşti, değil mi?"

"Bir maçtı," diye onaylıyor, "ama bu yanlış yapıldığının kanıtı değil. Tek kanıtladığı şey, geçmişte bir noktada onların dairelerinde bulunmuş olması." "Ama bu gerçekten şüpheli! Yapamaz mıydınız-"

"Mazereti var, Syd."

Kaşlarımı çattım.

"Mazereti mi?"

"Bonnie'nin öldürüldüğü gece için. Bütün gece için sağlam bir mazereti var."

Ne? "Emin misin? Belki de ona mazeretini söyleyen her kimse yalan söylüyordur."

"Bütün gece hastanede çalışıyordu," diyor Jake. "Birçok kişi onu orada görmüş. Kameralar da var. Taş gibi sağlam. Onu öldürmüş olmasına imkân yok."

Çok şaşırdım. Tom olduğundan *emindim*. O kızların dairelerinde parmak izleri vardı. *Arlene* bile onun şeytani bir aurası olduğunu düşünüyordu!

Sanırım bir katille çıkmadığımı bilmek güzel, ama aynı zamanda daha fazla sorum var. Eğer o kızları Tom öldürmediyse, kim öldürdü? Ve neden Bonnie ile olan ilişkisini saklıyordu? Neden beni kullan at telefondan arıyordu?

Her nasılsa, mazereti olmasına rağmen, Tom'un masum olduğundan emin değilim.

"İyi misin, Syd?"

"Uh-huh." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ben sadece... Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Gerçekten Tom'un o kızları öldürdüğünü düşünmüyor musun?"

"Dediğim gibi, bunu o yapmış olamaz. Bize söylediği şey, çok sayıda kadınla çıktığı ve şans eseri her ikisiyle de çıkmış olduğuydu."

"Ve sen buna inanıyor musun?" "İnanıyorum, Syd."

"Yani..." Saçımın bir tutamını çekiştiriyorum. "Sana onunla tekrar çıkacağımı söylesem, bunu sorun etmez miydin?"

Jake diğer hatta birkaç saniye sessiz kalır. "Hayır," diyor sonunda. "Ama birini öldürdüğünü düşündüğüm için değil."

Bu ifadenin bir an öylece kalmasına izin verdim, çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Dinle," sessizliği ilk bozan Jake oldu, "Brewer sana zarar vermeyecek. Daha önce de söylediğim gibi, o sağlam bir adam. Ona güveniyorum. Ama yine de gözüm senin binanda olacak, tamam mı?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin." "Evet, zorundayım."

Jake'e gelip bana yoga stüdyosundan binama kadar eşlik edip etmeyeceğini sormayı düşünüyorum. Ama bu çok saçma olurdu. Evet, hava kararda ama o kadar da geç değil. Sokakta hâlâ insanlar var. Eve yürürken tamamen güvendeyim. Özellikle de artık erkek arkadaşımın kesinlikle bir seri katil olmadığını bildiğim için.

Yine de dışarıda bir katil var. Bir yerlerde.

Paltomu aldım, Arlene'e veda ettim ve soğuk, karanlık geceye doğru yola çıktım. Sıcaklık son birkaç haftada aniden düştü ve kış şehre yerleşiyor. Noel'de kar yağabilir.

Binama yaklaştığımda, ön merdivenlerde oturan birini görüyorum. Bu bir adam ve kafasındaki bere ve giydiği paltoyla bile tanıdık geliyor. Yaklaştığımda adam bana bakmak için ayağa kalkıyor ve sokak lambalarının ışığında yüzünü net bir şekilde seçebiliyorum.

Ben Tom.

OceanofPDF.com

Chapter Fifty-Seven

ÖNCE

TOM

Saatler sabahın birine yaklaşırken, yatağımda uyanık bir şekilde yatıyor, tavana bakıyor ve korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Daisy'yi seviyorum ve onu görmeyi her şeyden çok istiyorum. Ona asla onu incitecek bir şey yapmayacağımı ve babası hakkımda ne düşünürse düşünsün onunla birlikte olmak istediğimi açıklamak istiyorum. Onu iyi bir adam olduğuma ikna etmeye çalışmak istiyorum, gerçek bu olmasa bile.

Ama bunu düşündükçe kendimi daha da huzursuz hissediyorum.

Çünkü gerçek şu ki ben iyi bir adam değilim. Birini öldürdüm. Ve Daisy'ye her baktığımda aklıma korkunç şeyler geliyor. Evet, onu öpmek istiyorum ama ona başka şeyler de yapmak istiyorum. Kötü şeyler.

Bu ikimiz için de iyi bitmeyecek.

Ama aklımı kurcalayan başka bir düşünce daha var.

Slug Daisy ile konuşmamı duydu. Yani ne zaman ve nerede buluşacağımızı duydu ve Daisy ile olan durumu halletmem konusunda bana güvenmiyorsa, meseleyi kendi ellerine alabilir.

Ya Daisy tehlikedeyse?

Yatakta dik oturuyorum. Her geçen dakika daha da endişeleniyorum. Slug zaten bazı korkunç şeyler yaptı ve son görevi

özgürlüğümüzü güvence altına almak için tamamlanması gereken "Papatya durumu" ile ilgilenmektir.

Keşke ona mesaj atabilseydim, ama ona attığım mesajların hiçbiri okunmamış gibi görünüyor. Bahse girerim ailesi telefonuna el koymuştur. Ya da beni engellediler. Ona buluşmamız hakkında mesaj atma riskini göze alamam.

Saatime baktım. Saat gece yarısını geçmiş. Dairy Queen'e yürümem yirmi dakika sürecek, koşarak gidersem on beş dakika. Chevy'ye binmeyi deneyebilirim ama motor sesinin annemi uyandıracağından ve sonra da gitmeme engel olacağından korkuyorum. Ya da daha kötüsü, polise haber verir. Bisikletimin lastiği de sonbahardan beri patlak ve değiştirmeye fırsat bulamadım.

Hayır, yürüyerek gitmek daha iyi. Şimdi çıkarsam Daisy gelmeden yetişirim. Ve eğer Slug oradaysa, ondan kurtulabilirim. Ya da en azından aptalca bir şey yapmayacağından emin olurum.

Kapüşonlu sweatshirt'ümü tekrar üzerime geçiriyorum ve ayaklarımı bir çift spor ayakkabının içine sokuyorum. Hızlı hareket ediyorum ama birkaç dakikayı daha boşa harcadım ve Daisy'den önce oraya varmak için kesinlikle acele etmem gerekecek.

Önce Daisy'nin evini kontrol etsem iyi olur. Eğer henüz gitmediyse, onu geçerken durdurabilirim. Bir çok şey buna bağlı.

Belki de hayatını.

Daisy'nin evine olabildiğince hızlı bir şekilde koşuyorum, birkaç dakika daha kazanmak için komşunun bahçesinden geçiyorum. Daisy'nin evine döndüğümde nefes nefese kalmıştım ve arka kapıya ulaşmak için evin yanından dönmekle vakit kaybetmedim.

Driscoll'ların evi sessizdir. Daisy'nin ailesi ya uyuyor ya da babası tarlada. Ve daha da önemlisi, Daisy'nin penceresi karanlıktır.

Lanet olsun. Onu kaçırdım. Bu kötü oldu.

Daha da kötüsü, Daisy'nin evine gitmek için en az beş dakikamı feda ettim. Harcamak zorunda olmadığım beş dakika. Korkunç bir şey olabilecekken beş dakika.

Kaçsam iyi olacak.

Dairy Queen'e kadar koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Yolun yarısına geldiğimde, annemin Chevy'sini almadığım için çok pişmanım. O kadar ateşliyim ki kapüşonumu çıkarıp belime takıyorum. Ve en kötüsü de, bire kadar bile varabileceğimi sanmıyorum.

Daisy, lütfen dayan.

Tamam, panik yapmamalıyım. Belki de aşırı tepki veriyorumdur. Belki Slug bir şey planlamıyordur. Belki Daisy iyi olacak.

Dairy Queen'e vardığımda Daisy'nin annesinin Lincoln Continental'i otoparkta duruyordu. Anlaşılan benden daha zekiymiş ve arabayı kapmış. Sonra onunkinin yanına park eden arabayı görünce kalbim sıkıştı.

Slug'ın Oldsmobile'i.

Daisy burada, Slug da öyle. Ve ben onları hiçbir yerde göremiyorum.

Tişörtüm terden sırılsıklam oldu. Koştuğum için zor nefes alıyorum ama bir saniye bile durmayı göze alamıyorum. Daisy'nin iyi olduğundan emin olmalıyım.

Dairy Queen'in yanından arka otoparka doğru yürüyorum. Kalbim çarpıyor ve bu tamamen on beş dakikalık koşumdan kaynaklanmıyor. Geç kaldım, ama sadece iki dakika kadar. İki dakika içinde hiçbir şey olmuş olamaz.

Olabilir mi?

Arka tarafa yaklaştıkça daha da gerilmeye başlıyorum. Arka taraf neden bu kadar sessiz? Daisy ve Slug birlikteyse, biraz ses duymam gerekmez mi? Konuşma? Bağırma? *Bir şeyler?*

Hayır, bir sorun var. Bundan eminim.

"Daisy?" Seslendim.

Ölüm sessizliği.

Paniğim artıyor. Ne olduğunu bilmesem de yanıma bir tür silah almam gerektiği aklıma geliyor. Mutfaktan bir bıçak alabilirdim. Çünkü Slug buradaysa, kesinlikle bir silah getirmiştir. Ve onu savunmak için benim de bir silaha ihtiyacım olabilir. Ve eğer ona zarar verecek bir şey yaptıysa, onu öldürmek için ihtiyacım olacak.

Sonunda Dairy Queen'in köşesini döndüğümde, izlerimde donup kalıyorum. Küçük arsanın diğer ucunda bir yumru görüyorum. Biraz daha yaklaşınca bunun bir ceset olduğunu fark ettim. Yerde yatıyordu, hareket etmiyordu. Ve cansız bedenin başında duran başka biri daha vardı.

Çok geç kaldım.

Tanrım, Daisy.

OceanofPDF.com

Chapter Fifty-Eight

MEVCUT GÜN

SYDNEY

Bir an için kaçmayı düşündüm. Tom'la konuşmak istemiyorum, bundan eminim.

Ama nereye gitmem gerekiyor? Binamın girişinin önünde. Ayrıca, Jake'e göre, o bir katil değil. Yani gerçekten, korkacak bir şeyim olmamalı.

Onu polise ihbar ettiğim ve muhtemelen bunu bildiği gerçeği dışında.

"Sydney," diyor Tom ayağa kalkarken, "konuşmamız gerek." Vücudum kaskatı kesiliyor. "Öyle mi?"

"Polise bir grup insanı öldürdüğümü söylemişsin, yani evet, sanırım biliyoruz."

Nefesimi içime çektim. "Ben... Ben..."

"Dedektif Jake Sousa senin eski sevgilin, değil mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Jake adında bir polis mi? Bunu anlamıştım."

İrkildim. "Tamam. Ona söyledim."

Onay aldığına göre omuzları çökmüştür. "Tanrım, Sydney. Bunu yaptığımı nasıl düşünürsün?"

"Bilmiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve bunun nedeni sadece havanın neredeyse donmak üzere olması değil. "Belki de benim evimde yaşayan bir kızla çıktığın içindir.

öldürülen bir bina ve sen bunu bana söyleme zahmetine bile girmedin. Buna ne dersin?"

"O kadar da ciddi değildi."

"Yalan söylüyorsun. Bana ilişkinin ciddileştiğini söyledi. Bir ilişkinin sonlarında olduğunuzu bana kendiniz söylediniz."

"Ciddi bir şey değildi," diye ısrar ediyor. "Bonnie ve ben sıradan bir ilişkimiz vardı. Belki bir sonraki aşamaya geçmeyi düşündük ama gerçekten değil. Sen ve ben gibi değildi."

"Sen ve ben mi?" Ben patladım. "Evet, neden bunun hakkında konuşmuyoruz? Seninle benim aramda neler oluyor?"

"Bunu bana nasıl sorarsın? Sen benim *kız arkadaşımsın*."

"Öyle miyim? O zaman neden benimle sadece *kullan-at telefondan* iletişim kuruyorsun?"

Tom ağzını açar ama hiç ses çıkmaz. Buna verecek bir cevabı yoktur.

"Aynen öyle," diyorum.

"Tamam, peki." Başını sallar. "Ben bir aptalım ve bağlılık sorunlarım var. Tamam mı? Ama bunun üzerinde çalışıyorum. Çünkü senden gerçekten çok hoşlanıyorum Syd. Ve..." kaşları çatılır, "Bunun bitmesini istemiyorum."

Sokakta, apartmanımın merdivenlerinin önünde duran Tom'a bakıyorum. Her şeye rağmen, ondan hâlâ umutsuzca etkileniyorum. Ve Jake onun bir seri katil olmadığına dair bana güvence verdi.

Ama bunun bir önemi yok. Tom'la çıkmaya devam edemem. Ona güvenmiyorum. Belki kimseyi öldürmedi ama onda doğru olmayan bir şeyler var. Bana çok fazla şey hakkında yalan söylüyor. Ona bir şans daha verirsem aptallık etmiş olurum.

"Özür dilerim," dedim, "sanmıyorum-"

Ona resmi olarak ayrıldığımızı söylemenin doğru yolunu bulamadan, arkamdan bir ses ciyaklıyor: "Sydney! Aman Tanrım, Syd, bu *o* mu? *Tom mu* o?"

Harika. Gretchen ve Randy.

Arkamı döndüğümde ikisinin bize doğru geldiğini görüyorum, Gretchen'ın eli Randy'nin kolunu tutuyor. Gretchen'ın başında beyaz bir şapka, Randy'nin üzerinde ise siyah bir trençkot var. Tom'u Gretchen ve Randy ile tanıştırmaya çalıştığım onca zamandan sonra, ayrılmamıza saniyeler kalmışken bunun nihayet gerçekleşmek üzere olduğuna inanamıyorum.

"Merhaba!" Gretchen cıvıldıyor. "Sen Tom olmalısın! Ben Gretchen, bu da erkek arkadaşım Randy."

Tom'a bakıyorum, bana yağ çekmek için arkadaşlarımın gözüne girmeye çalışacak mı diye merak ediyorum. Ama onun yerine orada öylece donmuş duruyor. Randy'ye bakıyor, yüzü ölümcül derecede solgun.

"Merhaba." Randy elini kaldırdı. "Sonunda seninle tanıştığıma sevindim Tom."

Tom tırabzana tutunmak için uzanıyor. Hasta olmak üzereymiş gibi görünüyor. Sonunda "Merhaba," demeyi başarıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor Gretchen. "Söylediğin kadar yakışıklı, Syd."

Tom hala Randy'ye bakıyor. Bu çok garip bir şey. Onu bir yerden tanıdığını mı düşünüyor?

"Sydney." Tom kolumu tutmaya çalışıyor ama ben onu silkeliyorum. "Seninle biraz konuşabilir miyim? *Özel olarak*?"

Bana meraklı bakışlar atan Gretchen ve Randy'ye bakıyorum. Tom'la özel olarak konuşmak istemiyorum. Onunla işim bitti ve bunu uzatmanın bir anlamı yok. "Aslında," diyorum, "ben içeri gireceğim. Dışarısı soğuk."

"İçeri gelip seninle konuşabilir miyim?" Tom sordu.

"Yapmamanı tercih ederim." Nerede durduğunu bilmemesi ihtimaline karşı ona en havalı bakışımı atıyorum. "Birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Sydney." Kolumu tutarken dişlerinin arasından konuşuyor. "I *gerçekten* seninle konuşmaya ihtiyacım var. *Şimdi*."

Her şeye rağmen, Tom benim için her zaman bir centilmen olmuştur. Ama şimdi işleri bitiriyorum ve onun farklı bir yönünü keşfediyorum. Beni hiç bu şekilde yakalamamıştı. İstediğimde gitmeyi hiç reddetmemişti.

Ama beni şaşırtan, göğsünü kabartarak aramıza giren Randy oldu. Tom'dan çok daha sıska ama birkaç santim daha uzun. "Sydney şu anda seninle konuşmak istemediğini söylüyor. Sanırım gitmen gerekiyor."

Tom Randy'ye dik dik bakar, gözlerinde zehir vardır. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Bunu kendime dert *ediniyorum*."

İkisi de birbirlerine bakıyorlar. Sonunda Randy tehditkâr bir adım atıyor ve Tom kolumu bırakıyor. "Tamam." Bakışları ben ve Randy arasında gidip geliyor. "*Tamam*."

Gretchen kolunu omuzlarıma doluyor ve ön kapıya doğru yürürken beni rahatlatmak için kendine çekiyor. Randy birkaç dakika arkada kalıyor, hâlâ Tom'la çekişiyor. Sonunda o da arkamdan geliyor.

Biz. Binanın kapısını kapattığında Tom hâlâ orada, merdivenlerin dibinde duruyordu.

"Oh, tatlım!" Gretchen ağlıyor. "Ne oldu orada? Sen iyi misin?"

Gözlerim doluyor ama onun ve Randy'nin önünde ağlamak istemiyorum. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Bizimle içeri gelmelisin," diyor. "Israr ediyorum."

Onay için Randy'ye bakar ve o da başını sallar. "O adam dışarıda dolaşırken dairende yalnız kalmamalısın. Biraz bizim eve gel."

"Ben yemek yapacağım!" Gretchen heyecanla söylüyor.

Haklılar. Şu anda kesinlikle yalnız kalmak istemiyorum. "Peki," diyorum, "tamam."

Randy birinci kattaki dairelerinin kapısını açarken çantamdaki telefonum çalıyor. Bir mesaj. Çıkardım ve ekranda bir mesaj beni bekliyordu. Tom'dan.

Hemen oradan çıkmalısın!!!

Ve sonra bir sonraki mesaj büyük harflerle geliyor:

TEHLIKEDESINIZ!!!

Bu aşırı dramatik saçmalıklardan gerçekten bıktım. Ekranda Tom'un hâlâ yazdığını gösteren baloncuklar beliriyor ama ben duymak istemiyorum. Ekranda daha fazla mesaj belirmeden numarasını engelliyorum.

İşte. Artık endişelenecek bir şeyim yok.

OceanofPDF.com

Chapter Fifty-Nine

Evlerine girdiğimde GRETCHEN akşam yemeğini pişirmeye başladı. Bir çeşit güveç yapıyor, görünüşe göre buzdolabındaki her şeyi dokuza on bir santimlik bir tepsiye koyup dört yüz derecelik fırına atıyor.

"Güven bana," diyor, "çok lezzetli."

"O tavaya o kadar peynir koymuşken nasıl lezzetli olmaz anlamıyorum," diye takılıyorum ona.

Bana göz kırpıyor. "Tadı güzel olan her şeyin sırrı peynirdir."

Gülüyorum. Tom'u binanın merdivenlerinin önünde bıraktığımdan beri kesinlikle daha iyi hissediyorum. Midemde hâlâ ağır bir his var ama doğru şeyi yaptım. Tom bir seri katil olmasa bile, iyi bir erkek arkadaş değildi. Söylediği gibi, bağlanmaktan korkuyordu. Arkadaşlarımla tanıştığında neredeyse kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu.

İyi kurtulduk.

Güveç karışımının fırında pişmesini beklerken Randy duş almaya karar veriyor ve Gretchen bana müzedeki sergisinden bazı fotoğraflar gösteriyor. Müze kapanmadan önce oraya bir kez daha gitmeyi başaramadığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama o bu konuda gerçekten anlayışlı.

"Tanrım, Syd," diyor, "son zamanlarda çok şey yaşadın. Ve sen zaten bir kez gördün."

"İnanılmazdı. Gerçekten."

Gretchen'in ne kadar emek verdiğini gösteren fotoğraflara göz gezdiriyorum. Sergi, Orta Çağ'a kadar uzanan çiçek türleri hakkındaydı. Hem muhteşem hem de inanılmaz renkli.

Bu yüzden Bonnie'nin öldürüldüğü gece müzedeydi. Randy ile birlikte olduğunu iddia ettiğinde, Randy bizim apartmanımızda tek başınaydı.

Yardım edemem ama bu konuda huzursuz hissediyorum. Tamam, Randy beni savundu ve bunun için minnettarım. Ama Tom'un cinayet gecesi için sağlam bir mazereti olduğuna göre, Bonnie'yi kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyoruz.

Randy değildi ama. Bundan eminim.

Şaşkınlık içindeydim, karınca çiftliği kitaplığın yanına monte edilmişti. Gerçekten de Gretchen'ın onu pencereden dışarı atacağını düşünmüştüm. "Karınca çiftliğinin onda kalmasına izin verdiğine inanamıyorum," dedim.

"Biliyorum." Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "O mankafayı gerçekten seviyor olmalıyım, ha?"

Elimde değil ama bir parça üzüntü hissediyorum. Bir daha herhangi biri için böyle hissedecek miyim? Bir gün hissetmem mümkün ama bu kesinlikle Tom olmayacak.

Zamanlayıcı çalıyor, bu da gizemli güvecin piştiği anlamına geliyor. Randy duştan çıktığı sırada Gretchen fırından çıkarır. Saçları kafatasına yapışmış, neredeyse acı verecek kadar zayıf görünüyor. Bize kocaman bir gülümseme attı. "Yardıma ihtiyacınız var mı hanımlar?"

Randy tabak çanağı kapıyor, ben güveci taşıyorum ve Gretchen buzdolabının üstündeki dolaptan bir şişe şarap çıkarıyor. Birkaç dakika sonra güveçten tabağıma kepçe kepçe koyuyorum ve tadına baktığımda... o kadar da kötü değil! Aslında, oldukça iyi. Ne olduğunu anlamadan, güveç tabağının yarısını mideye indirdim.

"Bu çok lezzetli, Gretchen," diyor Randy mutlulukla. "Sen gelmiş geçmiş en iyi aşçısın."

Kıkırdıyor. "Hayır, gülmüyorum. Yani, bu bir *güveç*."

"Evet, ama..."- ona sırıtıyor-"bir şekilde her şeyin tadını çok güzel yapıyorsun."

Işıldıyor. "Senin için yemek yapmayı seviyorum."

Randy bir süre ona baktı. Çatalıyla oynar, güveçteki eriştelerin bir kısmını tabağının etrafına iter. Birkaç dakika sonra

Saniyeler süren bir iç tartışmanın ardından sandalyesinden kalktı. Ben şaşkınlıkla izlerken, o tek dizinin üzerine çöktü.

Oh hayır. Şimdi olmaz, tam önümde olmaz. *Lütfen* hayır.

"Gretchen," diyor, "seni çok seviyorum."

Ağzı açık kaldı. "Randy..."

Tamam, bu oluyor.

"Gerçekten istiyorum. Aslında, sensiz ne yapardım bilmiyorum." Mavi kadife kutuyu çıkarana kadar kot pantolonunun cebini karıştırıyor. O yüzüğü ne zamandır yanında taşıyor ve doğru anı bekliyordu? "İşte bu yüzden asla sensiz olmak istemiyorum. Gretchen, benimle evlenir misin?"

Gözleri parlıyor, yaşlarla dolup taşıyor. "Aman Tanrım, evet! Tabii ki! Elbette seninle evleneceğim!"

Randy küçük pırlantalı beyaz altın yüzüğü Gretchen'ın ince parmağına taktı. Haklıydım, pırlantanın büyüklüğü umurunda bile değildi. Ona evlenme teklif ettiği için çok heyecanlıydı. Sonra adam onun ayağa kalkmasına yardım etti ve onu öptü.

Bu kesinlikle gördüğüm en tatlı şey. Ve sanırım

ağlamaya başlamak üzereyim.

Onlar mutluluk gözyaşları. Yani, çoğunlukla. Son birkaç yıldır yaşadığım en umut verici ilişkiyi bitirmek zorunda kaldığım gün en iyi arkadaşımın nişanlanıyor olmasının iç karartıcı olmadığını söylemeyeceğim. Ama onun adına mutluyum. Gerçekten mutluyum.

"İzninizle," diyorum, "ikinizi biraz yalnız bırakayım." Beni

zar zor duydular bile. Sevişmekle çok meşguldüler.

Aceleyle banyoya gidiyorum, gözlerim nemden ağırlaşıyor. Hayır, şu anda ağlamayacağım. Kendimi toparlamak için sadece bir dakikaya ihtiyacım var, sonra oraya geri dönebilir ve iki arkadaşım için çok mutlu olabilirim.

Banyoda yaptığım ilk şey yüzüme biraz soğuk su çarpmak oluyor. Doğal olarak, son derece lekeli görünüyorum. Şu anda yansımama baktığımda, Tom gibi bir adamın neden benimle çıkmak *istediğini* bile anlayamıyorum. O çok güzel ve ben de belki sıradanlığın bir adım ötesindeyim - bende ne bulmuş olabilir ki? Bağlanmak istememesine şaşmamalı. Eğer bir süper model olsaydım, farklı bir hikaye olurdu.

Tuvaleti kullanıyorum ve işim bittiğinde doğal olarak sifonu çekmek istemiyor. Kapıcının dairesinde olduğum ve tuvaletin çalışmadığı gerçeğinde bir tür ironi var. Gretchen'ı rahatsız etmekten çekiniyorum.

Randy'nin sifonu çekmem için tuvalete yardım etmesini istediği romantik an.

Ona ihtiyacım yok. Bonnie'ye de söylediğim gibi, tuvaleti nasıl tamir edeceğimi biliyorum.

Deponun kapağını çekiyorum. Tecrübelerime göre orada bazen sıkışan bir kol var - bu dairelerdeki tuvaletler oldukça kötü yapılmış. Elbette, kol sıkışmış ve ben onu kurtardıktan sonra tuvalet sorunsuz bir şekilde sifonu çekiyor. Aşkta başarılı olamayabilirim ama en azından tuvalet tamirinde başarılıyım.

Ama sonra, tanktaki su azaldığında, başka bir şey görüyorum. Plastik bir torba.

Bu bir dondurucu poşeti - üzerinde Tom'un parmak izleri olan su şişesini saklamak için kullandığım hava geçirmez poşetle aynı türden. Tuvalet tankının içinde neden bir dondurucu poşeti var? Bu çok garip.

Çanta yerine bantlanmış gibi görünüyor. Merak edip neden orada olduğunu görmek için çekiyorum. Dışarı çıkarıp onlara göstermeyi hayal ediyorum. Tuvaletinizde ne bulduğuma asla inanamayacaksınız!

Sonra içinde ne olduğunu gördüm. Ve bunu onlara göstermeyeceğimi anladım. Şimdi değil, hiçbir zaman.

Çünkü çanta uzun saç bukleleriyle dolu. En az yarım düzine kadar.

Ve her biri farklı renkte bir kurdeleyle birbirine bağlanmış. Aman Tanrım.

Katil Randy.

OceanofPDF.com

Chapter Sixty

Banyoda en az iki dakika boyunca panikten nefesim kesilmiş bir şekilde durdum.

Buna inanamıyorum. Ve yine de... doğru olamayacak kadar mantıklı. Randy'de Bonnie'nin dairesinin anahtarı vardı. Randy'nin tanığı yok. Randy kesinlikle ürkütücü.

Keşke Jake'e gerçeği söyleseydim. Neden Gretchen'ın ağzımı kapalı tutmam konusunda beni ikna etmesine izin verdim?

Keşke telefonum yanımda olsaydı, Jake'i arardım ve o da sirenler çalarak buraya gelirdi. Çoktan dışarı çıkmış olabilir. Ama çantamı oturma odasında bıraktım. Dışarı çıkmadan ona ulaşamam. Ve o adamla oturma odasına geri dönme fikri beni dehşete düşürüyor.

Ama ne yapabilirim ki? Zaten banyoda çok uzun süre kaldım. Bir noktada Randy şüphelenecek. Ve burada ne sakladığını bildiğinden, sırrını korumak için her şeyi yapacaktır.

Saç torbasını klozete geri bırakıp kapağı yerine takıyorum. O saç tellerinden birinin Bonnie'ye ait olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Randy onu öldürdü ve saçlarını tuvalette sakladı. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunç.

Ve şimdi Gretchen onun karısı olmayı kabul etti. Bu *daha* da korkunç.

Elimden geldiğince kendimi toparlıyorum. Ne bulduğumu söylememeliyim. Elimi kapı koluna koyduğumda, bir baş dönmesi dalgası üzerime geliyor. Onu itiyorum ve kapıyı açıyorum. Hayatımın performansını sergilemem gerekecek. En azından Jake'e mesaj atıp buradan çıkana kadar. Polisler gelene kadar Gretchen'ın tehlikede olmadığından emin olmak için doğal davranmak zorundayım.

"Hey, orada ne oldu?" Oturma odasına geri döndüğümde Randy soruyor. Sonunda öpüşmeyi bırakmışlar ve kanepede birbirlerine sarılmışlardı, Randy hâlâ şarap kadehinden içiyordu. "Endişelendik!"

Ne bulmuş olabileceğimden şüpheleniyor mu? Normal bir insan kahkahası gibi gelmese de gülmeye çalışıyorum. Oh neyse. "Gitsem iyi olacak. Eminim ikiniz birlikte kutlama yapmak istersiniz."

Randy kabul edecek gibi görünüyor ama Gretchen koltuktan atlayıp kolumu tutuyor. "Saçmalama! Bu pastayı bugün öğleden sonra Yirmi Yedinci Cadde'deki o harika pastaneden aldım ve şimdi paylaşabileceğimizi düşündüm. Az önce masaya koydum."

Karnımı ovuyorum. "Aslında senin lezzetli güvecin yüzünden *çok doydum*."

Bu yeterince iyi bir mazeret mi? Onlara regl olduğumu söylemek zorunda mıyım?

"Hadi ama Syd!" Gözleri parlıyor. Bu muhtemelen hayatının en güzel günüydü ve şimdi en kötüsü olmak üzere. "Lütfen pasta için kal. Hadi ama, bu benim nişan gecem!"

Randy'ye bakıyorum. Göz kapakları biraz sarkmış gibi görünüyor. Sanırım nişanlanmanın heyecanı ona fazla gelmişti.

Ben başka bir bahane bulamadan biri kapıya vuruyor. Kapı zili var ama bu kişi zili kullanmakla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor. Yumruklarını arka arkaya dört kez kapıya çarpıyorlar.

"Sydney! İçeride misin? Sydney!"

Bu Tom'un sesi. Kahretsin, biri onu binaya almış olmalı. "Olamaz!"

Gretchen kaşlarını çatar. "Neden hâlâ seni rahatsız ediyor? Tanrım, bazıları
erkekler çok korkunç!"

Hiçbir fikrin yok, Gretchen.

Gretchen kapıya doğru yürüdü. Sessiz olmamı söylemek için işaret parmağını dudaklarına bastırıyor. Randy'ye bakıyorum, Tanrı'ya şükür bana pek dikkat ediyor gibi görünmüyor. Neredeyse uyukluyor gibi görünüyor. Sehpanın üzerinden çantamı alıyorum ve telefonumu bulmak için karıştırıyorum.

Kahretsin, telefonum nerede?

"Üzgünüm Tom," diyor Gretchen kapıdan. "Sydney şu anda burada değil."

"Saçmalık!" Yumruğunu tekrar kapıya vurur. "İçeride olduğunu biliyorum! Bırakın gireyim! Beni içeri al yoksa polisi arayacağım!"

"Ve onlara ne söyleyeceğim?" Gretchen kısaca şöyle diyor. "Kapımı yumrukladığınızı ve sizi içeri almamızı istediğinizi mi? Polisi araması gereken *biziz*!"

Telefonum çantamdaydı, bundan eminim. Tom bu daireye girmeden önce bana mesaj atmıştı, o zaman yanımdaydı. Numarasını engelledikten sonra da çantama geri koydum. Nerede peki?

İçeriye daha iyi bakabilmek için öne doğru eğiliyorum ve yine bir baş dönmesi dalgası üzerime geliyor. Neler oluyor burada? Sadece bir kadeh şarap içmiştim.

Kanepede yatan Randy'ye baktım. Gözleri tamamen kapanmıştı.
Tom kapıyı bu şekilde çalarken uyuduğuna inanamıyorum.

"Polise ne söyleyeceğimi biliyorsun!" Tom kapıdan tıslıyor. "Beni hemen içeri al! Yemin ederim Daisy, ona zarar vermesen iyi edersin."

Daisy mi? Daisy kim? Neden bahsediyor?

"Daisy!" Şimdi bağırıyor. "Daisy, beni hemen içeri al!"

"Neden sana Daisy diyor?" Gretchen'a sordum.

Kapıya doğru dönüyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Mesele şu ki Sydney," diyor, "benim hakkımda bilmediğin birkaç şey var."

Sonra kapıya döner ve kilidi çevirir.

OceanofPDF.com

Chapter Sixty-One

ÖNCE

TOM

"DAISY?" Nefesim kesildi.

Daisy yerdeki cesede arkasını dönüyor ve ben onun gözyaşlarıyla çizilmiş yüzünü görebiliyorum. Elindeki silahı da görüyorum. Silahı bırakıyor, sonra bana doğru koşuyor, gözyaşları serbestçe akıyor. Kendini kollarıma bırakana kadar durmuyor.

"Tom!" diye hıçkırıyor. "Ah, Tom! Burada seni bekliyordum ve o... o bana saldırdı. *Bıçağı* vardı."

Piç kurusu. Tam olarak yapacağını düşündüğüm şeyi yaptı.

Ben ona sarılırken o nemli yüzünü omzuma gömüyor. "Neredeyse babamın fazladan silahını getirmeyecektim ama burada korunmaya ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Eğer getirmeseydim..."

Eğer yapmasaydım... Bu cümlenin sonunu düşünemiyorum bile. Eğer o silahı getirmeseydi, Daisy şu anda Dairy Queen'in otoparkında ölü yatıyor olacaktı. Ve ben de Slug'ı çıplak ellerimle öldürüyor olurdum.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yüzünü tişörtümden çekti. Ağladığında bile çok güzel. *Özellikle de* ağlarken. "Beni burada bekliyordu.

Bana bütün bu korkunç şeyleri anlattı. Brandi ve Alison'ı öldürdüğünü söyledi. Ve şimdi de *beni* öldürecekti."

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

Doğru olduğunu bilsem de bir yanım Slug'ın tüm bunları yapabileceğine inanmak istemiyor. Onun röntgencilik yaptığına inanabilirdim ama yakın zamana kadar bırakın bir grup kızı parçalamayı, birini öldürebileceğine bile inanmazdım. Kızları *severdi*, sadece onların da kendisini sevmesini sağlayamazdı. İnsanlar onun tuhaf olduğunu düşünüyordu, evet, ama bu onu anlamadıkları içindi. O sadece böceklerin en havalı şey olduğunu düşünüyordu. Entomolog, yani böcek bilimci olmak istediğinden bahsederdi.

Bu artık asla olmayacak.

Slug, bunu neden yaptın? Bu kadar çok isteseydin sana bir şekilde bir kız arkadaş bulurdum.

"Babamı arasam iyi olacak," diyor Daisy gözyaşları arasında. "Gizlice kaçtığım için bana çok kızacak ama ne olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Baban mı?" Bir adım geri atıyorum, kaçmaya hazırım. "Daisy, babanı ararsan beni kelepçeleyip hapse atar."

"Hayır, yapmayacak!" Küstah görünüyor. "Slug bana Brandi ve Alison'ı tek başına öldürdüğünü söyledi. Senin bununla hiçbir ilgin yok! Anlamıyor musun? Bu seni *temize çıkarır*."

"Doğru, ama..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Eğer senin için fark etmeyecekse, buradan gitmeyi tercih ederim. Baban beni burada görürse, söylediklerime inanır mı bilmiyorum."

"Sana ihtiyacım var, Tom." Kaşlarını çattı. "Slug'ın bana saldırmaya çalıştığına dair hikayemi desteklemelisin."

"Ama size saldırmaya çalıştığını görmedim."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Ne olmuş yani? Yani, ona bir bakın! Beni burada bekliyordu. Belli ki bana saldıracaktı. Ve bir bıçakla geldi, Tanrı aşkına!"

En iyi arkadaşımın Dairy Queen'in otoparkında ölü olarak yattığı yere doğru adım atıyorum, yanında duran mutfak bıçağını es geçiyorum. Vücudunun altından göğsüne doğru yayılan kıpkırmızı bir su birikintisi var. Dudakları hafifçe ayrılmış ve ağzının kenarından bir damla kan akıyor. Kahverengi gözleri açık, yıldızlara bakıyor. Ay ışığında sivilceleri görünmüyor ve çok daha genç görünüyor. Bana o zamanki halini hatırlatıyor.

Kafeteryada yanına ilk oturduğumda baktım ve bir arkadaşı olduğu için çok mutluydu.

"O bir canavar," diye burnunu çekiyor Daisy. "En iyi arkadaşımı öldürdü."

Yeni gözyaşlarına boğulurken kolumu tekrar ona doladım. Kalmam gerekecek gibi görünüyor. Ama o haklı. Onun hikayesi beni suçluluktan kurtarıyor. Belki şef onunla tekrar çıkmama bile izin verir.

Anneme neler olduğunu anlatmam gerektiğinin farkındayım. Gecenin bir yarısı evi terk ettiğim için çok kızacak ama uyandığında yatağımı boş bulması daha da kötü olur. Ve içimde bir süre burada kalacağıma dair bir his var.

Cebimden telefonumu çıkardım. Gece boyunca sessize almıştım ve yaklaşık yirmi dakika önce buraya yürürken bir mesaj aldım. Garip bir şekilde Slug'dan. Mesajı okuyorum, kalbim yine hızlanıyor:

> Hey, Daisy onunla Dairy Queen'de buluşmamı istedi. Belki birlikte onu bir şey söylememeye ikna edebiliriz.

Tamam. Bu çok garip.

Sonra aklıma tuhaf bir şey daha geldi. Kafamın arkasında süzülüp duran bir şey sonunda yüzeye çıktı. Daisy ile ilgili sorun hakkında konuşurken, Slug onu "Alison'ı idare ettiğin gibi" idare etmem gerektiğini söyledi.

O zaman alaycı olduğunu düşünmüştüm ama *sesi hiç* de *öyle gelmiyordu*. Alaycı. Birden aklıma korkunç bir düşünce geldi:

Slug, Alison'ı öldürenin *ben* olduğumu düşündü.

Şimdi düşünüyorum da, onu nasıl öldürmüş olabilir? Gecenin çoğunda arabayla dolaşıyorduk. Ve Alison gecenin bir yarısı *Slug*'la buluşmak için evinden ayrılmış olamaz. Alison'ın güvendiği, onu kavga etmeden evinden çıkarabilecek tek bir kişi var. O kişi kesinlikle Slug değil, ben de değilim.

"Daisy," diyorum, "Slug'ın buraya gelerek seni şaşırttığını mı söyledin?" Başını sallıyor. "Ben geldiğimde gölgelerde saklanıyordu."

"Ama arabası park yerindeydi. Onu görmedin mi?"

Küçük burnunu kırıştırıyor. "Onun arabası olduğunu bilmiyordum."

"*Benim* arabam olmadığını biliyordun. Peki sabahın birinde kimin arabası olduğunu düşündün?"

"Bilmiyorum. Rastgele park edilmiş bir araba o zaman."

"Uh-huh." En iyi arkadaşımın hâlâ yerde yatan bedenine bakıyorum. "Ve sana saldırmaya hazırlanırken, sana öldürdüğü diğer kızlardan o zaman mı bahsetti?"

Daisy dudaklarını bükerek bana bakıyor. "Ne ima ettiğini anlamıyorum." Hâlâ sağ elimde duran telefonuma bakıyor. "Telefonunda ne var? Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

"Hiçbir şey-" demeye başlıyorum ama daha sözümü bitiremeden Daisy uzanıp telefonu elimden kapıyor. "Hey! Geri ver onu!"

Ama beni dinlemiyor. Ekrana bakıyor ve telefonumu geri almış olsam bile bu noktada çok geç. Slug'dan gelen mesajı okuyor.

"Oh, anlıyorum." Yavaşça başını sallıyor. "Ona tuzak kurduğumu düşünüyorsun. Sırf onu öldürebilmek için buraya çektiğimi. Böyle mi düşünüyorsun?"

"Şey..." Hayır, tabii ki öyle düşünmüyorum. Daisy asla böyle bir şey yapmaz. Benim Daisy'm değil.

Telefonumun ekranını kaydırıyor ve az önce mesajı sildiğini fark ediyorum. Mesaj gittiğinde telefonumu bana geri veriyor. "Peki ya yaptıysam?"

Bir nefes çekiyorum. "*Ne?*"

"Tanrım, Tom." Yerden bir şey almak için eğildi ve silahın tekrar elinde olduğunu fark ettim. "İkiniz de acınacak haldeydiniz. Slug kendini pencereleri dikizlerken yakalatıyor -bu yeterince kötü- ama sen Alison'ın seni arabanın bagajına bir ceset koyarken gördükten sonra çekip gitmesine izin veriyorsun. O gece seni görmek için gizlice geldim ama sonra yaptığın her şeyi evinin yan penceresinden gördüm. Tüm aptalca kararlarını. Yani, hayatının geri kalanını hapishanede mi geçirmek *istiyorsun*?"

Başım dönüyor. Daisy'nin ağzından çıkan kelimelere inanamıyorum. "Alison'ı sen öldürdün," diyebildim.

"*Kötü* bir şeymiş gibi söylüyorsun." Berrak mavi gözleri genişliyor. "Tom, senin hakkında polisi arayacaktı. Bunu biliyor muydun? Ve inan bana, senden nefret ediyordu. Her fırsatta seni terk etmem için beni ikna etmeye çalışıyordu." Bana gülümsüyor. "Sende benim gördüğüm potansiyeli göremedi."

Birden nefes almak çok zor gelmeye başladı. "Brandi ne olacak?"

"Onu *öpüyordun*, Tom." Solgun kirpikleri titriyordu. "Senin ve benim birlikte olmamız gerekiyordu. Bunu yapamazdım! O senin için tamamen yanlıştı. İnan bana, sana *büyük* bir iyilik yaptım."

"Onlara işkence ettiniz," diye nefes nefese kaldım. "Haberlerde öyle yazıyordu."

"Yani, biraz." Omuz silkiyor. "Biraz eğlenmem gerekiyordu, değil mi?"

Birden dizlerimin artık beni taşıyamadığını fark ediyorum. Park yerinin ortasına çömeliyorum, gözümün önünde noktalar uçuşuyor. Bu gerçek olamaz. Sevdiğim kız az önce üç kişiyi öldürdüğünü itiraf etmedi. Bu da o çılgın rüyalarımdan biri olmalı. Her an ter içinde uyanabilirim.

Her an olabilir.

"Drama kraliçesi gibi davranmayı bırak, Tom." Daisy spor ayakkabısıyla bana tekme attı. "Babanın boğazını kesmekten zevk almıyor değilsin. Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Tanıyorum."

"Aynı şey değil. Slug bunu hak etmedi."

"Öyle değil mi?" Küçümsüyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama arkadaşın bir sapıktı. Bütün şehri dolaşıp kızların pencerelerini dikizliyordu. Böyle çocuklar büyüyünce harika insanlar olmazlar. Muhtemelen üniversitede birkaç kızı tecavüze uğramaktan kurtardık."

"Bunu bilemezsin. Slug'ı tanımıyordun." Yine de haklı olduğu bir nokta var. Ne tür bir adam şehirde dolaşıp kızların pencerelerine bakar? Ne kadar çaresiz olursan ol, bunu yapmazsın. Eğer bilseydim.

Yavaşça ayağa kalkmayı başarıyorum ama hâlâ başım dönüyor. Daisy silahı tutuyor ve bana doğrultuyor. Yüzünde yabancı ama aynı zamanda çok tanıdık bir ifade var.

Bazen aynaya baktığımda görüyorum.

Daisy'ye hep çok güzel, tatlı ve *iyi* olduğu için tutulduğumu ve içimdeki iyi yönleri ortaya çıkardığını düşünmüştüm. Ama şimdi gerçeği biliyorum. Daisy'ye bağlı hissetmemin nedeni, onun da tıpkı benim gibi olması.

"Beni vuracak mısın?" diye sordum.

"Öyle bir planım yoktu," diyor. "Bence bu senin kararın. Polise ne söyleyeceksin?"

"Daisy..."

"Beni dinle Tom." Silahı bana doğru salladı. "Bunu senin için gerçekten basitleştireceğim. Hapse girmeyeceğim. Ya hikayemi kabul edersin ve Slug her şeyi üstlenir, ya da seni öldürürüm ve suçu Slug'la paylaşırsınız."

"Senin için fark etmez, ha?"

Sesim kelimelerle çatlıyor ve Daisy'nin yüzü düşüyor. Yaptığı onca korkunç şeye rağmen bana karşı olan hislerinde asla numara yapmadığını anlıyorum. "Öyle söyleme. Senden hoşlanıyorum Tom. Seni *seviyorum*. Ve eğer tüm cinayetler Slug'ın üzerine yıkılırsa, tekrar birlikte olabiliriz. Bu harika olmaz mı?"

Her şeye rağmen, bir yanım onunla aynı fikirde. Daisy ile tekrar birlikte olmak harika olurdu. Onu bir daha asla kucağıma alamayacağımdan ya da ona dokunamayacağımdan o kadar korkuyordum ki sanki hayatım sona ermiş gibi hissediyordum. Şimdi bana ikinci bir şans veriyor. *Bize* ikinci bir şans veriyor.

Yüzümdeki ifadeyi fark ediyor ve elime uzanıyor. "Bekaretimizi birbirimize verebiliriz Tom. Bu çok harika olurdu. Kendimi senin için saklıyordum, biliyorsun."

İtirafı karşısında ağzım kurudu. "Oh..."

"Demek istediğim, her şeye sahip olabiliriz. *Hayatımızın geri kalanını* birlikte geçirebiliriz." Sesi boğucu bir tonda alçalıyor. "İstediğin bu, değil mi?

Eskiden istediğim *her şey* vardı. "Peki ya babam?"

"Ne olmuş ona? O bir sarhoş. Ona ne olduğu kimsenin umurunda değil." Bana gülümsüyor. "Babamın çok derine inmediğinden emin olacağım. Polis şefinin kızı olmanın avantajları var."

Bundan hiç şüphem yok. Şimdilik hikayesine uyuyormuş gibi yapsam ve polis geldiğinde ona sırtımı dönsem bile kimse bana inanmaz. Şef Driscoll gözbebeğinin katil bir manyak olduğuna asla inanmaz.

Bana göz kırpıyor, bu da tüylerimi diken diken ediyor. "Ne diyorsun Tom? Sonsuza dek mutlu mu yaşayacağız?"

O anda bir karar verdim.

Daisy'nin sırrını saklayacağım.

İki sınıf arkadaşımızı ve en iyi arkadaşımı öldürdüğünü kimseye söylemeyeceğim. Kimseye onun bir psikopat olduğunu söylemeyeceğim. Onun sırrını mezara götüreceğim.

Bunu kendimi kurtarmak için yapacağım. Ama tek sebep bu değil. Daisy'nin sırrını saklayacağım çünkü onu seviyorum. Onu *her zaman* sevdim. Tanıdığım herkesten daha çok. Ve şimdi onun ne kadar tehlikeli olduğunu bilsem bile, onu incitmek içimden gelmiyor. Ve o da bunu biliyor.

Ama o ve ben bittik. Artık benim kız arkadaşım olmayacak. Onu öpmeyeceğim. Birbirimize bekaretimizi vermeyeceğiz. Evlenmeyeceğiz, çocuk yapmayacağız ya da birlikte yaşlanmayacağız. Yine de onu düşüneceğim ama düşünmemeye çalışacağım. I

Daisy'yi seviyorum ama şu anda tek istediğim ondan olabildiğince uzak olmak.

Beni mahvetmesine
izin vermeyeceğim.
Ben bundan daha
iyiyim.

OceanofPDF.com

Chapter Sixty-Two

MEVCUT GÜN

SYDNEY

BAŞIM DÖNÜYOR.

Son zamanlarda olanlardan mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim ama ayakta zor d u r u y o r m u ş u m gibi hissediyorum. Yine de, Gretchen Tom'un eve girmesine izin verdiğinde dehşete düşecek kadar düzgün düşünüyorum. Tom'un gözleri bana bakınca açılıyor. Şöyle bir baktı. Gretchen, sonra bana döndü. "Sydney," dedi, "iyi misin?"

Tek kelime edemeden başım dönüyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu daireyi terk etmek istesem bile bunu yapamazdım. Belki sürünerek çıkabilirim.

"Yüce Tanrım!" Tom diyor ki. "Daisy, ona ne yaptın?" Neden Gretchen'a ne yaptığını soruyor? Katil *Randy*. Randy katil,
Randy'ye dönüp baktığımda hala baygındı.

"Herkesin biraz sakinleşmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm," diyor Gretchen. "Özellikle de *onun*."

Şarap. Aman Tanrım, içtiğim şarapta bir şey mi vardı? Tanrıya şükür sadece bir bardak içmiştim. Randy üç bardak içmiş olmalı. Gretchen zar zor dokundu.

Tom kafamdaki soruyu sordu: "Onlara ne verdin?" "Zakkum," diye cevaplıyor hemen. "Zakkum için el altında birkaç yaprak bulunduruyorum.
acil durumlar." Tom'un yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce ekler: "Ben

Onları öldürecek kadar vermedim ama alkolle karıştırıldığında insanları aşırı derecede uykulu hale getirdiğini gördüm. Ve eminim biliyorsundur Tom, bu rutin otopsilerde ortaya çıkmaz."

Ona bakarken yanakları kızarır. "Sana inanamıyorum. Bana söz vermiştin, bir daha olmayacaktı. Sonuncusundan sonra beni yalnız bırakacağını söylemiştin Daisy."

Neden ona sürekli Daisy diyor? Bu çok garip. Zakkumun ne olduğunu ve bana ne yapacağını merak ederek yerde yatarken başımda dikilen ikisine bakıyorum. En azından sözde beni öldürecek kadar vermemiş.

"Daisy kim?" Dilim ağzımın içinde koca bir yumru gibi hissetmeme rağmen sormayı başarıyorum.

"Ben küçük bir kızken herkes bana böyle seslenirdi," diye açıklıyor. "Çiçekleri sevdiğimi biliyorsunuz - sergimi gördünüz - ve papatyalar benim favorim. Ama bu lakabı çoktan aştım. Artık kimse beni böyle çağırmıyor.
-Tom hariç."

"Ciddi bir sorununuz var," diye mırıldandı Tom. "Senin... senin burada *yaşadığını* bilmiyordum. Tanrım. Bonnie yüzünden miydi?"

Gretchen'ın kirpikleri titriyor. "Bir şeylere göz kulak olmam gerekiyordu. Bu yüzden Bonnie'nin küçük yoga sınıfına katıldım. Bu kadar harika ve zaman ayırmaya değer olduğunu düşündüğün bu kızla tanışmak istedim."

Sisli beynimle bile ne dediğini anlıyorum. Gretchen'ın yoga matını Bonnie'ninkinin yanına serdiği günü hâlâ hatırlıyorum. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. *Merhaba, ben Gretchen! Bu benim ilk yoga dersim.* Tatlı, açık yüzüyle ikimiz de ondan hemen hoşlanmıştık.

Sonra bizi ziyarete gelirken Randy ile tanıştı. Ve şimdi onunla birlikte yaşıyor. Randy onun giriş biletiydi.

"Beni rahat bırakmalısın," diye homurdanıyor. "Senin yüzünden bir hayatım olamıyor. Çok yalnızım ama bir gecelik ilişkiden fazlasını yaşamaktan çok korkuyorum çünkü ne zaman bir kızla ciddi bir ilişki yaşamaya başlasam hayatı *tehlikeye* giriyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Gerçek telefon numaramı bile veremiyorum, çünkü polislerin beni takip etmesini istemiyorum! *Hapse* girmemi mi istiyorsun Daisy?"

"Hapse girmeyeceksin." Bir el sallıyor. "Her zaman mazeretinin olduğu bir gecede olmasını sağlarım. Her neyse..." Bana doğru bir bakış attı. "Kendin için o kadar da kötü görünmüyorsun."

Tom'un yüzü pembeleşir. "Benden ne istiyorsunuz? Bekârlık yemini mi etmem gerekiyor? İnsanları öldürmeyi bırakman için bunu mu yapmamı istiyorsun?"

"Sana bir iyilik yaptım!" diye karşılık verir. "Bonnie'yle mutsuz olurdun. Ya da diğer sıkıcı kadınlardan herhangi biriyle..."

Mide bulantısı hissediyorum. Her nasılsa, her şeyi yanlış anlamışım. Randy'nin sahte mazereti için Gretchen'a ihtiyacı olduğunu sanıyordum. Ama aslında mazerete ihtiyacı olanın *Gretchen* olduğu ortaya çıktı.

"Ne istediğimi biliyor musun Tom?" Gretchen başını eğerek ona bakar, tatlı ifadesi sesinin keskin tonuyla tezat oluşturur. "*Seni* istiyorum. Her zaman istediğim buydu. Senin de beni sevdiğini biliyorum. Sydney bana beni hiç unutamadığını söyledi. Elbette ona *öldüğümü* söylemişsin ama bunun için seni affedebilirim."

Bekle, Tom'un lisedeyken çıktığı, sevdiği tek kız olduğunu söylediği kız...

Gretchen mıydı o?

Gretchen ve Randy ortaya çıktıklarında yüzündeki o tanıma ifadesini gördüm. Randy'ye baktığını düşünmüştüm ama şimdi gerçeği anlıyorum. Tanıdığı için şok olduğu kişi *Gretchen*'dı.

"Beni çok mu istiyorsun?" Sol eline doğru başını sallıyor. "Bu gerçekten doğru mu?

Çünkü başka bir adamla nişanlanmışsın gibi görünüyor."

"Oh, *o mu*?" Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Saçmalama Tom. Ben bile onun *gibi*."

"Evet, eminim."

"Bu doğru. Ondan *nefret ediyorum*, Tom."

"Ondan nefret mi ediyorsun? Buna inanmak çok zor."

"İnan buna." Tekrar Randy'ye baktı. "Ve bunu sana kanıtlayabilirim."

Bir sonraki olay o kadar hızlı gerçekleşti ki ne Tom ne de ben onu durdurabildik. Gretchen pasta kutusunun yanına koyduğu bıçağı aldı. Odayı geçti ve bıçağı Randy'nin karnına saplamasını dehşet içinde izledim. Kendinden geçmişti ama bir anlığına gözleri açıldı. Sonra onu ikinci kez bıçaklıyor, sonra üçüncü kez ve bu kez ağzından kan fışkırıyor ve gözleri tekrar kapanıyor. Tom dehşet içinde donmuş, kadının ne yaptığını izliyor gibidir.

"Daisy!" Tom sonunda kendinden geçerek bağırır ama artık çok geçtir. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Aman Tanrım..."

Omuz silkiyor ve sonunda kanlı bıçağı tutan elini indiriyor. "Sana onu sevmediğimi söyledim. Artık kıskanmana gerek yok."

Tom titrek bir nefes alarak iki elini saçlarında gezdirir. "Bu delilik. Az önce masum bir adamı öldürdün..."

"Masum mu?" Gretchen alay ediyor. "Eskiden ne yapardı biliyor musun? Anahtarlarını kullanarak kadın kiracılar işteyken onların dairelerine girer, iç çamaşırı çekmecelerini karıştırır ve yüzünü külotlarına sürerdi. İnanın bana, bu toplum için büyük bir kayıp değildi."

Bu doğru mu? Randy bunu gerçekten yaptı mı? Her şeye rağmen ona inanıyorum.

Bonnie Randy'nin hep ürkütücü olduğunu düşünürdü ve haksız da sayılmazdı.

Ama ölmeyi hak etmiyordu.

Tom odada volta atmaya başlamıştır, iyice korkmuş görünmektedir. Daisy gözleri parlayarak onu izliyor. "Sakin ol," der. "Onu senin yüzünden öldürmedim. Bunu her zaman yapacaktım. Tuvaletin deposuna bir tutam saç bantladım ve Randy, sevgili Bonnie de dahil olmak üzere öldürülen tüm o kızların suçunu üstlenecek." Bana sert bir bakış fırlattı. "Ben gelip nefsi müdafaa için onu bıçaklamadan önce zavallı Sydney onun son kurbanı olacak."

Son kurban mı? Bu şu anlama mı geliyor...?

Aman Tanrım, beni gerçekten öldürecek. Bu kadın tam bir psikopat ve arkasında hiç tanık bırakmayacak.

Gretchen'ın içinde olduğunu bilmiyordum.

Tom volta atmayı bırakır ve onunla yüzleşmek için döner. "Yardıma ihtiyacın var Daisy. Ciddiyim. İzin ver... Birlikte polise gidelim. Onlara her şeyi açıklayacağım. Lütfen..."

Gretchen ona pis bir bakış fırlatır. "Kendinden daha kutsalmış gibi davranma Tom. Sydney'e aşıkmış gibi davranıyorsun, ama ondan gerçekten neden hoşlandığını biliyor mu?"

Başını sallıyor, ağzı bir karış açık. "Daisy..."

"Onun kanamasını izlemeyi ne kadar sevdiğini biliyor mu?" Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Destansı bir burun kanamasından sonra ona nasıl çıkma teklif ettiğinle ilgili hikayeyi anlattığında, evet, Tom hiç değişmemiş dedim."

Tom'un yüzündeki renk solar. "Daisy, böyle söyleme."

"Neden söylemeyeyim? Kim olduğun hakkında yalan söyleme."

Aman Tanrım, bu *doğru* mu?

Belki de öyledir. Kanamamın bu kadar kolay olması onu hep

etkilemiştir. İlk randevumuz bir burun kanamasından sonraydı. İlk tutkulu sevişmemiz

limon keserken parmağımı kestiğimde.

Gretchen, Tom'un da kendisi gibi olduğunu iddia ediyor. Ve haklı olduğundan endişelenmeye başlıyorum.

Yorgunluğum neredeyse ezici ama aynı zamanda adrenalin beni uyanık tutuyor. Bu ikisi de aklını kaçırmış. Sonum Randy gibi olmadan önce bu daireden çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

Ama nasıl?

"Kanamasının seni ne kadar tahrik ettiğini biliyorum," diyor Gretchen. "Onu kendin kesmek için fazla korkaksın, ama ben yapabilirim." Koluna dokunmak için uzanıyor ve dehşete düşmeme rağmen geri çekilmiyor. "Sana bu konuda yardım edebilirim. Onun kanamasını birlikte izleyebiliriz. Birlikte çok eğleniriz..."

Tom ona hayır demiyor. Aslında, bakışlarını ondan ayıramıyor gibi görünüyor. Lisedeyken sevdiği kızdan nasıl bahsettiğini hatırlıyorum. İşte o kız bu. Bu onun sevdiği tek kız, asla unutamayacağı.

"Seni seviyorum Tom," diye mırıldanıyor. "Ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Şimdiye kadar sevdiğim ve seveceğim tek erkek sensin. Birbirimize çok benziyoruz."

Neredeyse belli belirsiz başını sallıyor.

"Hayır deme." Onun elini kendi elinin içine alır. "Beni seviyorsun. Bensiz asla mutlu olamazsın."

"Bu doğru değil..."

"Sen ve ben birlikte olmak için yaratılmışız," diye ısrar ediyor, "ve bunu biliyorsun."

OceanofPDF.com

Chapter Sixty-Three

ÖNCE

TOM

Az önce *Blood Lake 2*'yi izlediğimiz sinemadan çıkarken kolumu Cindy'nin omuzlarına doladım ve Şubat soğuğunu engellemek için onu kendime yakın tutuyorum. Gece soğuk ama üzerimizdeki ayı görecek kadar açık ve çok huzurlu. Kız arkadaşımla eve doğru sakin bir yürüyüş yapmak isterdim ama Cindy'nin aklında tek bir şey var.

"Hayatımda izlediğim en iğrenç filmdi!" Cindy atıp tutuyor. Bu konuda susacak gibi görünmüyor. "Cidden, Tom! Öğle yemeğimi kaybedeceğimi sandım."

"Uh-huh..."

"Katilin Kay'in karnını yardığı ve bağırsaklarının etrafa saçıldığı o sahne..." Tüm vücudu titriyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç şeylerden biri olabilir. Bunun yüzünden haftalarca kâbus göreceğim. *Haftalarca*, Tom!"

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Kalp şeklindeki yüzünü kaldırıp suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyor, beyaz puf şapkasının kenarı neredeyse gözlerini gizliyor. "Beni o berbat filme nasıl götürürsün? İlkini izlediğini sanıyordum! Ne kadar berbat olduğunu fark etmedin mi?"

"Özür dilerim. İlki farklıydı."

Ona *Kan Gölü 2'*de beni hayal kırıklığına uğratan tek şeyin ilk *Kan Gölü* filmi kadar *kanlı* olmaması olduğunu söylemedim. Ama bunu *olağanüstü* özel efektlerle telafi etti. Tıp fakültesindeki ameliyat rotasyonlarım sırasında kestiğim herhangi bir hasta kadar gerçek görünüyordu.

Koluma vuruyor ama şakacıktan. Sekiz aydır çıkıyoruz ve iş ciddiye binmeye başladı. Yirmi altı yaşıma yeni girdim; şimdiye kadar aşık olduğum sadece bir kız oldu ve o da Cindy değildi. Ama o kız *psikopatın* tekiydi ve Cindy iyi biri. Burada bir potansiyel var. Cindy gibi bir kızla yuva kurmayı hayal edebiliyorum. Evlenmeyi. Çocuk sahibi olmayı. Belki bir köpek.

Cindy sonunda düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım seni affedebilirim," diyor. "Ne de olsa cerrah olacaksın, o yüzden bu tür şeyler seni o kadar rahatsız etmez."

"Aslında" diyorum, "cerrahi ihtisasına başvurmamaya karar verdim."

O kadar ani bir şekilde yürümeyi bırakıyor ki neredeyse tökezliyor. "Ciddi misin? Ama hep bundan bahsediyorsun!"

Doğru söylüyor. Kendimi bildim bileli cerrah olmak benim hayalimdi. Ancak ameliyathaneye girdiğimde ve sıcak, nabız gibi atan kanla dolan bir insanın göğüs boşluğuna baktığımda, bunun benim için doğru kariyer yolu olmadığını acı bir şekilde anladım. Dün gece ihtisas başvurularımı tamamladım ve neredeyse beni öldürecek olmasına rağmen, sadece hastalarımın zaten ölmüş olacağı patoloji programlarına başvurdum.

En iyisi buydu. Ve her neyse, bitti.

"Fikrimi değiştirdim," açıklama olarak bulabildiğim tek şey bu. Başını yana eğdi. "Sen tam bir gizemsin, Tom
Brewer."

Blood Lake 2 hakkında atıp tutmaya devam ederken Cindy ile apartmanına kadar yürüyorum. Giderek daha sık geceyi onun evinde geçiriyorum ama bu gece canım istemiyor. Bu yüzden yukarı gelmeyi teklif etmedim, o da teklif etmedi.

Eve tek başıma yürüyorum. Otuz dakikalık bir yürüyüş ve hava sıfırın altında, ama sıcak tutan bir montum ve berem var ve bir şekilde soğuğu hissetmiyorum bile. Sokaktaki tek kişi benim ve annem Philadelphia'da geceleri ne kadar sık yalnız dolaştığımı bilse muhtemelen bana kızardı. Ama ben yalnız olmayı seviyorum. Gerçekten bağlanmayı başardığım kimse yok

burada. Arkadaş edinmek benim için her zaman zor olmuştur ve bu değişmedi. Lisedeyken sahip olduğum tek yakın arkadaşımı gömdüm.

Her neyse, ben kendi başıma iyiyim. Annem için, onun benim için endişelendiğinden çok daha fazla endişeleniyorum. Bildiğim kadarıyla babam "kaybolduğundan" beri yeniden evlenmedi, hatta biriyle bile çıkmadı. Kaybolmasıyla ilgili soruşturma şok edici derecede azdı. Anlaşıldığı kadarıyla babam kasabanın her yerine borç takmış ve birkaç tehlikeli insanın kötü tarafına geçmişti, bu yüzden herkes onun dizkapaklarının kırılmasından kaçmak için gittiğini düşündü. Kasabamızın polis şefinin kızının benim tarafımda olması ve babasına onun hayatını kurtarmaya nasıl yardım ettiğimi anlatması meseleye zarar vermedi.

Ama annem ona olanlardan kimin sorumlu olduğunu biliyor. Bunu hiç konuşmadık ama onu her ziyaret ettiğimde bunu gözlerinde görüyorum. Ona cerrah olmamaya karar verdiğimi söylediğimde, "*Tanrıya şükür*" demişti.

Daireme döndüğümde -tıp fakültesi kampüsüne kısa bir sürüş mesafesinde olan küçük bir yatak odası- şapkamı ve paltomu çıkarıyorum, sonra oturma odasındaki şiltenin üzerindeki dizüstü bilgisayarıma yöneliyorum. Cindy yanımda oturup bana tiksinti dolu bakışlar atarken filmin tadını çıkaramadım ama eminim daha iyi sahnelerin bazılarını internette bulabilirim. Onları yalnız izlemeyi tercih ederim - Cindy'yi o filme getirdiğimde ne düşünüyordum? Belki de onun...

Neyse, boş ver. Bu aptalcaydı.

Dizüstü bilgisayarımı kalçalarımın üzerine yerleştiriyorum, ancak ellerimi klavyeye götürdüğümde *Blood Lake 2* videolarını aramıyorum. Bunun yerine, son zamanlarda kendimi biraz fazla sık yaparken bulduğum bir şeyi yapıyorum. Facebook'u açıyorum ve Daisy Driscoll'un sayfasını arıyorum.

Elbette artık kendisine Gretchen diyor ama ben onu asla bu şekilde düşünemeyeceğim. Facebook arkadaşı değiliz ama daha önceki deneyimlerimden profilinin herkese açık olduğunu biliyorum. Akışında geziniyorum, birkaç gün önce çektiği bir selfie'de duraklıyorum. Eskiden bu yüzü o kadar iyi tanırdım ki her gördüğümde gülümserdim.

Ve sonra selfie'nin arka planında çekilmiş bir film tabelasına gözüm takılıyor: *Kan Gölü 2*. Acaba filmi izlemeye gitti mi? Ve eğer gittiyse, yalnız mı gitti? Ne de olsa kimse onun, karakterlerin gölden çıkan bedensiz eller tarafından yüzlerinin parçalandığı filmlerden hoşlandığını bilmiyor. Kimse gerçek Daisy Driscoll'u tanımıyor.

Sadece ben.

Gözlerimi kapatıyorum. Bir an için Daisy ile birlikte *Kan Gölü 2*'yi izleyebileceğimiz ve film bittikten sonra onun evine gidip tutkulu bir şekilde sevişebileceğimiz alternatif bir evren hayal ediyorum. Saatlerce.

Telefonumu çıkarıp adres defterimi açıyorum. Bu liseden beri sahip olduğum üçüncü telefon ve mezun olduğumdan beri ondan uzak durmaya dikkat etmeme rağmen Daisy'nin numarası programlanmış. Neden onun numarasını yeni telefonlarıma aktarmaya devam ettiğimi bilmiyorum. Silmeliyim. Onu engellemeliyim.

Ama ben asla yapmam.

Düşüncesizce Daisy'nin adına tıklıyorum ve yeni bir kısa mesaj başlatıyorum. Bir an düşündükten sonra bir mesaj yazıyorum:

Hey, nasılsın?

Kelimelere bakıyorum. Kulağa *çok* ezikçe geliyor. Daisy ve ben sekiz yıldır konuşmuyoruz - üniversitede yazın boğulan kızla çıktığım ve onun cenazeye geldiği zaman hariç. Daisy muhtemelen beni zar zor hatırlıyordur ve bir Cumartesi gecesi ona böyle rastgele bir mesaj atarsam ezik biri gibi görünürüm. Aslında söylemek istediğim bu bile değil.

Gönder tuşuna basmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce mesajı siliyorum. Alt dudağımı çiğniyorum ve sonra kendimi durduramadan Daisy'ye ikinci bir mesaj yazıyorum:

Seni özledim.

Tanrım, bu daha da kötü. Eğer bunu gönderirsem, sarhoş olduğumu ve seks için aradığımı düşünecek. Mesajı siliyorum ve telefonumu neredeyse bir kenara fırlatıyorum ama ekranın üst kısmında Daisy'nin adına bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir kızın ismine bakmak bile kalbinizin küt küt atmasına neden oluyorsa durumunuz kötü demektir. Ve şimdi kendimi bütün gece ve son sekiz yıldır aklımdan geçen kelimeleri yazarken buluyorum:

Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum Daisy.

Hayır. *Hayır*. *Bunu* söyleyemem, Tanrı aşkına. Daisy Driscoll'a *bir şey* söyleyemem, bu sadece bela aramak olur. Hayır, tatlı, güzel ve *normal* bir kız gibi korku filmlerinden hoşlanmayan Cindy'ye odaklanmak daha iyi. Ve ben Cindy'den hoşlanıyorum. Gerçekten severim.

Tamam, ona *aşık* değilim ama olabilirim. Olacağım da.

Daisy'ye yazdığım mesajı siliyorum, sonra rehberimde Cindy'nin adını buluyorum. Onu arayacağım ve arabamı alırsam beş dakika içinde onun evinde olabilirim. Eminim Daisy'yi unutmama yardım edecektir.

Cindy'nin adına tıklıyorum ve hattın diğer ucunda çaldığında sadece hafif bir pişmanlık hissediyorum. Cindy'nin yüksek sesi için kendimi hazırlıyorum, ama sürpriz bir şekilde telefonu açmıyor. Telefon çalıyor, çalıyor ve sonunda telesekretere düşüyor.

Hah. Bu çok garip. Onu bırakalı bir saatten az oldu ve henüz yatma vakti gelmedi. Neden telefonunu açmıyor? Cindy *her zaman* telefonuna cevap verir. Nereye gitmiş olabilir?

Ama iyi olduğuna eminim. Sonuçta, ne olmuş olabilir ki?

OceanofPDF.com

Chapter Sixty-Four

MEVCUT GÜN

SYDNEY

Buradan gitmeliyim.

Gretchen beni öldürmeye niyetli. Bu çok açık. Tom en iyi ihtimalle karışık duygulara sahip ve beni kurtarmak istese bile bunu yapabileceğinden emin değilim. Gretchen'ın niyeti iş ve onu durdurabilecek gibi görünmüyor.

Ama ne yapabilirim ki? Zakkum ve alkol kombinasyonunun insana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama zar zor hareket edebiliyorum. Doğrulmaya çalışıyorum ama bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor ve yere kusmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Tom, Gretchen'a "Bu yanına kalmayacak," der. "Polis ne yaptığını anlayacaktır. Kanepede ölü yatarken Randy'nin sana saldırdığına inanmayacaklar."

"Öyleyse onu *taşıyacağım*," diyor sabırsızlıkla.

"Biliyorsun," diye homurdanıyor, "bir cesedin öldükten sonra yerinin değiştirilip değiştirilmediğini otopside anlayabiliriz."

"Yapabilir misin?" Gözleri parlıyor. "Nasıl?"

"Bunun morarma ile ilgisi var" diye açıklıyor. "Bu, ölümden sonra ciltte oluşan mavimsi mor renk değişikliği. Farklı yerlerde birikmesine neden olan şey de yerçekimidir."

Başını sallıyor, büyülenmiş gibi. "Peki bunun yerleşmesi ne kadar sürer?"

"Şey..." Tom başlıyor.

Aman Tanrım, Randy birkaç metre ötede ölü yatarken ve ben yerde bilincimi kaybetmemeye çalışırken, ikisi gerçekten orada durmuş cesetlerin çürümesi hakkında mı konuşuyorlar? Bu gerçekten oluyor mu?

Ama hayır, bu iyi. Birbirlerine o kadar odaklanmışlar ki artık bana pek dikkat etmiyorlar. Bu benim buradan çıkma şansım.

Derin bir nefes alarak bir başka mide bulantısı dalgasını uzaklaştırıyorum. Fazla bir şey yapmama gerek yok; tek yapmam gereken ayağa kalkmak ve üç metreden daha az mesafedeki kapıya doğru koşmak.

Tanrıya şükür Manhattan'daki daireler çok küçük.

Tüm gücümü toplayıp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ama hemen kollarım ve bacaklarım titremeye başlıyor. Yapamıyorum. Daisy'nin beni uyuşturduğu zakkum bana çok sert vurdu.

Sürünebilir miyim? O kadar uzak değil. Ama bunu yaparsam, kapının kilidine nasıl ulaşacağım?

Tanrım, bu imkansız. Burada öleceğim. Tom, Gretchen'a livor mortis'i öğretmeyi bitirir bitirmez, o bıçağı beni öldürmek için kullanacak. Sonra da saçlarımı tuvaletin deposuna koyacak.

Bu şekilde bitmesini istemiyorum. Bonnie'yi sevdim ama sonumun onun gibi olmasını istemiyorum. *Yaşamak* istiyorum. Ve eğer bu gece burada ölürsem Jake kendini asla ama asla affetmeyecek.

Ama ne yapabilirim ki?

Tam sınırlı seçeneklerimi değerlendirirken dışarıdan bir ses duyuyorum. Gürültü giderek artıyor ve uyuşturulmuş beynimin onu tanıması birkaç saniye alıyor.

Polis sirenleri.

Gretchen'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne oluyor be? Sydney, polisleri mi aradın? Ama... nasıl? Telefonunu aldım!"

Demek bu yüzden telefonum çantamda değildi.

"Sydney polisi aramadı," diyor Tom. "Ben
aradım."

Gretchen sokulmuş gibi elini ondan çeker. "*Ne?*"

Yüz ifadesi acımasız. "Kapıyı çalmadan önce yaptım. Onlara her şeyi anlattım. Özür dilerim Daisy."

"Tom, bunu nasıl yaparsın?" diye patladı, yüzü pembeleşmişti. Gretchen'ı bir yıldır tanıyorum ama onu daha önce hiç bu kadar duygusal görmemiştim. "Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu bana nasıl yaparsın?"

Sadece kafasını sallıyor.

Gretchen pencereye doğru adım atar, temiz görüş alanından uzak durmaya dikkat eder. "Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Çok üzgünüm Daisy." Sesi kelimelerle kesiliyor. "Bunu yapmak zorundaydım. Sana izin veremezdim... bilirsin..."

Bir an öylece duruyor, bir elinde bıçağı tutuyor, diğer elini yumruk yapmış. "Buradan çıkmanın başka bir yolu daha var. Randy bana gösterdi. Çamaşır odasından gizli bir arka çıkış gibi. Oradan çıkabilirim." Ona baktı. "Çıkabiliriz."

"Daisy..."

"Tom, benimle gel." Ona yaklaşıyor, gözleri heyecan ve kararlılıkla parlıyor. "Gel hadi. Biliyorsun ikimiz de son yirmi yıldır tek başımıza mutsuzduk. Bu bizim gerçekten mutlu olma şansımız." Tekrar onun elini tutuyor. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Seninle bir aile kurmak istiyorum."

"Bir aile mi? Daisy..."

"Benden başka kimseyle olmayacak," diyor, "ve bunu biliyorsun. Seni benim anladığım gibi anlayabilecek başka kimse yok. Başka biriyle hayatın yalan olur."

Başını tekrar sallıyor, ama umduğumdan daha az inançla. "Daisy..."

"Lütfen..." Gözleri yaşlarla doluyor. "Yirmi yıldır ayrıyız ve bu berbat bir şey. Bu şekilde yaşamaktan bıktım. Sen de bıkmadın mı?"

"Bana ne soruyorsun?" Adam kaşlarını çatıyor. "Gerçekten seninle birlikte olmak için tüm hayatımdan vazgeçmemi mi istiyorsun?"

Birkaç saniye sessiz kalır. "Şey," diyor, "evet."

"Daisy..."

Parlayan gözlerle ona bakıyor. "Ben... Ben sensiz yaşayamam Tom."

İlk başta, ona cehenneme gitmesini söyleyeceğinden eminim. Burada bir hayatı var. Tıbbi tetkikçi olarak bir kariyeri. Kim bilir kaç kişiyi öldürmüş bir psikopatla kaçmak için tüm bunlardan vazgeçmez.

Ama sonra ona nasıl baktığını gördüm. Ve cevabının ne olacağını anladım.

"Ben de sensiz yaşayamam," diyor usulca.

Uzakta, siren sesleri giderek yükseliyor. Tom nefesinin altında küfrediyor.

"Gitmeliyiz," diyor. "Çabuk."

Gretchen'ın yüzü aydınlandı. Randy ona evlenme teklif ettiğinde mutlu göründüğünü sanmıştım ama şimdi bunun sahte bir mutluluk olduğunu anlıyorum. Bu ana kadar Gretchen'ı hiç gerçekten mutlu görmemiştim. "Harika. Şu küçük tanığımızdan kurtulayım."

Beni kastediyor. Gretchen'ın bıçağı tepedeki ışıkta parlıyor ve ne yapmak istediği çok açık. Randy'den kurtulduğu gibi benden de kurtulacak. Ve polis geldiğinde, bu dairede iki ceset bulacaklar.

Buradan çıkmak için çok güçsüzüm. Deniyorum ama kapıya doğru koşmak bir yana, emekleyemiyorum bile. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

İşte bu kadar. Sona geldik. Sonum Bonnie gibi olacak. Bir tabutun içinde, sonsuza dek toprağa gömüleceğim. Cesedimi muhtemelen Jake bulacak ve bu onu mahvedecek.

Kendini suçlama, Jake. Kimse bunun olacağını tahmin edemezdi.

Ama tam kendimi kaçınılmaz olana hazırlarken, Tom uzanıp Gretchen'ın bileğini tuttu. "Sydney'e dokunursan, seninle gelmem. Beni anlıyor musun?"

"Ama o her şeyi biliyor!" diye somurtuyor.

Sesi sertti. "Sydney'e zarar verme, tamam mı? Eğer seninle gelirsem, bunun sona ermesi gerek. Ölümlerin durması gerek."

Gretchen yüzünde katıksız bir tiksintiyle bana bakıyor. Bu kadının en iyi arkadaşım olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Beni gerçekten kandırmış. O gerçekten şeytani biri.

İyi şanslar, Tom.

"Bunu gerçekten kastetmiyorsun," diye alay ediyor.

"İstiyorum." Bakışları göz kırpmıyor. "Artık yok. Seninle gelirsem şartım bu. Başka kimse ölmeyecek, Daisy."

Bunu düşünerek başını yana eğiyor. "Bunu hak etseler bile mi?" "Şey," diyor bir süre durakladıktan sonra, "o farklı tabii."

Verdiği cevap tüylerimi diken diken etti. Ama ültimatomu işe yarıyor. Gretchen bıçağı sehpanın üzerine fırlatıyor ve sonra ikisi birlikte ön kapıdan dışarı koşuyorlar. Kapı çarparak kapanıyor, sesi küçük dairede yankılanıyor ve ancak birkaç dakika sonra polis kapıya vurmaya başladığında nihayet kendimden geçmeme izin veriyorum.

OceanofPDF.com

Epilogue

BIR AY SONRA

SYDNEY

Binamın kapısını açarken iki poşet alışveriş yapıyorum ve tam o sırada telefonum çalıyor.

Gretchen Driscoll ve Tom Brewer yeryüzünden kaybolalı bir ay oldu. Ya da en azından öyle görünüyor. Polis binama geldikten birkaç saat sonra hastanede uyandım, hala sersemlemiştim ama hayatta olduğum için inanılmaz derecede minnettardım. Hemşirem uyanık olduğumu görünce bana "Bir dedektif var, uyandığında hemen onu aramamı istedi" dedi.

Jake'ti tabii ki. Bir insan avı sürüyor olmasına rağmen, her şeyi bırakıp beni görmek için hastaneye koştu. Bunca zaman sonra, birkaç yıl geç de olsa, bana nasıl zaman ayıracağını gerçekten anlamıştı.

Ve şu anda telefonumun ekranında onun adı yanıp sönüyor.

Kapıdan içeri girmeyi başarıyorum ve beni bir sıcaklık patlaması karşılıyor. Jake'in çağrısına cevap vermeden önce alışverişlerimi posta odasının zeminine bırakıyorum.

"Hey, Syd," diyor.

"Selam."

"Bu gece için planın var mı?"

Planım olmadığını biliyor. Tom ve Gretchen arka kapıdan kaçtıktan sonra tüm polis teşkilatı geniş çaplı bir insan avı başlattı. Ne de olsa Gretchen'ın tuvaletindeki saç telleri, Randall Muncy'ninkinden bahsetmiyorum bile, onu birden fazla cinayetle ilişkilendiriyordu. Polis onları bulmak için çaresizdi. Ancak ikisi de tüm hayatlarını terk etmiş ve birlikte hiçliğe karışmışlardı.

Jake, sonunda FBI'ın da dahil olduğu bu insan avının sadece küçük bir parçasıydı. Ama çok daha makul bir görev üstlendi. Kendisini benim resmi korumam olarak atadı, "geri dönerlerse diye."

Bana bunu söylediğinde ona meydan okudum. Onu etrafımda istemediğimden değil ama yoğun programını hatırlattım. Endişelerimi geçiştirdi. *Önemli olan şeylere zaman ayıracağım.*

Ve yaptı da. Gerçekten yaptı.

Posta odasındaki bankın üzerine yerleşirken "Planım yok," diyorum. Dondurulmuş televizyon yemeklerim eriyor ama sorun değil. Jake zaten çoğu gece akşam yemeği getiriyor.

"Mükemmel," diyor Jake. "Düşünüyordum da, bu gece sana göz kulak olurken, biraz hamburger ve patates kızartması getirebilirim. Ne dersin?"

Son bir aydır aramızda hiçbir şey olmamasına rağmen, her akşamı birlikte geçirdik. Onun arkadaşlığından ne kadar keyif aldığımı unutmuşum.

Dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. "Biliyorsun," diyorum, "koca bir ay oldu. Gretchen ve Tom neredeyse çoktan gittiler. Artık beni bu kadar dikkatle korumana gerek var mı bilmiyorum. Benim ölü sürgüm var."

"Şey, bilirsin, üzülmektense tedbirli olmak iyidir." "Sadece bunun gerekli olduğundan emin değilim."

"Ah." Jake bir an sessiz kaldı. "Eğer istemiyorsan artık bunu yapmak zorunda değilim. Seni rahatsız etmek istemiyorum, Syd. Artık sana göz kulak olmamı istemiyorsan, bunu yapmak zorunda değilim."

"Bilmiyorum," diyorum.

"Doğru." Sesindeki hayal kırıklığını gizleyemiyor. "Tamam. Sorun değil. Ben... Ben seni yalnız bırakayım o zaman."

"Ama..." Telefonumu diğer kulağıma götürüyorum. "Eğer bu akşam hamburger ve patates kızartmasıyla gelip *benimle vakit geçirmek istersen*, sorun olmaz. Aslında bunu çok isterim."

Hattın diğer ucunda gülümsediğini duyabiliyorum neredeyse. "Ben de isterim."

Jake'e bir şans daha veriyorum. O bunu çok istiyor ve ben de istiyorum. Tüm bunlardan çıkacak iyi bir şey varsa, o da ilişkimiz sona erdiğinde neyi kaybettiğimizi fark etmemizdir. Ama bir kez daha denemek için çok geç değil.

Sonuçta, Tom ve Gretchen birlikte mutlu olabiliyorsa, ben ve Jake neden olamayalım?

Ayrıca, annem çok sevinecek. Umarım doksanımdan biraz önce ona bir torun verebilirim.

Jake saat yedide geleceğine söz veriyor ve ben de yüzümde bir gülümsemeyle telefonu kapatıyorum. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Tom'un O Kişi olma ihtimali hiç yoktu ama Jake'in o kişi olabileceğinden eminim.

Anahtarlarımı tekrar elime aldım ve posta kutumu açtım. Her zamanki gibi faturalar, üniversite mezunları derneğinden para isteyen mektuplar, çeşitli çikolataların reklamını yapan iki katalog ve iç çamaşırı sunan bir katalog var. Ve biraz daha beklenmedik bir posta parçası daha var. Üzerinde adım yazılı ama iade adresi olmayan beyaz bir zarf.

Bu çok garip.

Adım ve adresim el yazısıyla yazılmış. Siyah mürekkep büyük ve dalgalı, tüm harfler büyük. Bir an mektuba bakıyorum, kalbim çarpıyor. Acaba Jake'i geri arayıp bu gizemli mektubu açmanın güvenli olup olmadığını sorsam mı diye düşünüyorum. Ama eğer onu ararsam, eminim bunu çok abartacaktır. Muhtemelen bir saat içinde buraya bir SWAT ekibi gönderir.

Ben de zarfı yırtıp açtım.

Ve bir nefes verdim.

Zarfın içinde bir tutam dağınık, kirli sarı saç var. Bu zarftan çıkan herhangi bir şeye dokunurken dikkatli olmam gerekse de, elimde olmadan onu çekip alıyorum. Saçın uzunluğuna bakılırsa, sahibinin omuzlarının hemen altına düşmüş gibi görünüyor ve kırmızı bir kurdeleyle birbirine bağlanmış.

Nedir bu? Ve bu neden bana gönderildi?

Belki de hala Jake'in beni kollamasına ihtiyacım vardır.

Panik yapmamaya çalışırken, zarfın içinden küçük, yırtık bir kağıt parçası fırlıyor. Yüzüstü yere düşüyor. Kendimi durduramadan kâğıt parçasını kapıyorum. Üzerindeki yazı zarfın üzerindekiyle aynı.

Zarf. Gönderenin yazdığı kelimeleri okurken tekrar b a n k ı n üzerine çöküyorum:

Sydney,
Kevin seni bir daha rahatsız etmeyecek.
-Tom

Tom'un bana saldıran ve aylarca beni takip eden adam hakkında yazdığı nota bakıyorum. Onun ve Gretchen'ın şu anda dünyanın öbür ucunda olduklarını varsaymıştım. Ama belki de değillerdir. Yardım edemiyorum ama ikisinin gitmeden önce söyledikleri son sözleri hatırlıyorum.

Başka kimse ölmeyecek,
Daisy. Hak etseler bile
mi?
Bu farklı tabii ki.

Görünüşe göre Tom, Kevin'in bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Nota kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bunu Jake'e göstermek için saklamalıyım. Bunu kesinlikle saklamalıyım. Kevin'in bana yaptığı onca şeyden sonra bile, ölmeyi gerçekten hak ediyor muydu? Herkes gibi onun cinayeti için de adalet yerini bulmalı.

Değil mi?

Bankta oturup nota uzun uzun bakıyorum. Sonunda, notu ve saçı zarfa geri koyup, bir kez d a h a kapatmak için elimden geleni yapıyorum. Sonra da akşam yemeği için hazırlanmak üzere daireme çıkmadan önce zarfı çöpe atıyorum.

SON

Erkek Arkadaş'ı okumaktan keyif aldınız mı? Freida McFadden'ın Amazon'da satışa sunulan diğer unutulmaz psikolojik gerilim kitaplarına göz atmak için buraya tıklayın!

OceanofPDF.com

Acknowledgments

Arabamın aküsü dün bitti.

Kocam arabayı çalıştırmama yardım etti ve bir haftadan uzun süredir kullanmadığım ve New England kışının ortasında olduğumuz için böyle olduğunu düşündük. Ama bu sabah araba yine çalışmıyordu ve kocam hala uyurken ve ortaokuldaki geç zile yetişmek için sadece yirmi dakikam varken, büyük kız pantolonumu giyip arabayı kendim atlatmam gerektiğini biliyordum. İşin tuhafı, en zor kısmı, içinde akü kabloları olan kocamın Prius'unun kapısını nasıl açacağımı bulmaktı. Anahtar, gelecekle ilgili modern bir sanat sergisinden alınmış gibi görünüyordu.

Ama başardım. Ve şaşırtıcı bir şekilde, kendimi elektrik çarpmadı bile.

Dün arabayı yeterince uzun süre çalıştırmamış olabileceğimi ve bu öğleden sonra tekrar çalıştırmayı denediğimde sorunsuz bir şekilde canlanacağını umuyordum. Ama hayır, durum böyle değildi - arabam yine bozuldu ve az önce aküyü değiştirmesi için AAA'yı aradım.

Bunun teşekkürlerle ne alakası var? Tamam, tamam, ona geliyorum.

Teşekkür bölümünü yazmakta hep zorlanırım, çünkü kitabın çok önemli bir parçasıdır ve birilerini atlamaktan ya da onlara gerektiği gibi teşekkür edememekten çok endişelenirim. Bu yüzden her zaman mümkün olduğunca erteliyorum. Ama şimdi AAA yolda - sözde yirmi dakika içinde gelecekler - ve kendime dedim ki, "Freida, bu teşekkürleri gerçekleştirmek için yirmi dakikan var. Ertelemeyi bırak ve sadece *yap*."

Ve işte buradayım, arabamın çalışmamasıyla ilgili bir hikâye yazarak on beş tanesini harcadım bile.

Öncelikle anneme bu kitabı defalarca okuduğu için teşekkür etmek istiyorum. Sanırım bu sefer sonunu bile ilk denemede anladı -belki de. Harika geribildirimler veren kadın gücü yazı grubu arkadaşlarım Maura, Rebecca ve Beth'e çok teşekkür ederim. Teşekkürler

düzeltme konusundaki yardımları için Val'e teşekkür ederim. Ayrıca inanılmaz derecede destek olan Facebook moderatörlerime - Emily, Daniel, Carrie, Nancy ve Nikki - sonsuz şükranlarımı sunmak istiyorum.

Menajerim Christina Hogrebe'ye ve tüm JRA ekibine sonsuz teşekkürlerimi sunarım - arkanızda destekleyici bir ajansın olmasının ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Jenna Jankowski'ye anlayışlı yorumlarınız ve geri bildirimleriniz için, Sourcebooks'un perde arkasındaki diğer herkese de inanılmaz bir iş çıkardıkları için teşekkür ederim. (Mandy Chahal'a bunu yazdıktan sonra yapacağı tüm pazarlama çalışmaları için önceden teşekkür edeceğim).

Ve her zaman olduğu gibi, tüm okuyucularıma kocaman bir teşekkür! Bu çılgın yolculukta benimle birlikte olan tüm okuyucularıma çok minnettarım. Bu işi yapmamın nedeni okuyucularım, o yüzden bu desteğin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam.

Aman Tanrım, AAA hala gelmedi! On altı dakika daha mı??? Hadi ama!

OceanofPDF.com

Afterword

*Erkek Arkadaşı'*nı okumaktan keyif aldınız *mı?*

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün! Ayrıca, bültenime kaydolabileceğiniz ve kitaplarımla ilgili güncellemeleri alabileceğiniz web siteme de göz atın:

http://www.freidamcfadden.com/

Ayrıca doğrudan bültenime de kaydolabilirsiniz. Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için lütfen beni Amazon'da takip edin! Beni Bookbub'da da takip edebilirsiniz! Ya da süper havalı ve eğlenceli okur grubum Freida McFans'a katılabilirsiniz!

Ve şimdi lütfen kitabım *Öğretmen'*den kısa bir alıntının tadını çıkarın...

OceanofPDF.com

The Teacher

Mezar kazmak zor iştir.

Tüm vücudum ağrıyor. Sahip olduğumu bile bilmediğim kaslarım acıdan çığlık atıyor. Ne zaman küreği kaldırıp biraz daha toprak çıkarsam, kürek kemiğimin arkasındaki bir kasıma bıçak saplanıyormuş gibi hissediyorum. Hepsinin kemik olduğunu sanıyordum ama belli ki yanılmışım. Tüm vücudumdaki her bir kas lifinin farkındayım ve hepsi acıyor. Hem de çok.

Bir an duraksıyorum, avuçlarımda çıkan kabarcıkları biraz rahatlatmak için küreği bırakıyorum. Ön kolumun arkasıyla alnımdaki teri siliyorum. Güneş battığına göre, yerdeki kırağıya bakılırsa sıcaklık donma noktasının altına düşmüş. Ama ilk yarım saatten sonra soğuğu hissetmeyi bıraktım - montumu neredeyse bir saat önce çıkarmıştım.

Ne kadar derine inersem kazmak o kadar kolaylaşıyor. İlk toprak tabakasını kırmak neredeyse imkansızdı ama o zamanlar bana yardım edecek bir ortağım vardı. Şimdi sadece ben varım.

Ben ve *ceset*. Ama pek yardımı dokunmayacak.

Gözlerimi kısarak deliğin karanlığına bakıyorum. Uçurum gibi görünüyor ama aslında bir metreden daha derin değil. Ne kadar derine inmem gerekiyor? Her zaman bir metre derinlik derler ama bunun resmi mezarlar için olduğunu sanıyorum. Ormanın ortasında işaretlenmemiş olanlar için değil. Ama burada neyin gömülü olduğunu kimse keşfedemeyeceğine göre, daha derin olması daha iyi olabilir.

Hayvanların kokusunu alamaması için bir cesedin ne kadar derine gömülmesi gerektiğini merak ediyorum.

Bir rüzgâr çıplak tenimdeki ter tabakasını serinletirken ürperiyorum. Her geçen dakika sıcaklık düşmeye devam ediyor. İşe geri dönmeliyim. Güvende olmak için biraz daha derin kazacağım.

Küreği bir kez daha elime alıyorum ve vücudumdaki ağrıyan noktaların hepsi ilgi odağı olmak için savaşıyor. Şu anda açık ara kazanan avuç içlerim - her şeyden çok acıyorlar. Bir çift deri eldiven için neler vermezdim. Ama elimde sadece küreği kavramamı zorlaştıran bir çift büyük, kabarık eldiven var. Bu yüzden çıplak ellerimle idare etmek zorundayım, kabarcıklar ve hepsi.

Çukur sığ olduğunda, içine tırmanmadan kazabiliyordum. Ama şimdi devam edebilmemin tek yolu mezarın içinde olmak. Bir mezarın içinde durmak kötü şans getirir. Hepimiz eninde sonunda bu çukurlardan birine düşeriz ama kaderi kışkırtmak zorunda da değilsiniz. Ne yazık ki şu anda bu kaçınılmaz.

Küreğin bıçağını kuru, sert toprağa bir kez daha sapladığımda kulaklarım dikiliyor. Rüzgar dışında orman sessiz ama bir şey duyduğuma eminim.

Çatlak!

İşte yine... Neredeyse bir dalın ikiye ayrılması gibi bir ses geliyor, ancak arkamdan mı yoksa önümden mi geldiğini anlayamıyorum. Doğrulup gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum. Burada biri mi var?

Eğer varsa, başım büyük belada demektir.

"Alo?" Sesleniyorum, sesim boğuk bir fısıltıya

dönüşüyor. Cevap yok.

Küreği sağ elimle kavrıyorum ve olabildiğince dikkatle dinliyorum. Nefesimi tutuyorum, ciğerlerime girip çıkan havanın sesini bastırıyorum.

Çatlak!

Başka bir dal, ikiye ayrılıyor. Bu sefer eminim. Sadece bu da değil, ses geçen seferkinden daha yakın.

Ve şimdi yaprakların çıtırdadığını duyuyorum.

Midem sıkışıyor. Konuşarak bundan kurtulmamın bir yolu yok. Her şey büyük bir yanlış anlaşılmaymış gibi davranmamın bir yolu yok. Biri beni fark ederse, her şey biter. İşim biter. Bileklerime takılan kelepçeler, sirenleri çalan bir polis arabası, şartlı tahliye şansı olmadan ömür boyu hapis, hepsi bu.

Ama sonra ay ışığında bir sincabın açıklığa doğru fırladığını görüyorum. Koşarak yanımdan geçerken, başka bir dal ağırlığın altında kırılıyor.

küçük bedeninin. Sincap bir açıklıkta gözden kaybolurken, orman tekrar ölümcül bir sessizliğe b ü r ü n ü y o r .

Sonuçta o bir insan değildi. Sadece vahşi bir hayvandı. Ayak sesleri sadece küçük patilerin koşuşturmasıydı.

Bir nefes verdim. Anlık tehlike geçti ama bu iş bitmedi. Hem de hiç. Ve mola verecek zamanım yok. Kazmaya devam etmek zorundayım.

Ne de olsa, güneş doğmadan bu cesedi gömmeliyim.

The Teacher'ın bir kopyasını bugün sipariş edin!

OceanofPDF.com

Also by Freida McFadden

Öğretmen İş

Arkadaşı

D Koğuşu

Mahkuma

Asla Yalan

Söyleme

Hizmetçi

Hizmetçinin Sırrı

Hizmetçi İzliyor

Hatırlıyor musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Bebek Şehri

İntihar Med

Şeytan Önlük Giyer

Bildiğin Şeytan

OceanofPDF.com

About the Author

#New York Times, Amazon Charts, *Wall Street Journal*, *Washington Post*, *USA Today* ve *Publishers Weekly*'nin en çok satan *1 numaralı* yazarı Freida McFadden, beyin hasarı konusunda uzmanlaşmış yarı zamanlı bir hekimdir. Freida'nın çalışmaları Amazon Editörünün Yılın En İyi Kitaplarından biri olarak seçildi ve Goodreads Choice Ödülü adayı oldu. Romanları otuzdan fazla dile çevrilmiştir. Freida ailesi ve siyah kedisiyle birlikte okyanusa bakan üç katlı asırlık bir evde yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.